LEGEA MARŢIALĂ ÎN KABUL

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

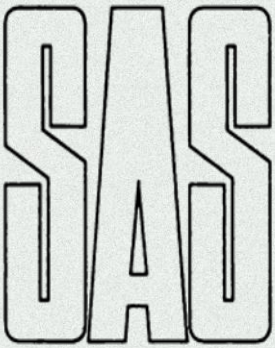

SAS 095

Legea marţială la Kabul

Traducere din limba franceză: Romania Inedit

Proiect Romania Inedit, 2023

Traducerea s-a făcut după ediţia franceză:
Gérard de Villiers
Loi martiale à Kaboul
Éditions Gérard de Villiers – Paris

Traducere şi corectură:
iunie-decembrie 2023

CAPITOLUL I

Două avioane cu patru motoare, Ilyushin 96 enorm, de un alb orbitor, cu aripioarele de coadă inscripţionate cu steagul roşu sovietic, se ridicau încet în spirală deasupra Kabulului, ieşind în evidenţă pe cerul albastru. Momelile pe care le aruncau în timp ce se căţărau pentru a devia eventualele *Stingere*[1] ale mujahedinilor cădeau cu graţie în spatele lor în dâre albicioase, ca nişte artificii tăcute.

Cele două aeronave ale transportului aerian sovietic decolaseră la câteva minute una după cealaltă, chiar înainte de sosirea avionului Tupolev 154 al liniilor ce venea din Delhi, singura legătură aeriană comercială cu lumea exterioară. Pasagerii acestuia se înghesuiau la intrarea în hangarul ponosit, îngheţat, numit aerogară, sub privirea bovină a unor soldaţi zdrenţăroşi. Salariul lor de 3.000 de afgani[2] pe lună abia îi împiedica să moară de foame. Câţiva indieni, câţiva afgani în turbane şi o femeie blondă înaltă, cu părul creţ, îmbrăcată în blugi şi o jachetă lungă de pânză matlasată, o geantă plină cu aparate de fotografiat pe umăr, purtând cizme scurte maronii. Un soldat îi făcu semn să nu stea la coadă cu ceilalţi pasageri şi îi luă paşaportul.

I-l înmână poliţistului instalat într-o cabină din lemn, care verifica toate documentele de călătorie. Acesta din urmă se uită pe prima pagină, notă pe o bucată de hârtie: *Jennifer Stanford, naţionalitate australiană, ocupaţie: fotograf de presă*. După ce verifică viza, îi returnă zâmbind paşaportul ziaristei.

De câteva săptămâni, în afară de indienii care locuiau în Kabul, singurii străini care se aventuraseră în Afganistan erau jurnaliştii, care erau admişi treptat.

Jennifer Stanford plecă în căutarea bagajelor ei, supravegheată de nişte bărboşi din KHAD[3], care dădeau târcoale prin terminal, atenţi la tot ce venea din afară. Unul dintre ei, un bărbat dolofan, cu ochi albaştri bulbucaţi, purtând o haină de piele uzată, îi aruncă un zâmbet

---

[1] Rachetă aer-sol.

[2] Aproximativ 100 de franci francezi.

[3] Abreviere pentru Khademat Etaalat Darulahi – servicii speciale afgane.

prefăcut. Ea profită de ocazie pentru a-l întreba în engleză:

— De unde luăm bagajele?

Încântat să vorbească cu ea, poliţistul spuse:

— Le vom aduce noi. De unde sunteţi?

— Din Australia.

— Prima dumneavoastră călătorie în Afganistan?

— Da.

Ea se îndepărtă şi el o urmări cu privirea. Se gândi că ea probabil minţea. Majoritatea jurnaliştilor plecaseră de la Kabul spre ascunzătorile mujahedinilor. Ceea ce nu era uşor. Pentru a merge la mujahedini, trebuia să treci prin Pakistan. Cu toate acestea, nu exista nicio legătură între Kabul şi Pakistan. Aşa că trebuia să facă un traseu Kabul-Delhi-Islamabad.

Jennifer Stanford începu să rătăcească prin clădirea mică, disperat de goală. Nu existau nici ghişee de schimb valutar, nici magazine, birouri de hotel sau birouri de închiriere maşini. Nici măcar un birou de informaţii! În plus, ferestrele cu vedere spre exterior erau acoperite cu vopsea, astfel încât nimeni să nu poată vedea aeronavele militare staţionate în aeroport.

Un frig cumplit domnea în acest loc sinistru şi pasagerii afgani dispăreau rând pe rând, încărcaţi cu boccele neobişnuite. Rămaseră doar cei care aveau bagajele înregistrate. Atenţia lui Jennifer Stanford a fost brusc atrasă de o discuţie plină de viaţă la locul în care vameşii verificau sosirile. Un bărbat înalt, cu coamă albă ciufulită, cu nasul enorm, învelit într-o canadiană şi un fular, striga cu o voce de bronz către vameşi să-l lase să intre în terminal. Obosiţi, ajunseră să accepte şi el dădu buzna în sală, vizibil foarte supărat. Îi cercetă pe cei câţiva afgani care încă aşteptau, apoi se grăbi şchiopătând uşor spre Jennifer Stanford.

— Domnişoară, întrebă el. Aţi fost în zborul de la Delhi?

Zâmbetul său fermecător te făcea să-i uiţi bărbia retrasă şi faţa lui destul de ingrată de rector bătrân.

— Da, răspunse ea. De ce?

Îi întinse mâna cu un gest plin de căldură.

— Elias Mavros, de la cotidianul *Rizopaktis*. Taxiul mi-a rămas fără benzină şi trebuia să iau un prieten, un tip înalt şi brunet care…

Jennifer îl întrerupse:

— Am fost singurul străin din avion, trebuie să-l fi ratat. Avionul a întârziat două zile. Ni s-a spus în Delhi că aici ninge…

— Este adevărat! Asta e adevărat! fu de acord jurnalistul grec. E supărător, trebuia să-mi aducă bani. În sfârşit! Veniţi pentru prima dată la Kabul?

— Da. Ştiţi cum se poate ajunge la hotelul *Intercontinental?* Acolo sunt toţi jurnaliştii, nu?

Elias Mavros chicoti vesel.

— Nu şi eu! Stau la hotelul *Kabul*, pentru că ziarul meu este foarte sărac. Acolo plătesc doar 15 dolari. Evident, nu există apă caldă şi nu este încălzit. Dar mă consider un revoluţionar, nu un jurnalist.

Se uită la el, amuzată.

— Oh, serios? De ce?

— Sunt membru al Partidului Comunist Grec şi sunt aici pentru a-i încuraja pe tovarăşii noştri din Partidul Democrat al Poporului Afgan în lupta lor împotriva extremiştilor criminali susţinuţi de Pakistan, declară el cu răutate, adăugând pentru a-şi îndulci limbajul: cei pe care îi numiţi mujahedini.

Jennifer Stanford îi zâmbi acestui bătrân simpatic şi vizionar care, la vârsta de pensionare, încă se lupta pentru ideile sale.

— Nu fac politică, spuse ea.

Elias Mavros îi aruncă un zâmbet cald.

— În orice caz, din moment ce taxiul a găsit benzină, vă las cu plăcere la *Intercontinental*.

— Mulţumesc, acceptă australianca. Dar trebuie să-mi iau mai întâi bagajele.

— Mă ocup eu de asta! o asigură jurnalistul grec.

Începu să se învârtă de colo-colo, strigând la soldaţii şi poliţiştii care nu înţelegeau nimic din ceea ce spunea, explicându-le prin gesturi, până când un afgan îi arătă un cărucior de bagaje care părea abandonat afară, în faţa uşii deschise a terminalului! Nimeni nu se deranja să îl descarce.

Jennifer recuperă o geantă mare pe care Elias Mavros insistă să o ducă. Împreună trecură prin vamă fără nici cea mai mică problemă. Cuvântul „jurnalist” deschidea toate uşile. Regimul preşedintelui

Najibullah, acuzat de diverse orori, inclusiv asasinarea a aproximativ 35.000 de oponenţi în condiţii deosebit de barbare, făcea un efort major în relaţiile publice.

Un afgan nefericit, cu o pătură pe spate, zbârcit, cu barbă şi purtând un turban, îi privea cu invidie. Vameşul care se ocupa de el număra, unul câte unul, zecile de ouă pe care le adusese de la Delhi, furând jumătate din ele pe drum…

Multe produse lipseau în Kabul, de la benzină la zahăr, din cauza blocadei mujahedinilor. Aceştia blocau în mod regulat drumurile care duceau spre capitală şi percepeau taxe exorbitante celor care voiau să treacă.

Imediat ce ieşiră afară, un afgan, lung cât o zi fără pâine, cu chipul de cal ca un clovn trist, părul dat pe spate ca un dansator de bal al anilor ’30, cu un palton zdrenţuit aruncat pe umeri, se repezi asupra genţii lui Jennifer.

— E Khaled, şoferul meu, explică Elias Mavros, lucrează la Ministerul Afacerilor Externe, dar conduce şi un taxi.

Celălalt mergea deja în faţa lor, aplecat sub greutatea genţii, împingând cu brutalitate deoparte copiii care se grăbeau să ducă bagaje mai grele decât ei în schimbul a câţiva afgani. Aeroportul era înconjurat aproape un kilometru de *no man’s land*, un fel de pământ al nimănui, interzis chiar şi taxiurilor, unde călătorii îşi târau bagajele cum puteau.

Ajunseră la bariera în spatele căreia aşteptau vizitatorii şi taxiurile. Ger. În ciuda cerului senin, temperatura era glacială.

Jennifer şi Elias Mavros urcară în taxiul galben, o Volga cu un autocolant Toyota pe spate. Până unde ducea snobismul?…

Taxiul intră pe un bulevard imens şi drept, îndreptându-se spre sud-vest. Erau puţine vehicule. Un vehicul blindat uşor se afla în poziţie în faţa porţii ambasadei americane părăsită de ocupanţii săi. Când sovieticii plecaseră, toate ambasadele occidentale îşi făcuseră bagajele pentru a-şi exprima rezervele faţă de guvernul Najibullah. Rămăseseră, alături de ţările din Est, doar turcii şi indienii. Peste tot afgani care mergeau pe jos, acoperiţi cu *pacol*[4] sau turbane trase până

[4] Un fel de beretă tradiţională afgană.

la urechi, cu pături peste umeri, cămăşi lungi până la genunchi, grămezi de pulovere şi *charouar*, un fel de pantaloni largi, nebărbieriţi, prost îmbrăcaţi şi resemnaţi.

Casele de pământ se succedau una după alta, cu câte o clădire modernă. Kabulul era alcătuit în mare parte din aceste bulevarde imense, drepte, mărginite de vegetaţie rară, îngheţată, fără magazine şi, de cele mai multe ori, fără nume. De parcă oraşul ar fi crescut prea repede. Terenuri neconstruite, ziduri care înconjurau proprietăţi părăsite, blocuri cubice hidoase, ce adăposteau birouri administrative.

— Este linişte? întrebă Jennifer.

Elias Mavros dădu grav din cap.

— Foarte. Preşedintele Najibullah are situaţia sub control. Tot ce pot face mujahedinii este să arunce în fiecare dimineaţă câteva rachete care ucid copii la întâmplare. Acesta este terorism.

Se apropiau de centru şi era ceva mai aglomerat, cu magazine, mai mulţi pietoni şi destul de multe maşini. Practic la fiecare răscruce de drumuri, un vehicul blindat era în poziţie de luptă, sprijinit de infanterie. Populaţia părea să nu-i vadă.

Khaled încetini: un punct de control militar verifica vehiculele care veneau de la periferie, verificând hârtiile şi deschizând portbagajele.

De îndată ce au văzut că au de-a face cu străini, soldaţii le-au făcut semn să treacă.

Elias Mavros se uită brusc la ceas.

— V-ar deranja dacă ne-am opri o secundă la Bazar înainte de a merge la hotelul dumneavoastră? Trebuie să întâlnesc un tip care mi-a promis că îmi va vinde un costum de lână al armatei sovietice. Nu se mai găsesc.

— Deloc, spuse Jennifer Stanford.

Ea încerca să se cufunde în acest oraş ciudat, urât, plat, anacronic, în care plutea parfumul aventurii.

Jurnalistul grec îi explică şoferului ce vrea, iar acesta din urmă ocoli spre centru.

Ajunseră la râul Kabul, un firicel de apă care traversa oraşul de la est la vest, iar Khaled se opri în faţa moscheii Pule Kheshti, la marginea bazarului Char Chatta. Dintr-o dată, animaţia înlocui golul principalelor bulevarde. O mulţime de oameni roia pe carosabil şi pe

trotuare. Sute de magazine ofereau o gamă incredibilă de vechituri, puse pe tarabe sau pe trotuar. Toţi bărbaţi, în afară de câteva femei îmbrăcate în *chadri*[5]. Traversară largul bulevard Maiwand pentru a ajunge la una dintre intrările în bazar, lângă moschee. Chiar şi lângă acest loc sfânt, Orientul îşi revendica drepturile.

Zeci de căciuli cu urechi din astrahan erau atârnate pe balustrada din jurul grădinii moscheii. Aşezaţi ghemuit pe trotuar, vânzătorii îi chemau pe clienţi cu strigăte puternice. Alţii ofereau frigărui, produse de patiserie, ţigări şi bucăţi de zahăr, haine vechi, pe cărucioare mici. Mirosea a ulei, condimente şi grăsime prea fiartă.

— Aşteaptă-ne, Khaled! ordonă jurnalistul grec.

El porni pe una dintre aleile din jurul moscheii, cu Jennifer pe urmele lui. Pe o suprafaţă de un kilometru pătrat, era o încurcătură incredibilă de alei înguste şi întortocheate, un adevărat labirint în care totul era de vânzare. Tarabe aşezate una lângă alta cât vedeai cu ochii, ocupând parterul unor case vechi de lemn aflate în pragul prăbuşirii, împodobite uneori cu balcoane sculptate, aglomerate cu diverse obiecte. Acoperiţi de mai multe straturi de cârpe, negustorii îşi aşteptau clienţii, stoici în frigul năprasnic.

Trebuiau să se strecoare printre saci de gris, mirodenii, orez, şofran, îngrămădiţi peste tot. Era o harababură cu mâncare. Puţin mai încolo, de o frânghie întinsă între două case, erau atârnate câteva carcase sângerânde de animale: o măcelărie.

Un miros delicios venea dinspre un mic magazin pătrat asediat de o mulţime compactă. Un copil se grăbi afară şi aproape că o doborî pe Jennifer, strângând un teanc de *nan*[6] calde la piept. O brutărie. Nu era niciodată suficientă pâine în Kabul şi era singurul loc unde oamenii stăteau la coadă.

Jennifer se întoarse. Avea sentimentul uşor tulburător că bazarul se închisese în jurul ei, că era imposibil să-şi găsească drumul prin acest labirint de alei identice, fără cel mai mic punct de referinţă. Totuşi, Elias Mavros părea să se orienteze fără probleme.

---

[5] Ţinută femeiască afgană, foarte largă şi lungă până la pământ, care acoperă tot corpul, inclusiv faţa.

[6] Un fel de pâine sub forma unei clătite.

Ea alunecă pe pământul îngheţat şi Mavros abia o ţinu să nu cadă pe spate. Un hamal rupt în două, slăbit, zdrenţuit, cu privirea în gol, era cât pe-aci să scape sacul de năut, prăbuşindu-se sub o încărcătură mai grea decât el. Negustorii aşezaţi cu picioarele încrucişate la marginea prăvăliilor priveau această femeie dezvelită cu ochi curioşi. Toate femeile afgane erau ascunse sub *chadri* verzui sau galbene, care le acopereau din cap până în picioare, având o reţea de material transparent la nivelul ochilor.

Trecură pe lângă o patrulă de soldaţi ce mergeau în şir indian, în uniforme kaki, purtând căciuli cu urechi ruseşti albăstrui şi pistoale mitralieră Kalaşnikov pe umeri. Pe drum, unul dintre ei luă o portocală şi o băgă în buzunar.

— Ele sunt aduse din Herat, din sudul ţării, explică Elias Mavros, dar sunt prea scumpe pentru majoritatea afganilor.

Peisajul se schimbă brusc când intrară pe o altă alee. Nu mai erau condimente sau legume uscate, ci rânduri de cuşti de păsări, unele cu păsări înăuntru. Nici măcar războiul nu le răpise afganilor gustul lor pentru păsări. Un mic hazara[7] cu ochii oblici ca ai unui chinez, grăsuţ, într-o jachetă din molton, ridică o cuşcă aurie cu o mierlă şi o urmări pe Jennifer, ţinând-o în faţa ei.

Aproape că se lovi de un bărbat ghemuit într-un colţ, cu turbanul tras până la ochi. Pătura aruncată peste umeri abia îi ascundea Kalaşnikovul. Elias Mavros îi explică australiencei:

— Un informator de la KHAD. Bazarul este plin de ei. Mulţi sunt ucişi. Sunt bieţi diavoli care îşi riscă viaţa pentru a-şi hrăni familiile.

Prăvăliile de păsări se terminau, făcând loc negustorilor de ţesături. Elias Mavros se opri în faţa unui pasaj îngust care şerpuia printre casele pe jumătate prăbuşite şi ducea în inima bazarului.

— Este pe aici.

Ea îl urmă. Puţin mai încolo, un croitor instalat în faţa unui cântăreţ bătrân cosea cu sârguinţă în aer liber, în ciuda frigului, învelit în haine incolore. Casele erau lipite împreună, probabil pentru a nu se prăbuşi, cu uşile de lemn vopsite în albastru.

Elias Mavros se opri în faţa uneia şi bătu de mai multe ori în uşă.

---

[7] Trib din centrul Afganistanului.

Uşa se deschise şi jurnalistul grec se dădu deoparte pentru a o lăsa pe Jennifer Stanford să intre. Camera era îngheţată, luminată de un bec gălbui, fără fereastră. Mirosea a umezeală şi a grăsime râncedă.

Elias Mavros închise uşa.

— Acesta este prietenul meu Gulgulab, anunţă el pe un ton jovial.

Un afgan se apropie dinspre fundul camerei.

Jennifer zări un bărbat scund, cu umerii foarte largi, strânşi într-un pulover gros, maro cu dungi albe, peste care purta o *poustine*[8] fără mâneci. Faţa lui era uluitoare. Părea de parcă ar fi purtat cagulă! Părul negru şi des, îi cădea foarte jos pe frunte, aproape la nivelul sprâncenelor, într-un fel de breton franjurat care părea să fi fost tăiat cu un topor. O barbă deasă şi neagră îi acoperea obrajii, ascunzându-i partea de jos a feţei. Jennifer fu izbită de doi ochi pătrunzători, ficşi, aproape halucinaţi şi simţi un sentiment de nelinişte. Cu toate acestea, se forţă să-i întindă mâna cu un zâmbet.

— Bună ziua, Gulgulab.

Gulgulab, ignorând mâna întinsă, făcu un pas înainte. Jennifer putea vedea doar ochii duri în mijlocul mesei negre de păr şi barbă. Braţele lui se încordară ca nişte arcuri şi două mâini noduroase se strânseră în jurul gâtului jurnalistei australiene.

Surprinsă, Jennifer Stanford se dădu înapoi spre peretele din spatele ei. Stânjenită de geanta ei cu aparate foto, îi luă câteva secunde să reacţioneze. Panicată, uimită, cu respiraţia tăiată, cu lacrimi în ochi, se uită în jur după Elias Mavros. Jurnalistul grec dispăruse! Probabil că se furişase pe uşă în stradă. Se trezi singură cu bărbosul ăsta cu ochi sălbatici, agăţat de ea ca un buldog.

Odată ce primul moment de panică trecu, ea începu să lupte automat fără să încerce să înţeleagă motivul acestei agresiuni de neînţeles! Deja creierul ei slab irigat, funcţiona cu încetinitorul.

Trimise o lovitură violentă cu piciorul atacatorului ei, care nici nu părea să observe. Disperată, încercă fără succes să desfacă strânsoarea degetelor strânse pe gât. În ciuda staturii sale mici, Gulgulab avea o forţă uimitoare. Ochii lor se întâlniră şi în strălucirea becului gălbui, Jennifer citi în ochii afganului dorinţa feroce, aproape veselă de a o

[8] Vestă din piele întoarsă de oaie.

ucide. Panica o cuprinse şi strigă:

— Elias! Elias!

Sprijinită de perete, forţele ei slăbeau. Gulgulab simţi asta şi-i puse o piedică dură la picioare. Ea se prăbuşi la pământ şi el a însoţi în căderea ei. Cu un ultim efort, ea reuşi totuşi să-i smulgă mâna stângă a bărbosului de pe gât şi putu să tragă o gură de aer, ţipând în acelaşi timp, fără prea multe speranţe. Rapid ca o maimuţă, Gulgulab îi dădu drumul, brusc. Fără să-i dea timp să se ridice, el o apucă cu mâna stângă de păr şi, cu degetele mâinii drepte o prinse de ceafă, împingând-o înainte printr-un elan brutal, cufundându-i faţa într-un sac de griş aflat pe podea.

Luată prin surprindere, Jennifer simţi că pulberea fină îi pătrunse în nări şi deschise gura, pulberea intrând până în plămâni, asfixiind-o.

Tresări brusc şi simţi că de data aceasta va muri. O greutate enormă îi zdrobea umerii. Gulgulab, călare pe spatele ei, îi apăsa capul cu ambele mâini, împingându-l mai adânc în gris.

Plămânii ei aproape că nu mai aveau aer. Degetele i se agăţară de pânza sacului, fără să reuşească să găsească un punct de sprijin. Ea îşi aruncă braţele înapoi, dar în poziţia ei, nu avea putere. Grişul îi înţepa ochii, o sufoca. Vru să ţipe, dar scoase doar un geamăt slab.

Un văl negru trecu prin faţa ochilor ei, un val de disperare o cuprinse. De ce, de ce? Fără milă, Gulgulab îşi menţinea presiunea. Jennifer îi simţea respiraţia pe gâtul ei, la fel de obişnuită ca a unui copil. O ucidea de parcă ar fi înecat o pisică.

*

* *

Elias Mavros îşi termină ţigara în timp ce contempla evoluţiile graţioase a doi porumbei închişi în cuşca lor din standul păsărilor, cu un zâmbet larg pe buze. Negustorul, văzându-i interesul, se apropie de el şi zise:

— Două mii de afgani… sau zece dolari, adăugă el încet.

Cu vocea lui de bronz, Elias Mavros spuse râzând, înainte de a pleca:

— Omule, nu am bani să cumpăr păsări. Mai întâi trebuie să mă hrănesc.

Negustorul îşi agăţă cu tristeţe colivia la loc şi Elias Mavros dispăru imediat în pasajul îngust care ducea la alee. Trecuse un sfert de oră. Acest lucru era mai mult decât suficient pentru Gulgulab care era destul de rapid. Bătu la aceeaşi uşă fără să obţină un răspuns. Brusc îngrijorat, el insistă, fără mai mult succes.

Era vreo problemă?

*

* *

Gulgulab se ridică, încă puţin fără suflare. Jennifer Stanford îi dăduse mai multe bătăi de cap decât se aşteptase. Acum tânăra zăcea ca o păpuşă dislocată, cu capul îngropat în gris. Afganul îşi aprinse o ţigară cu haşiş pe care o luă din cămaşă şi trase câteva pufăituri înainte de a începe a doua parte a muncii sale. Cadavre văzuse sute şi ajutase să creeze o duzină bună. Moartea nu-l speria. Era ceva abstract în mintea lui crudă. Nu avea sensibilitate sau sentiment pentru ceilalţi.

Îşi aruncă mucul de ţigară, târî cadavrul în mijlocul camerei şi începu să-l dezbrace. Deoarece trupul era cald încă, treaba era uşoară. În mai puţin de cinci minute, Jennifer Stanford era complet goală. Treptat, Gulgulab îi îngrămădi hainele într-un colţ, inclusiv cizmele. Victima lui stătea întinsă pe burtă, oferindu-şi linia pură a spatelui care se termina cu o crupă plină şi coapse conice. Ceea ce îi dădu o idee. Scăpă de pantalonii *charouar* şi se întinse peste corpul fără viaţă, frecându-şi abdomenul de fesele încă suple ale femeii pe care tocmai o omorâse. Penisul i se întări foarte repede. Gulgulab nu avea prea multe ocazii de a-şi satisface instinctele sexuale. Erau puţine târfe în Kabul şi, în general, le speria. Fizicul său comic, dar respingător, combinat cu nebunia criminală care dansa în ochii săi perpetuu halucinaţi, completat de o mizerie destul de respingătoare, nu-l făceau clientul ideal. Gulgulab, crescut într-un sat sărac de munte, făcuse prima baie la vârsta de treizeci de ani. Mirosul pielii lui nu diferea aproape deloc de cel al vestei de oaie…

Când se simţi în apogeul rigidităţii, îşi luă penisul în mâna dreaptă, împinse globurile cărnoase cu stânga şi începu să scormonească până găsi o deschidere. Se scufundă în ea cu mare greutate, mârâind ca un

mistreţ. În cele din urmă, penisul său dispăru brusc în orificiul cald încă. Senzaţie rafinată, aşa cum visa după o bună doză de haşiş.

*
* *

Transpirat în ciuda frigului, Elias Mavros se opri din bătut şi lovi cu umărul cu putere în uşa albastră. Avea impresia că era acolo de ore întregi. Uşa cedă la prima lovitură şi jurnalistul grec fu catapultat în sală de impulsul său.

Gulgulab, întins pe cadavrul lui Jennifer Stanford, îşi savura violul când uşa se deschise brusc.

Într-o fracţiune de secundă, îşi uită plăcerea: braţul i se legănă ca o cobră, apucându-şi *Kalach*-ul[9] rezemat de perete, o armă pe care o îmbunătăţise, cu patul tăiat şi un imens încărcător portocaliu de şaptezeci de cartuşe.

Fără să se desprindă de cadavrul pe care îl viola, îndreptă arma cu o mână spre silueta care tocmai apăruse. Îl recunoscu pe Elias Mavros cu o sutime de secundă înainte ca degetul arătător să apese trăgaciul. Scoase un mârâit furios şi liniştit; braţul îi căzu, fixând arma pe podea; sprijinindu-se pe ea, se întoarse să sodomizeze moarta, încercând să-şi prelungească plăcerea. Sufletul în pace. Oricum, victima lui nu mai simţea nimic şi el, Gulgulab, avea dreptul la puţină plăcere din când în când. Foarte repede, simţi seva ridicându-se din burtă şi ejaculă cu un strigăt ascuţit, izbindu-se cu toată greutatea pe fesele rotunde.

*
* *

Cât ai clipi, Elias Mavros fotografie cadavrul întins pe pământ, fesele goale ale lui Gulgulab şi ochii lui nebuni în timp ce îndrepta Kalach-ul spre el. Paralizat de dezgust, îl privi pe afgan ridicându-se şi îmbrăcându-şi pantalonii. Realiză că rareori fusese atât de aproape de moarte. Gulgulab se relaxase repede… Dar furia îl stăpânea încă.

Oprindu-se în faţa cadavrului, bătu cu piciorul ca un copil,

[9] Abreviere de la Kalaşnikov, armă automată de concepţie sovietică.

explodând în invective.

— Gulgulab eşti dezgustător! Eşti un ticălos oribil! Îi voi spune lui Selim Khan.

Gulgulab termină de îmbrăcat cu un mormăit îmbufnat. Elias Mavros i se adresa în greacă, ceea ce avea o importanţă limitată: surdo-mut de la naştere, Gulgulab comunica doar prin gesturi şi citea pe buze limba *dari*. Îşi dădea seama că interlocutorul său era furios, dar nu-i păsa de asta nici măcar cât de primul său Kalach, ascultând doar de stăpânul său, Selim Khan, căpitanul războinic afgan al tribului Achakzay, a cărui ferocitate găsise un ecou demn în surdo-mut. Acesta din urmă s-ar fi lăsat ucis pentru el şi îşi riscase deja viaţa de multe ori. În lumea lui, a viola o femeie moartă era ca şi cum ai fura o ţigară de haşiş de la un prieten…

Fără să mai acorde nicio atenţie grecului, desfăşură o pânză mare pe pământ şi începu să ruleze cadavrul în ea.

Elias Mavros continua să mormăie ameninţări. Luă hainele lui Jennifer, cizmele şi geanta cu aparatul foto, apoi deschise o uşă către o altă cameră a căsuţei. Aici nu era aproape deloc lumină. O femeie aştepta, stând lângă o masă, fumând în linişte. Blondă, cu părul scurt, avea o faţă frumoasă, dură, cu trăsături regulate şi purta o salopetă dintr-o singură piesă din pânză maro şi pantaloni de blugi. Reporterul îi întinse pachetul de haine.

— Îmbracă-te repede, Natalya, spuse el în rusă. Dacă ai şti ce a făcut porcul ăla de la Gulgulab!

— Ce? întrebă femeia, desfăcând fermoarul salopetei.

Dedesubt purta doar chiloţi şi sutien. Umerii îi erau extraordinar de largi, stomacul plat, pieptul ferm şi înalt, iar coapsele la fel de musculoase ca ale unui dansator. Elias Mavros o măsură cu o privire distrasă. Renunţase de mult la bucuriile cărnii.

— A violat-o după aceea! spuse el.

Femeia care îmbrăca hainele moartei ridică din umeri dezgustată.

— Un ţărănoi!... trânti ea.

Elias Mavros se plimba furios, supărat de această problemă cu programul său. Era un om al ordinii şi al datoriei, aşa că nu se obişnuise niciodată cu sălbăticia din Afganistan. În timp ce Natalya îşi finaliza refacerea, el scoase din buzunar un paşaport australian şi-l

compară cu cel al lui Jennifer Stanford.

Erau identice cu excepţia unui detaliu. Cel pe care îl ţinea în mână afişa fotografia noii Jennifer Stanford. Un fals, minunat imitat şi practic nedetectabil… Încă o dată, Direcţia Operaţiuni Tehnice a KGB-ului făcuse o treabă bună.

Natalya terminase de îmbrăcat. Se uită la Elias cu puţină îngrijorare.

— Eşti sigur că nimeni de aici n-a întâlnit-o pe cealaltă până acum?

— Nimeni, spuse peremptoriu Elias Mavros. Fii convinsă că am verificat. Eşti gata?

— Da. Aproape.

Se aplecă şi luă dintr-o sacoşă de pânză un Nikon mare, cu un teleobiectiv uriaş, de 200 mm, şi îl strecură în geanta foto a femeii moarte cu celelalte aparate ale ei.

Elias Mavros se uită nervos la ceas.

— Să mergem!

Se întoarseră în cealaltă cameră. Gulgulab ghemuit pe călcâie, fuma o ţigară de haşiş, cu cadavrul învelit în pânză lângă el, Kalach-ul cu încărcătorul mare portocaliu la îndemâna degetelor. Elias Mavros se uită cu privirea în direcţia lui şi arătă cu degetul arătător ameninţător.

— Vei mai auzi de mine!

Surdo-mutul îi aruncă un zâmbet plat. Îmbinase plăcutul cu utilul şi stăpânul lui nu avea să ţină seama de o farsă atât de mică.

*

* *

Elias Mavros şi falsa Jennifer Stanford se întoarseră la Moscheea Pule Kheshti. Khaled, de îndată ce-i văzu, se grăbi să deschidă portierele taxiului său unde se aşezară. Jurnalistul se aplecă spre el.

— Mergem la *Intercontinental*.

— *Baleh, baleh*[10], spuse afganul.

Khaled traversă râul Kabul, ocoli sensul giratoriu din Piaţa Pachtukistan şi se îndreptă spre vest. Fără emoţie. Ghici ce se întâmplase. Dar în zece ani, Afganistanul cunoscuse un milion de

[10] Bine, bine.

morţi. Mai mult, acum era vorba de o străină. Oricum, demult îşi alesese tabăra. Dacă ceilalţi învingeau, îi tăiau gâtul după ce i-ar fi înfipt spini în ochi, încet, ca să sufere mult. Era pedeapsa pe care mujahedinii o rezervau trădătorilor, celor care se apropiaseră de odioşii *Chouravis*[11]. Între timp, îşi hrănea familia.

Trecură prin faţa hotelului *Kabul* şi a Ministerului de Interne. Hotelul *Intercontinental* se afla pe unul dintre dealurile care separă centrul Kabulului de districtele estice. Singurul hotel adevărat din capitală, ocupat doar de jurnalişti. O maşină pe care era fixată o mitralieră era postată la intrarea pe drumul asfaltat ce ducea la hotel. O barieră îi forţa să încetinească. Khaled fu recunoscut şi trecură fără probleme.

Portarul de la *Intercontinental* se grăbi să-i întâmpine, un bărbat gras şi dizgraţios, cu o mustaţă impresionantă, într-o ţinută de amiral, împodobită cu zeci de insigne.

Se înclină adânc în faţa lui Jennifer Stanford.

— *Welcome, miss, welcome!*

În sală, se plimbau o duzină de jurnalişti şi se înghesuiau o grămadă de bărboşi şi „ghizi” de la Ministerul Afacerilor Externe. În mijlocul lor, perora un personaj cu un nas puternic, îmbrăcat într-o haină de ploaie cauciucată, cu faţa buhăită: propriul frate al preşedintelui Najibullah! Trecut în plan secund, din cauza neuronilor deficienţi, în modesta funcţie de ghid de presă. Ochii i se luminară când o văzu pe tânără. Avea o slăbiciune pentru femeile străine, din păcate puţine la număr. Elias Mavros se îndreptă spre el şi îl îmbrăţişă, în timp ce tânăra se opri la recepţie.

— Am făcut rezervarea prin telex, spuse ea. Domnişoara Stanford.

Angajatul verifică şi îi întinse un formular pe care să-l completeze.

— Paşaportul dumneavoastră, vă rog. Este 90 de dolari o cameră, plătibil în dolari, preciză el. Câte zile staţi?

— Am viză pentru o lună.

— Iată, camera 326.

Elias Mavros, scăpă de fratele preşedintelui, se grăbi la barul *Bamyan*, unde se înghesuiau şi alţi jurnalişti. El fu întâmpinat cu

---

[11] Ruşi.

râsete.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai întors din Jalalabad?

Asta era o poantă. În fiecare zi, el susţinea că drumul spre Jalalabad s-a redeschis, aşa cum pretindea propaganda guvernului, şi că acolo va fi dus un convoi de jurnalişti. Ultimul nu parcursese mai mult de douăzeci de kilometri, oprit de o încăierare… Se îndreptă mândru şi vorbi:

— Aproape că am câştigat! Au fost mai multe mitinguri.

Nefăcând niciun mister din părerile sale, îşi încânta colegii care respectau curajul acestui bărbat în vârstă, rănit cu câteva luni în urmă de o explozie de rachetă trasă de un tanc al armatei regulate. Cel puţin mergea după convingerile sale.

Se aprinse discuţia între susţinătorii mujahedinilor şi susţinătorii regimului de la Kabul. Elias Mavros, rămase tăcut pe scaunul său, zâmbet răutăcios. După o clipă, îi întrerupse:

— Dacă-mi oferiţi un coniac, o să vă învăţ ceva.

— Ce? spuse corul.

Un jurnalist BBC îi făcu cu mâna barmanului care aduse o sticlă de Gaston de Lagrange. Elias Mavros îşi umplu încet paharul larg cu lichidul chihlimbariu şi spune pe un ton plin de mister:

— Am adus în taxiul meu o fată frumoasă, o australiancă! Şi e singură.

— Unde este? întrebă un cameraman de televiziune francez, cunoscut drept un aventurier incorigibil, adâncit într-o conversaţie cu o sticlă de Johnny Walker.

Elias Mavros îşi întoarse capul spre uşă şi spuse teatral:

— Aici!

Toate capetele se întoarseră spre intrarea în bar unde era încadrată silueta lui Jennifer Stanford. Îşi schimbase ţinuta de călătorie cu o rochie de lână neagră ultra-scurtă şi cizme cu toc. Un zâmbet amuzat îi lumina faţa obişnuită.

Un înger trecu pe lângă ea, plin de gânduri rele.

Cameramanul alunecă de pe scaun şi veni să-i dea mâna noii venite.

— Jacques Morgane, La Cinq. Ce bei?

— Jennifer Stanford, din Melbourne. Un Cointreau, dacă există.

— Bine ai venit!

Jennifer Stanford se aşează la bar în faţa paharului de Cointreau servit imediat pe un pat de gheaţă.

Elias Mavros îşi luă micuţa geantă de pânză şi făcu semn celor din jur. Afară era un frig năprasnic, aşa cum era întotdeauna după căderea nopţii. Se duse la staţia de taxiuri, aflată puţin mai jos de hotel. O explozie de arme uşoare răsună în depărtare, dar nu-i tulbură seninătatea. Era fericit, după o lungă viaţă de activist, să ofere un ultim serviciu patriei sale de adopţie, Uniunea Sovietică. Apoi, dacă totul mergea bine, se va retrage în Grecia pentru a-şi cultiva via. La şaizeci şi opt de ani, era timpul.

Khaled, la fel de posomorât ca totdeauna, se repezi să-i deschidă portiera. Odată instalat, Elias Mavros îi vorbi în rusă:

— Va trebui să-l vezi pe porcul ăla de Gulgulab, să te asiguri că totul este bine închis.

Avea doar o încredere moderată în afgani. Şoferul dădu din cap.

— *Baleh! Baleh!*

Elias Mavros se răsturnă pe bancă. Zi grea. Şi acesta era doar începutul. Multe lucruri se sprijineau pe umerii lui bătrâni. Îşi spuse că măcar o dată se va răsfăţa şi va cumpăra nişte caviar în Chicken Street. Toate magazinele alimentare erau pline de Sevruga scoasă ilegal din Uniunea Sovietică şi vândute la preţuri de nimic. Mai ieftine decât portocalele din Herat! O merita.

CAPITOLUL II

— Doi domni întreabă de Alteţa Sa Serenisimă, anunţă Elko Krisantem, foarte demn în jacheta lui albă de majordom.

Malko luă cărţile de vizită de pe tava de argint prezentată cu respect de fostul asasin din Istanbul. Puţin aplecat, uscat ca un lăstar de viţă de vie, Elko abia aştepta o oportunitate de a se întoarce la muncă. Citi cele două nume: Earl Prager – al doilea consilier la Ambasada Statelor Unite la Viena, şi Burt Miller – director adjunct, Divizia Orientului Mijlociu, Agenţia Centrală de Informaţii, Langley, Virginia.

— Condu-i în bibliotecă, spuse Malko. Merg acolo.

Era în biroul lui şi examina facturile de iarnă pentru castelul Liezen. O mare gaură! Aproape în fiecare zi apărea o nouă problemă: un boiler, un calorifer, o bucată de acoperiş, o ţeavă deteriorată de îngheţ, ca să nu mai vorbim de zugrăveala decojită pe holuri, de perdele, covoare tocite în unele părţi… Din fericire, CIA era acolo pentru a finanţa reparaţiile. Cu riscul propriei vieţi.

Uşa biroului se deschise brusc, apărând Alexandra. Delicioasa logodnică a lui Malko purta o ţinută de schi care ar fi osândit la chinurile iadului un sfânt. O salopetă albă din latex, strânsă ca o a doua piele, care părea turnată pe ea. Cizmele din piele de miel glazurată cu tocuri foarte înalte, accentua şi mai mult latura senzuală a întregului. Îşi aruncă pălăria de nurcă albă pe o canapea, îşi ciufuli părul blond şi se ghemui cu drag lângă Malko.

— Am ajuns acum! spuse ea. Cine e cu Mercedesul din curte?

— Ghici! spuse Malko, cu o mână în jurul taliei ei, cu cealaltă periind fundul fabulos care îl făcuse să fantazeze atâţia ani. Trecuseră trei zile de când Alexandra mergea la schi la Saint-Anton şi el avea o dorinţă furioasă să facă dragoste cu ea. Ea aproape că-l respingea.

— Din nou *spiriduşii* tăi!

— Spiriduşii mei ne ajută mult, observă Malko. Fără ei nu aş fi putut niciodată să-ţi ofer nurca visurilor tale de Crăciun. În plus, ei mă aşteaptă, trebuie să mă duc să-i întâlnesc.

Ea îi aruncă o privire lungă şi oftă.

— Am crezut că o să te arunci pe mine! În Saint-Anton, era un tip care mi-a spus că se masturba în fiecare noapte gândindu-se la mine. E drăguţ, nu-i aşa?

— Adorabil, rânji Malko. nu am mult timp.

— Te voi aştepta în bibliotecă.

— Imposibil, ei sunt acolo.

Alexandra se uită la el.

— Urăsc că îţi ţii întâlnirile de afaceri în această încăpere. Nu e destul loc în castelul ăsta blestemat?…

Biblioteca le adăpostise mereu excesele. Iarna se închideau acolo şi făceau dragoste în faţa şemineului mare. Malko o linişti cu un zâmbet.

— Ei bine, aşteaptă-mă în dormitor. Şi pune un film dacă te

plictiseşti.

Ea îi întoarse spatele cu o ridicare din umeri, iar ochii lui îi urmăriră silueta somptuoasă în timp ce se plimba pe holul lung cu un mers exasperat, cu şoldurile încă legănându-i-se ca o amforă.

El o înţelese şi-i împărtăşi frustrarea.

Nu-l avusese niciodată complet pentru ea. La început viaţa ei de aventură o entuziasmase, acum tânjea după o existenţă normală. Ca să nu mai spună, că atunci când suna telefonul, moartea putea fi la celălalt capăt al firului.

*

* *

Earl Prager şi Burt Miller semănau ca doi elevi ai şcolii naţionale de administraţie. Păr elegant, scurt, ochi vag cenuşii, câteva kilograme în plus, aspect decent şi concentrat, serviete negre şi pantofi uriaşi. Se ridicară de pe canapea în acelaşi timp când Malko intră în bibliotecă.

— Îmi pare bine să vă revăd! începu Earl Prager, noul şef de secţie al Companiei la Viena. Vă prezint pe prietenul meu Burt Miller, care a operat în Islamabad şi Peshawar. Acum scrie note pe care nimeni din Langley nu le citeşte…

Burt Miller râse politicos. Malko se aşeză în faţa unei măsuţe de cafea cumpărată de la Romeo în timpul unei vizite la Paris; un magnific vultur din bronz cizelat susţinea o lespede de sticlă.

— Ce vreţi să beţi? Un Dom Perignon? Un Johnny Walker cu etichetă neagră?

— Cafea, spuseră ei la unison.

Malko repetă ordinul lui Elko Krisantem, care stătea în spatele lui. Era un pic intrigat. Fusese avertizat de vizita celor doi agenţi CIA, dar era extrem de rar ca aceştia să vină la Liezen. Chiar aveau nevoie de circumstanţe excepţionale.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă pe Earl Prager.

Americanul începu prin a-şi aprinde o ţigară. Părea inconfortabil şi nu era de bun augur. În cele din urmă vorbi:

— Malko, spuse el, avem o „misiune” pentru dumneata. Dar există un mare procent de risc.

Malko rămase fără suflare. De obicei, misiunile lui erau prezentate

ca nişte plimbări plăcute, un pic mai riscante decât o vizită la o grădiniţă. Pentru ce era nevoie ca CIA să-şi dezvăluie manevrele?

— Vreţi să mă trimiteţi în iad?

Burt Miller zâmbi.

— Nu, nu, domnule Linge, doar în Afganistan.

Coechipierul lui se uită la el de parcă ar fi trădat un mare secret şi îl întrerupse repede.

— Lăsaţi-mă să spun povestea, apoi hotărâţi singur.

Elko Krisantem se întoarse cu tava. Turnă cafelele cu grijă, oferi vasul de zahăr şi plecă, aruncând o privire rugătoare către Malko: ardea de nerăbdare să se întoarcă la muncă.

Imediat ce acesta plecă, Earl Prager continuă:

— Aţi auzit vreodată de un anume Selim Khan?

— Niciodată, spuse Malko. Ar fi trebuit să-l ştiu?

Americanul zâmbi.

— Nu. Faima lui nu a depăşit graniţele regiunii Jalalabad din Afganistan. Este unul dintre liderii tribului Achakzay şi, evident, un lider războinic. El este în fruntea a aproximativ zece mii de oameni, ceea ce este un număr considerabil. De îndată ce sovieticii au intrat în Afganistan în 1979, el a început să lupte împotriva lor, cu mult curaj de altfel, atacând tancurile cu rachete, singur.

— La acea vreme, îl întrerupse Burt Miller, eram şef de staţie în Islamabad şi mă ocupam – prin intermediul ISI[12] – de contactele cu rezistenţa afgană. Am făcut mai multe călătorii clandestine în Afganistan şi l-am întâlnit acolo pe Selim Khan. Un tip dat naibii. Încăpăţânat, generos, cu chef de vodcă, capabil să înfrunte pe oricine.

— *A real tough guy, (Un tip cu adevărat dur)*, comentă Earl Prager. Pe scurt, Burt a fost „antreprenorul” lui Selim Khan. Din păcate, acesta îi detesta pe pakistanezi în general şi pe fundamentaliştii islamici în special.

— Ce legătură are asta cu el? întrebă Malko.

— Multe, răspunse Prager. Noi nu am livrat niciodată arme direct rezistenţei afgane. Ne-am mulţumit să dăm bani sau materiale serviciilor speciale pakistaneze care apoi le-au distribuit.

---

[12] Servicii speciale pakistaneze.

— O prostie, spuse sobru Burt Miller, adăugând zahăr în cană.

— De ce? întrebă Malko cu viclenie.

Burt Miller îşi strecură cubul de zahăr în cafea cu o mişcare aproape voluptuoasă, înainte de a răspunde.

— Pentru că aceşti ticăloşi de pakistanezi au favorizat extremiştii islamici, precum Gulbuddin, în detrimentul oamenilor moderaţi, cum ar fi Selim Khan…

— Moderat şi pro-occidental, susţinu Earl Prager.

Numărul era perfect jucat. Pentru ca Burt Miller să vină intenţionat din Langley, CIA trebuia să acorde o mare importanţă la ceea ce aveau de gând să-i ceară. Calculă mental suma teancului de facturi de pe birou, dublă suma, adăugă preţul unei comode Boulle, o bijuterie din colecţiile private ale lui Claude Dalle, şi îşi făcu o idee despre comisioanele sale viitoare dacă accepta o astfel de misiune grea.

— Continuă povestea ta frumoasă.

Împinse o cutie de ciocolată Boissier spre Burt Miller, care se lansă:

— Nenorociţii ăia de „Paks” au aranjat jocul, spuse el. Încurajaţi de saudiţi care la rândul lor, îşi vărsau năduful. Scopul lor era de a-i marginaliza pe luptătorii din rezistenţa moderată. Selim Khan, de exemplu. L-au sugrumat refuzând să-i ofere muniţie şi arme. L-am întâlnit clandestin de mai multe ori lângă Jalalabad. Era furios. Oamenii lui au fost ucişi de Popov pentru că au rămas fără cartuşe pentru Kalach-urile lor… Am sunat toate clopotele, în Langley şi în Islamabad. Degeaba. Nimeni nu a vrut să-i ocolească pe pakistanezi. Zia, fostul preşedinte al Pakistanului, a speriat Washingtonul, ameninţând că vor tăia tot ajutorul mujahedinilor dacă îi enervăm. Şi în acea perioadă, el înarma cu dolarii noştri oameni care ne urăsc: fundamentaliştii.

— De remarcat că cel care a primit cea mai mare cotă, Gulbuddin Hekmatyar, a jurat că va transforma ambasada americană într-o moschee dacă va lua Kabulul, lămuri Burt Miller. În comparaţie cu aceşti tipi, Khomeini este un delicat…

Această poveste orientală începea să-l obosească pe Malko, care visa la crupa Alexandrei.

— Reveniţi la scopul vizitei dumneavoastră, spuse el.

— În 1985 Selim Khan, cu inima grea, s-a alăturat guvernului

comunist din Kabul împreună cu oamenii săi, conchise Earl Prager pe un ton jalnic. Deloc fraier, preşedintele Najibullah l-a înarmat imediat până în dinţi. Ca urmare, Selim Khan a început să apere Jalalabad împotriva foştilor săi aliaţi, fundamentaliştii, alături de trupele guvernamentale!

— Această inversare nu este surprinzătoare, remarcă Malko, triburile pashtun s-au vândut totdeauna celui care a oferit mai mult.

— Nu, Selim Khan este un adevărat patriot. Fusese unul dintre primii care luase armele împotriva sovieticilor. Doar că, dacă nu şi-ar fi schimbat tabăra, tribul lui ar fi fost decimat de fundamentalişti. Evident că are o ură acerbă faţă de ei, ceea ce îi convine foarte mult guvernului de la Kabul.

— E regretabil, recunoscu Malko, dar nu este sfârşitul lumii. Încă nu văd cum te pot ajuta.

Earl Prager şi Burt Miller schimbară priviri neliniştite. Era timpul pentru lovitura decisivă. Burt Miller se lansă:

— Domnule Linge, am fost în Pakistan acum două săptămâni, într-o călătorie fulger. Unele dintre vechile mele contacte mă revendicaseră. Aveau un mesaj pentru mine. De la Selim Khan.

— Unde este el? întrebă Malko.

— Pentru moment la Kabul.

— Şi ce a vrut?

— Să mă vadă. Pe mine sau pe cineva trimis de mine.

— De ce? Vrea să schimbe tabăra din nou?

Earl Prager zâmbi la această iscusită analiză…

— Exact, recunoscu el. Chiar şi-a stabilit condiţiile.

Malko rămase perplex că acest pashtun putea manipula centrala serviciilor secrete americane.

— Este atât de important? întrebă el din nou.

De data aceasta, cei doi americani dădură din cap împreună.

— Da, spuse Prager. O să explic de ce. De câteva săptămâni, au avut loc lupte violente în Jalalabad, între guvern şi mujahedini. Oamenii lui Gulbuddin sunt hotărâţi să cucerească oraşul pe cont propriu pentru a-şi stabili guvernul provizoriu acolo. Dacă ar reuşi, s-ar crea o mişcare pro-fundamentalistă care ar fi greu de răsturnat mai târziu.

— Şi apoi, bine ai venit Legea Sharia, cu tăierea mâinilor hoţilor, lapidarea femeilor adultere şi aşa mai departe, comentă Burt Miller.

Earl Prager continuă, ignorând întreruperea sa.

— Moderaţii ar putea reuşi să ia şi Jalalabad dacă Gulbuddin îi ajută, dar el refuză. Aici intervine Selim Khan. Dacă luptătorii săi s-ar alinia de partea mujahedinilor moderaţi, ei ar putea lua împreună Jalalabad, fără fundamentalişti.

Malko urmărea toate acestea cu o anumită ironie.

— De ani de zile, ai dat arme oamenilor care te urăsc. Cum ar fi Gulbuddin, remarcă el. Ce se întâmplă cu tine?

Earl Prager îşi coborî ochii, umil.

— Consilierii noului preşedinte Bush şi-au dat seama de prostiile făcute de predecesorii lor, mărturisi el. Ei fac tot ce le stă în putinţă pentru a schimba lucrurile. Afacerile Iranului i-au ars. Ei nu vor un alt Khomeini la Kabul. Întreaga politică faţă de Afganistan a fost reevaluată. Pentru a evita o victorie a fundamentaliştilor, jucăm pe două variante. Fie un status quo cu un guvern „neutralist” la Kabul şi, eventual, revenirea regelui, fie victoria mujahedinilor moderaţi. Dacă aceştia din urmă vor reuşi să pună mâna pe un oraş şi să stabilească acolo un guvern provizoriu, am face un pas decisiv. Fundamentaliştii ar fi în afara jocului. De aceea, aducerea lui Selim Khan în prim plan este o prioritate. Am un ordin executiv semnat chiar de preşedinte.

— Dacă am înţeles bine, spuse Malko, trebuie să mergem la Kabul să facem o înţelegere cu Selim Khan, ca să-şi întoarcă încă o dată orientarea.

— Cam asta ar fi.

Privirea aurie a lui Malko se aplecă candid asupra interlocutorilor săi.

— Mi se pare că este responsabilitatea directă a domnului Miller aici, spuse el. El cunoaşte Afganistanul şi pe Selim Khan, care îl place. De ce mai veniţi să mă căutaţi pe mine?

Earl Prager înghiţi în sec în faţa unui asemenea argument.

— Selim Khan este în Kabul, sublinie el. Adică în inima zonei controlate de guvernul comunist al preşedintelui Najibullah. KHAD-ul, serviciile speciale afgane, l-au reperat deja pe Burt de multă vreme. Chiar dacă ar reuşi să intre în Kabul, ar fi o adevărată sinucidere. În

ceea ce priveşte oferta noastră, este clară: suntem gata să îi garantăm furnizarea de arme şi muniţii, trecând dacă este cazul peste capetele pakistanezilor, precum şi suma de cinci milioane de dolari, pe care a pretins-o, şi plata salariului a douăzeci de mii de oameni.

— Mi-ai spus că are zece mii.

— Contabilii de la Langley nu ştiu exact, explică Earl Prager, şi trebuie să-l motivăm.

Malko se uită la el, destul de enervat.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebarea mea. Nu ar fi o sinucidere pentru mine să merg la Kabul, capitala unei ţări comuniste, la o aruncătură de băţ de URSS? M-aţi trimis deja în Cuba de unde de-abia am ieşit. Chiar vreţi să scăpaţi de mine?

Un gest indignat înlătură această ipoteză exagerată şi dureroasă. Earl Prager continuă repede:

— Deloc, am găsit o modalitate de a te trimite la Kabul…

— Cu tancurile pakistaneze?

— Nu. De ceva vreme, am interceptat mesaje de la Ministerul de Externe din Kabul către diferitele sale ambasade, prin care le-a ordonat să acorde vize jurnaliştilor pentru a modifica imaginea execrabilă a regimului din străinătate. Viena este inclusă în acest aranjament. Există deja un număr de jurnalişti în Kabul şi lucrurile merg bine pentru ei. După câte îmi amintesc ai legături de colaborare cu cei de la *Kurier?*

— Da.

Acum înţelese unde voiau să ajungă.

— Ei bine, continuă americanul pe un ton uşor, dacă *Kurierul* vă va cere acreditare, veţi primi o viză.

— Pe numele meu?

— Nu neapărat.

— Eşti nebun!

— Nu, nu, îl asigură şeful staţiei, am studiat cu atenţie problema. Oficialii de la Ambasada Afganistanului la Viena nu au mijloacele pentru a verifica cine sunteţi. O să vă inventăm o identitate. Dacă *Kurier* vă oferă o acreditare cu acest nume, veţi avea o viză. Jurnalist independent, de exemplu.

— Şi ce se întâmplă dacă nu voi primi viza?

— În acest caz, vă vom duce la Kabul din Pakistan, prin linii guvernamentale. Dar e mult mai periculos…

În faţa expresiei lui Malko, americanul găsi de cuviinţă să adauge:

— Nu suntem iresponsabili şi există o poliţă de asigurare. În ultimele luni, mujahedinii au luat un număr de prizonieri sovietici. În jur de trei sute. Printre aceştia, se numără mai mulţi ofiţeri GRU. Am reuşit ca împreună cu Rezistenţa să-i controlăm. Şi să-l anunţăm pe Popov. Deci, dacă va exista vreun incident, avem *marfă* pentru schimb.

— Mulţumesc, spuse Malko, dar mi se pare că există riscuri enorme pentru foarte puţin. Cum se ajunge la Kabul în perioada asta?

— Cu avionul, din New Delhi. Trei zboruri pe săptămână. Pentru Delhi aveţi *Air France* în fiecare zi.

Urmă o lungă tăcere. Cei doi americani urmăreau cu nerăbdare reacţia lui Malko. Acesta din urmă le oferi un zâmbet cu tentă ironică.

— Presupun că îmi oferiţi o punte de aur.

Earl Prager făcu un gest ofensat.

— V-am spus că este un *ordin executiv* al preşedintelui. Deci în afara bugetului. Cu condiţia să fii rezonabil, desigur.

— Pielea mea este foarte scumpă, spuse Malko. Dar să nu vindem piele ursului din pădure. Îţi voi face o ofertă când îmi primesc viza.

Se grăbea să o revadă pe Alexandra.

*

* *

A descoperit-o în dormitorul lor mare, corpul ei se reflecta în tavanul acoperit cu un mozaic de oglinzi teşite creat special de Claude Dalle. Era cufundată în contemplarea unui film erotic deosebit de delicios, sorbind Cointreau pe gheaţă zdrobită, purtând încă costumul ei strâmt de schi. Se întinse lângă ea şi o luă în braţe. Imediat, ea făcu un gest cu mâna împotrivă, fără să piardă din vedere ecranul Samsungului unde un bărbat cu un penis gigantic regula frenetic o adolescentă. Evident, acest lucru nu o lăsa indiferentă.

Malko se dezbrăcă şi veni să se lipească de ea. Sub latex, el simţi vârfurile sânilor ei erecţi, duri ca fildeşul. Îi mângâie coapsele urmărindu-i curba feselor şi Alexandra îşi arcui spatele ca o pisică

fericită. Cu această îmbrăcăminte, era şi mai frumoasă decât goală. Aproape distrasă, îl mângâie, fără să-şi ia ochii de la ecran. Apoi ea se întoarse pe o parte şi el îşi apăsă imediat membrul întărit pe fesele ei frumoase şi tari.

Alexandra şopti:

— Aş vrea să mă sodomizezi.

— Dă jos costumul, spuse el, nebun de entuziasm.

— Scoate-l tu.

El urmări fermoarul, urcând de-a lungul pieptului, ajunse la gât şi simţi sub degete un mic lăcăţel, pe care îl trase în jos. Alexandra râse ironic. O întoarse cu faţa spre el, beat de frustrare, şi descoperi că se încuiase ca o valiză Hermes, cu un mic lacăt auriu.

— Nu-mi place să aştept! spuse ea. Mai ales când nu mi-ai mai tras-o de zile întregi.

Furios, trase din nou de micul lacăt. Degeaba. De parcă ar fi vrut să-l batjocorească, Alexandra se freca de el, oferindu-se fără ruşine, mişcându-se astfel încât să-l facă să i-o bage în gura ei…

El nu mai putea suporta.

Sări din pat şi scotoci în dulapul său, din care scoase un pumnal lung de comando cu o lamă ascuţită. Se întoarse la Alexandra care scoase un strigăt speriat.

— Ce vrei să faci?

Fără să-i răspundă, el o răsuci pe burtă şi îşi puse vârful pumnalului pe latexul întins între cele două globuri ale feselor.

— Nu te mişca, o îndemnă el. Altfel, risc să te rănesc.

Alexandra încremeni. Cu grijă, el înfipse vârful lamei în cusătură şi trase uşor în jos. Latexul se desprinse cu un scârţâit de bucurie, eliberând fesele magnifice ale contesei Alexandra… Malko continuă să taie latexul în continuare între picioare, până când ea scoase un strigăt când oţelul îi atinse sexul.

Era de ajuns. Aruncă pumnalul şi îngenunche în spatele ei, trăgând-o de şolduri.

Când membrul lui erecţie maximă îi atinse deschiderea coapselor, Alexandra simţi un fior în tot corpul. Acum ea este cea care şi-ar fi dorit să scape de pielea ei falsă. Dar lui Malko nu-i mai păsa. Făcându-şi loc între coapse, coborî până la sexul ei inundat de plăcere. Abia

intră în sexul ei umed şi în clipa următoare renunţă, urcându-şi apoi mădularul la primul său obiectiv, introducându-l în crupa ei cu o mişcare lentă dar puternică, unde fu înghiţit brusc prin deschizătura îngustă. Înţepenită, Alexandra strigă de durere. Era cel mai rafinat moment.

Apoi, cu toată greutatea sa, Malko se propulsă în ea, intrând atât de adânc cât îi permitea curba extraordinară a fundului ei.

Alexandra gemea, frustrată că nu se puteau mângâia în acelaşi timp, ca de obicei. Malko o posedă mult timp, savurând plăcerea de a-şi vedea penisul scufundându-se în coapsele ei, până când intră adânc în ea, scoţând un ţipăt sălbatic.

Mult mai târziu, ea se rostogoli pe o parte şi remarcă cu o voce languroasă:

— Mi-ai distrus costumul, dar a fost o partidă pe cinste. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu violată, numai că nu am avut această bucurie.

— Asta va fi pedeapsa ta, spuse Malko.

Gândindu-se că avea să se revanşeze în aceeaşi seară, Alexandra se întinse, totuşi fericită.

— Ce au vrut de la tine, întrebă ea?

— Mă trimit în Afganistan.

Ea sări ca o viperă.

— Şi ai acceptat?

— Nu, încă.

— Mincinosule! Vei ajunge să fii ucis.

Înnebunită de furie, ea se îndreptă spre baie, legănându-şi fesele descoperite de latexul deschis. Malko îşi spuse că ea avea dreptate, dar nu poţi scăpa de destinul tău.

CAPITOLUL III

Încă neîncrezător, Malko se oprise pe trotuarul Ambasadei Afgane pentru a-şi examina viza. Un dreptunghi mare plin de caractere arabe aplicat pe paşaportul său, sau mai bine-zis pe cel al lui Mathias Lauman, jurnalist independent, trimis special al lui *Kurier*. Eliberarea

lui nu durase mai mult de zece minute. Un însărcinat cu afaceri afgan nebărbierit şi amabil îi ceruse lui Malko două sute de şilingi şi semnase viza, urându-i o şedere bună.

Miracolul Perestroikăi…

Alexandra avea să-i facă o scenă groaznică… pentru că o lăsa pentru a mia oară.

Malko se întoarse în Rolls şi se îndreptă către Ambasada SUA. Profită din plin de mirosul de piele, de alunecarea tăcută a maşinii mari şi de privirile admirative pe care le ghicea în mulţime. Dacă ar muri, ar putea la fel de bine să profite la maximum de micile bucurii ale vieţii. Ştia că într-o zi norocul îl va părăsi. Fiind implicat în multe violenţe, el ştia cât de uşor este să fii ucis.

În câteva luni, era pentru a doua oară când urma să se arunce în gura lupului şi, de data aceasta, într-o ţară în plin război civil cu o reputaţie de sălbăticie bine consolidată. Odată ajuns în fundul sinistrei închisori Poul-e-Charki, lângă Kabul, CIA nu mai putea face nimic pentru el. KHAD-ul, serviciile speciale afgane, lichidaseră deja treizeci şi cinci de mii de oponenţi în condiţii oribile.

Îşi parcă Rollsul nu departe de ambasadă şi plecă pe jos. Vremea în Viena era neobişnuit de blândă pentru acest anotimp. Chiar în aceeaşi seară, o va duce pe Alexandra la o mare petrecere la un castel din apropiere şi de-abia aştepta să vină seara.

*

* *

— Uimitor! Am avut dreptate.

Earl Prager se bucura de viza afgană a lui Malko. Americanul puse încă o bucată de zahăr în cafea. Apoi, ocolind biroul, se aşeză lângă Malko şi-i spuse pe un ton de încredere:

— Acest caz este cu adevărat important. Dacă reuşim, există posibilitatea de a ajunge la un compromis în Afganistan şi de a-i lăsa deoparte pe fundamentalişti. Trebuie să reuşeşti să-l convingi pe Selim Khan.

— Pare solicitant, observă Malko. Odată ce voi reuşi să-l contactez, nu ar trebui să fie o problemă prea mare…

— Desigur, adăugă americanul. Numai că Selim Khan este un om

de tradiţie şi onoare. El a fost uimit de faptul că americanii nu i-au putut aduce la respect pe pakistanezi. Aş spune că nu mai are încredere în noi. Rolul tău este de a restabili această încredere. Mai întâi a lăsat să se ştie că vrea un bonus de „braconaj” de cinci milioane de dolari. Este convins că nu i se poate plăti imediat, dar am o surpriză mare pentru el. Sunt gata să-i dau jumătate din ei la Kabul, în numerar.

Malko îi aruncă o privire sceptică.

— N-o să mă duci peste graniţă cu o asemenea sumă?

— Nu, nu, n-o voi face. Am stabilit un sistem de compensare cu staţia din Delhi. Managerul staţiei de acolo va explica cum.

— Şi armele? De unde le vei lua? Am crezut că pakistanezii au pus frână.

— Moartea lui Zia a schimbat deja multe lucruri. Am pus-o pe Benazir Bhutto să-i înlăture pe cei mai fundamentalişti ofiţeri de la conducerea ISI. Cei care i-au înlocuit au fost de acord să furnizeze echipament şi muniţie lui Selim Khan.

— Când voi sosi în Kabul, obiectă Malko, nu voi fi controlat?

— Nu, spuse Earl Prager. Noi am studiat problema. Nu există o suprapunere a vizelor între Kabul şi ambasade. Sau mai degrabă durează foarte mult timp. Totul este dezorganizat. Dacă îţi vei păstra rolul tău de jurnalist, nu vei risca absolut nimic. În plus, vei avea şansa de a întâlni pe toată lumea fără a trezi suspiciuni, inclusiv pe Selim Khan.

— Este uşor de ajuns la el?

— Mulţi jurnalişti l-au cunoscut deja, afirmă americanul. Locuieşte în oraş şi adoră publicitatea. Aşa că din punctul ăsta de vedere, totul va fi bine.

— De unde va şti cine sunt eu?

— Vei aştepta contactul, după cum ţi-am spus. A cerut un non-pakistanez. Prin două canale diferite, Burt a reuşit să-l avertizeze. Oricum, dacă îi spui că vii de la Burt, nu va fi nicio problemă. În plus, am organizat şederea ta la Kabul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cineva se află deja acolo, sub o acoperire asemănătoare cu a ta. Jennifer Stanford, o australiancă, „reporter local” la Companie. Ia

legătura cu ea; locuieşte la *Intercontinental*. Ea trebuie să fi luat deja legătura cu Selim Khan. El a fost avertizat de sosirea ei de către Burt. Oricum, ea mergea la Kabul să adulmece aerul din jur pentru noi. Rolul ei este să te sprijine în misiunea ta, să acţioneze ca cercetaş şi, dacă este nevoie, să ţină legătura cu Delhi. În plus, adăugă americanul cu un zâmbet cu tentă ironică, cu siguranţă o vei găsi foarte interesantă: este superbă.

— Mulţumesc pentru această consolare, spuse Malko.

— Asta nu e tot, continuă Earl Prager. Ne-am gândit la ce e mai rău. Că s-ar putea să nu poţi părăsi oficial Kabul. Compania a menţinut contacte cu un grup de mujahedini regalişti, cel al lui Shah Rourk, care deţin funcţii pe drumul Kabul-Jalalabad. El şi-a infiltrat oameni chiar în Kabul, întărind o reţea deja existentă. Staţia din Delhi îţi va oferi punctele lor de plecare în Kabul. Foloseşte-le cu precauţiile obişnuite: această reţea poate fi monitorizată de KHAD sau poate să nu mai existe… Cam asta ar fi tot. Când ajungi în Delhi, vei fi întâmpinat de Allen Inman, agentul staţiei din Delhi care se ocupă de acest dosar. El te va lua când soseşte zborul Air France. Dacă nu îl vezi, contactează imediat staţia. Iată linia lui directă şi numerele de acasă. Asta-i tot. Acum ai suficient timp să te întorci la Liezen să-ţi faci bagajele. Pleci din Viena în după-amiaza asta.

— Ce? întrebă Malko îngrozit.

— Îmi pare rău, se apără americanul. Am studiat itinerariul. Viena-Paris şi apoi zborul direct Air France către New Delhi unde ajungi pe la şase dimineaţa. Asta îţi lasă o zi pentru zborul de a doua zi spre Kabul. Apoi nu mai e niciun avion timp de patru zile… În plus, aeroportul din Kabul se poate închide oricând.

— De ce?

— Rachete sau vreme rea. Kabul este la 1.800 de metri altitudine. Această plecare rapidă reprezintă o problemă reală pentru tine?

— Da, spuse Malko, gândindu-se la Alexandra.

Earl Prager zâmbi constrâns.

— Cu cât pleci mai devreme, cu atât te vei întoarce mai repede. Pe aceeaşi cale, sper. Dar va trebui să o planifici din timp. Pe direcţia Kabul-Delhi, zborurile sunt pline. Cu siguranţă va trebui să mituieşti drumul de întoarcere. Jennifer Stanford are instrucţiuni pentru a-ţi

facilita exfiltrarea, oferindu-ţi biletul ei, dacă este necesar. Apoi, din Delhi veţi găsi Air France.

Îi întinse lui Malko un plic maro bombat.

— Iată douăzeci de mii de dolari. Nu există controale pentru jurnalişti. Voi comunica la Langley că operaţiunea este în curs.

Malko cântări plicul. Ca întotdeauna, birocraţii se jucau fericiţi cu vieţile altora. Aproape că puse plicul înapoi pe birou, dar se răzgândi: avea nevoie de CIA să-şi întreţină castelul, aşa cum şi ei aveau nevoie de el. Dacă refuza o misiune de această importanţă, ar fi fost terminat. În mod sigur existau şefi de misiune mai tineri decât el, dispuşi să facă coadă la uşa CIA, chiar dacă asta însemna să-şi asume riscuri nebuneşti.

Asta era viaţa.

*

* *

Îmbrăcată într-un halat de baie de culoarea fildeşului, machiată şi cu părul coafat, Alexandra se uita la Malko, cu lacrimi în ochii frumoşi, strângând între degete un pahar, de forma unui balon, umplut cu Cointreau şi gheaţă zdrobită. Contrar temerilor lui, ea nu-l întâmpinase cu un acces de furie, ci pur şi simplu doar clătinase din cap şi spusese cu o voce obosită:

— Sunt nebună să stau cu tine! Într-o zi, mă voi trezi văduvă.

O atrase spre el, îi desfăcu halatul de baie, descoperind cu încântare o port-jartieră de un alb orbitor, din care ţâşnea trupul de bronz al Alexandrei. Ciorapii de culoarea pielii ajungeau până sus pe coapse, aproape până la zona inghinală, traşi bine de clemele albe ale bretelelor; sânii se expuneau ca un balconaş şi un fel spumă blondă ieşea din dantela de la baza abdomenului. Cu un zâmbet complice, ea îşi puse paharul jos şi se frecă uşor de el, excitându-l cu pricepere, cu eficienţa ei obişnuită. Când o atinse, observă că mierea curgea din ea ca apa. Era atât de încordat încât simţea că o bară de fier îi iese din stomac. Respiraţia tinerei se accelerase.

— Haide, şopti ea. Vino să-ţi iei la revedere.

Apoi făcu să-i alunece halatul de pe umeri.

Malko, eliberat în grabă, o luă de şolduri şi o răsuci. De una

singură, ea îngenunche pe marginea patului mare Tiffany cumpărat de la Romeo, făcut cu adevărat pentru dragoste. Stând în spatele ei, o luă aşa cu o singură împingere, scufundându-se brusc cu un oftat de mulţumire. Apoi, cu ambele mâini, îi ridică şoldurile, pătrunzând-o puţin mai mult. Cu mâinile întinse pe cearşaf, Alexandra îl primi cu toată dorinţa, ridicându-şi fundul ca un animal, ştiind că această poziţie îl entuziasma cel mai mult pe iubitul ei. El începu să o posede delicat şi cât mai încet posibil, savurând fiecare secundă.

Alexandra îl lăsă un timp, apoi îl opri uşor.

— Aşteaptă, vreau să te văd, spuse ea.

Se răsturnă pe spate, îşi ridică picioarele aproape de umerii lui, îşi ridică pelvisul şi oftă uşurată când Malko se lăsă să cadă peste ea cu toată greutatea, pătrunzând-o cu toată bărbăţia sa.

Apoi îşi încrucişă picioarele, îşi întinse braţele, şi se oferi ca pradă de bună voie.

Sexul care străbătea, frecându-i pereţi vaginului, îi dădea o senzaţie de plăcere acută. Ea începu să geamă, cu ochii daţi peste cap, în timp ce-i întâmpina mişcările lui Malko. Ea îşi îndoi şi mai mult picioarele, astfel încât sexul oferit era aproape orizontal şi el început să o pătrundă ritmic, într-un ultim galop, inima lui bătând cu putere pe trupul ei.

Alexandra ţipă, din ce în ce mai repede şi mai tare. Acest lucru îi deschise porţile. El se prăbuşi şi-şi eliberă sămânţa, cu mâinile strânse pe sânii ei tari şi apetisanţi.

— A fost minunat! spuse Alexandra, o clipă mai târziu. Acum du-te repede. Vreau să rămân cu această impresie.

— Te duci la petrecerea aia?

— Da, şi mă voi gândi la tine.

El se uită pentru ultima oară la acest corp admirabil, o sărută tandru pe gura umflată de plăcere şi ieşi din cameră, cu gâtul plin de noduri. Într-o zi chiar avea să fie ultima oară.

*

* *

Malko se plimba prin holul sumbru al aeroportului din Delhi.

După o masă somptuoasă udată cu Dom Perignon şi o noapte

petrecută într-un scaun de dormit Air France confortabil ca un pat, se simţea într-o formă grozavă.

Din păcate, Allen Inman nu era la sosirea zborului…

Malko se hotărâse să mai aştepte puţin înainte de a merge la hotelul *Centaur* din apropierea aeroportului. Se opri în faţa panoului de plecare.

Zborul spre Kabul care ar fi trebuit să plece cu o zi înainte era tot afişat cu menţiunea: *delayed indefinitely (întârzie pe termen nelimitat)*. Un început bun!...

Se apropie de indianca adormită de la biroul de informaţii.

— Ce se întâmplă cu zborul spre Kabul?

— Nu ştiu, spuse ea. Mergeţi să staţi de vorbă cu afganii de colo.

Ea arătă spre un grup zdrenţăros aflat într-un colţ al holului. Malko îi urmă sfatul. Un angajat al *Arianei* vorbea cu vreo douăzeci de pasageri furioşi. Malko reuşi să se îndrepte spre el şi întrebă:

— Zborul de ieri către Kabul nu a plecat. De ce?

— *Bad weather (Vreme rea)*, răspunse afganul. Dar mâine va pleca, asta e sigur. Deja astăzi vremea este mai bună în Kabul.

Nu prea liniştit, Malko se decise să se îndrepte spre hotelul *Centaur*. Era pe cale să cheme un taxi când un bărbat scund, cu o privire ascuţită îl interceptă.

— Mathias Lauman?

— Da.

— Eu sunt Allen Inman. Îmi pare rău, mi s-a stricat maşina. Vă invit să luăm micul dejun la *Centaur*.

*

* *

— Nu mai avem pe nimeni în Kabul, explică Allen Inman, amestecând într-o ceaşcă cu o cafea infectă.

La această oră matinală, sala circulară a *Centaurului* era practic goală şi aveau cafeneaua doar pentru ei înşişi.

— Cum o să mă descurc în acest caz cu cele două milioane şi jumătate de dolari? întrebă Malko.

— Vei merge pe *money market (piaţa monetară)*, explică americanul. Acolo sunt toţi schimbătorii. Caută magazinul unui anume Hammond

Singh. Un sikh. Vărul lui lucrează cu noi aici, în Delhi. Are o reţea în întregul Afganistan şi ne face o mulţime de servicii. El a fost anunţat şi vă va da banii. Este necesar doar să-l avertizaţi în prealabil, din cauza importanţei sumei.

— E sigur?

— Da. Sikhii nu fac politică acolo. Şi ei câştigă mulţi bani cu noi.

Malko îşi notă asta în minte.

— Şi acei luptători ai rezistenţei din Kabul? întrebă el. Cei care ar trebui să mă exfiltreze în cazul unei lovituri dure?

Un zâmbet larg lumină trăsăturile destul de posomorâte ale americanului.

— Oameni grozavi, spuse el. Mai ales femeia care îi conduce.

— Este o femeie?

Destul de surprinzător într-o ţară precum Afganistan, paradisul *chadri*, şi unde soţiile erau purtate pe paşaportul soţului lor ca nişte copii minori…

— Da. Ştiu că este rar. Dar ea este excepţională. Iată fotografia ei. Pentru a o folosi ca semn de recunoaştere. Pentru ca ea să fie sigură că ai venit din partea mea.

Malko examină fotografia pe care acesta i-o întindea. O fotografie alb-negru a unei stewardese care stătea în picioare lângă un Tupolev 154. O brunetă înaltă, cu o împletitură a părului şi o faţă superbă, regulată, pometi înalţi, o gură largă, ochi mari şi întunecaţi.

— Numele ei este Bibi Gur, explică Allen Inman. De la intrarea sovieticilor în Afganistan în 1979, ea s-a aruncat în rezistenţă, a fost arestată, torturată şi în cele din urmă eliberată. Acum joacă un rol important. A organizat mai multe atacuri împotriva lui Popov, chiar în Kabul.

Malko puse fotografia în buzunar.

— Cum o voi găsi?

— O să-ţi trimit aici, de dimineaţă, pe cel care se ocupă de legăturile sale. Contactele lui se schimbă tot timpul şi nu am putut să-l contactez astăzi. Numele lui este Sayed şi va avea numărul camerei tale. Şi apoi sper că vei veni şi îmi vei spune despre călătoria ta la întoarcere.

— *Inshallah (Slavă lui Allah, Cu voia lui Allah)*, spuse Malko.

*

* *

— Domnule Lauman?

Telefonul funcţiona atât de prost la *Centaur*, încât Malko crezu că este sunat din cealaltă parte a lumii.

— Da.

— *I am Sayed. I am in the lobby. (Eu sunt Sayed. Vă aştept pe hol)*.

— Vin imediat, spuse Malko.

Era ora unsprezece şi avusese destul timp să-şi revină. Absenţa unei escale între Paris şi Delhi şi locurile de dormit ale Air France l-au făcut să uite de zborul de opt ore.

Lângă uşa liftului găsi un om cu mustaţă, destul de bine îmbrăcat, purtând chiar şi cravată, contrastând cu personajele sărăcăcioase pe care le văzuse la aeroport puţin mai devreme. Sayed îi strânse mâna până aproape să-i smulgă degetele.

— Bine aţi venit, bine aţi venit!

Cafeneaua era la fel de pustie ca întotdeauna, cu excepţia a doi-trei şobolani care se alergau jucăuş pe băncile goale.

Sayed nici măcar nu părea să-i bage în seamă, ocupat fiind să verse jumătate din zaharniţă în cafea lui… În faţa privirii uluite a lui Malko, se explică:

— Am stat câteva luni în Kabul, ilegal. Acolo, nu mai e zahăr. Aşa că mă revanşez pentru asta.

— Rămâi în Delhi? întrebă Malko.

— Da, m-au reperat. KHAD-ul a pus un preţ pe capul meu. Dar acum că *Chouravis* au dispărut, regimul Najibullah se va prăbuşi ca un castel de cărţi. Deja am tăiat toate drumurile, asediem oraşele. Prietenii noştri sunt la mai puţin de treizeci de kilometri de Kabul. Când vremea este senină, ei văd minaretul moscheii albastre.

Malko voia să-i spună că şi germanii, în timpul războiului, văzuseră cupolele Kremlinului. Celălalt îşi continua expunerea.

— În curând mujahedinii vor lua Kabulul. Armata îşi va întoarce armele împotriva regimului comunist. Îi vom ucide pe toţi trădătorii, pe toţi cei care s-au vândut ruşilor şi Afganistanul va cunoaşte, în sfârşit, pacea.

Făcu o pauză pentru a înghiţi puţin din zahărul cu aromă de cafea.

Malko îi aruncă o privire amuzată. Întotdeauna era precaut faţă de lirismul din Lumea a Treia. În plus, dacă acest Sayed era un moderat, se întreba cum vor fi fiind fanaticii…

— Cum voi lua legătura cu Bibi Gur? întrebă el.

Sayed reveni cu picioarele pe pământ.

— În Kabul, mergeţi la Chicken Street, în cartierul Share Naw. Există multe magazine de antichităţi şi covoare. La numărul 37, întrebaţi de Hadj Halah Rahman. Este un comerciant de covoare. Spuneţi-i că v-a trimis Sayed. Dacă se preface că nu mă cunoaşte, scrieţi-i asta.

El scrise „35 B” pe faţa de masă.

— Ce înseamnă asta?

— Este numărul celulei mele din Poul-e-Charki din blocul B, cel al „extremiştilor fanatici”, după cum se spune. Am stat acolo doi ani şi am fost torturat. Am fost aproape executat de mai multe ori. Doar prietenii mei luaseră ostatici de la guvern. Aşa că, în cele din urmă, m-au aruncat într-un avion spre Delhi, avertizându-mă că dacă voi pune din nou piciorul în Afganistan, îmi vor scoate ochii şi îmi vor tăia gâtul. Fiţi atent când sunteţi acolo. KHAD-ul are turnători peste tot. Plăteşte bine şi dă bonuri pentru mâncare sau benzină. Şi apoi sunt miliţienii şi membrii partidului şi trădătorii adunaţi la Najibullah.

— Ca Selim Khan, spuse Malko, din punctul tău de vedere.

— Câinele ăla!...

Sayed făcu un gest dispreţuitor, adăugând imediat:

— Acesta este unul dintre cei mai răi! Un şarpe feroce. Şi un musulman rău. Se gândeşte doar la băutură şi la alergat după femei. Când era de partea mujahedinilor, în fiecare sat pe care îl invada, i se aduceau cele mai tinere femei şi le viola. Celor care au rezistat, oamenii lui le-au aruncat spini în ochi.

Malko rămase impasibil. CIA luase din nou ca aliat un bun susţinător al drepturilor omului. Sayed îi aruncă o privire uluită lui Malko.

— Cine ţi-a spus despre el?

— Presa.

— Îi place publicitatea. Ar face orice pentru a fi fotografiat. De când s-a alăturat lui Najibullah, s-a autoproclamat Mareşal! De oameni ca el Afganistanul trebuie să scape. Ar fi trebuit să plece împreună cu *Chouravis* pentru a-şi salva pielea…

— A luptat împotriva lor, obiectă Malko.

— Să-şi vândă sprijinul mai scump, scuipă Sayed. Şi pentru a se răzbuna pe fundamentalişti. Fiind un musulman rău, el nu se poate alia decât cu comuniştii.

Sayed tăcu, ochii îi străluceau de ură. Malko era serios zguduit. Deşi Sayed exagera, Selim Khan nu părea cavalerul viteaz descris de Earl Prager. Şi asta ar putea face misiunea lui cu totul mai riscantă. Un gând oribil îl străbătu. Dacă apelul de la domnul războinic al tribului Achakzay a fost doar o capcană?

CAPITOLUL IV

Kabul!

Malko se uita la semnul de deasupra clădirii ponosite din lemn, *Aeroportul Internaţional Kabul*, cu stomacul puţin în noduri. Dacă n-ar fi fost sărmanii cu turbane, supraîncărcaţi cu pachete imense, care i-au fost tovarăşi de zbor, s-ar fi putut gândi, din cauza cercului de munţi înzăpeziţi, că acolo e o staţiune de sporturi de iarnă. Se întoarse – în spatele lui era război. Elicoptere MI 26 cocoşate sub greutatea rachetelor gata de decolare, Mig-uri aliniate un pic mai departe şi, în jurul aeroportului, epave a zeci de elicoptere, avioane şi tancuri sovietice. Aici nu era un război de catifea. O explozie surdă bubui în depărtare, urmată de o alta. Focuri de artilerie.

Un grup de copii îl înconjurară, luptându-se să-i ducă valiza prin pământul nimănui fără taxiuri. Un soldat indiferent îi ştampilase paşaportul fără să-şi pună întrebări, iar vameşii îl lăsaseră să treacă fără să-şi deschidă măcar bagajele.

Era doar ora cinci şi se lăsase deja noaptea. Îşi găsi valiza în faţa unui taxi galben al cărui şofer îl întâmpină cu un zâmbet încântat.

— Mergeţi la *Intercontinental*, domnule? 30 USD.

Salariul lunar al unui soldat…

Porni cu viteză maximă pe un bulevard imens şi drept. Traficul era mai mult decât fluid şi Kabulul părea să se fi schimbat puţin de la ultima sa vizită, cu aproape douăzeci de ani în urmă. În afară de rândurile de containere maritime uriaşe, care fuseseră transformate în case sau magazine, în timp ce treceau, Malko văzu tancuri, vehicule blindate, câţiva soldaţi făcând ceai lângă un T62, pietoni înfăşuraţi în hainele lor… cu pături aruncate peste umeri, cu turbanele trase până la ochi.

— Totul e calm? îl întrebă pe şofer.

— Foarte liniştit, domnule, spuse afganul. Numai că este stingerea la nouă şi jumătate. Nu trebuie să ieşim din case, soldaţii sunt nervoşi, trag foarte repede. Din cauza mujahedinilor, nu e-aşa?

— Există atacuri?

— Ieri trei rachete, repetă şoferul. Patru copii ucişi, în apropiere de aeroport.

În mod ciudat, se vedeau mai puţine maşini sovietice decât atunci când Afganistanul era încă regat. Cu un zgomot furios de basculantă, taxiul atacă panta care ducea la *Intercontinental*. Benzina sovietică ar fi dat oricărui motor reglat normal un sughiţ mortal.

În plus, străzile erau incredibil de uzate de trecerea vehiculelor blindate şi nu exista iluminat public.

De îndată ce ajunse în holul hotelului, Malko fu întâmpinat de privirile suspicioase ale unei jumătăţi de duzină de bărboşi locali, prăbuşiţi pe canapele. El de duse direct la recepţie, se înregistră şi întrebă:

— În ce cameră se află Jennifer Stanford? Am un mesaj pentru ea.

— La 326, spuse angajatul. Cheia nu este aici.

Când intră în lift, se izbi de un fotograf ce purta un *pacol*, care îl întrebă:

— Tocmai ai sosit?

— Da.

— Pentru cine lucrezi?

— *Kurier* din Viena.

— O.K. Bine ai venit. Eu sunt de la *Sunday Telegraph*. Ne-am plictisit, nu avem ce face. A fost declarată legea marţială, dar asta nu schimbă nimic.

Malko urcă. Nici *Intercontinentalul* nu se schimbase prea mult în ultimii douăzeci de ani. Camera lui avea vedere spre munţii dinspre vest. Din nou, o rafală se auzi în depărtare. Câinii lătrau în tot oraşul, răspunzându-şi unii altora într-o cacofonie discordantă. Îşi puse lucrurile deoparte şi merse spre camera 326. Bătu şi uşa se deschise imediat, dezvăluind o blondă cu părul drept ce încadra o faţă energică îndulcită de ochi mari verzi şi o gură cu buze cărnoase. Îi remarcă lăţimea umerilor şi picioarele lungi şi subţiri. Respira sănătate.

— Jennifer Stanford?

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Mathias Lauman, tocmai am sosit din Delhi şi vă aduc banii.

— O, mulţumesc, intraţi!

În interior era o dezordine incredibilă. O grămadă de haine, aparate foto, ziare şi un radio mare. Jurnalista eliberă un colţ al patului pentru ca Malko să se poată aşeza. Din cauza posibilelor microfoane, nu voia să zăbovească prea mult.

— Să mergem să bem ceva undeva, sugeră el. Poate luăm şi cina?

Jennifer Stanford zâmbi cu părere de rău.

— Nu prea avem de ales. Totul este închis în oraş şi este ora stingerii. Dar putem merge la restaurant, mai degrabă decât la bar, este mai puţin zgomot. Ne întâlnim jos când sunt gata.

*

* *

Un sfert dintre jurnalişti urmăreau un desen animat sovietic trist la televizorul instalat în faţa bufetului ce oferea carne de oaie sub toate formele ei. Malko ridică paharul cu Stolichnaya.

— Pentru colaborarea noastră!

Jennifer Stanford preferase un Gaston de Lagrange pe care îl încălzea în mâinile mari cu unghii scurte. Amândoi se aflau într-un separeu, departe de mese. Jennifer le spusese unora dintre colegii ei că Malko îi aducea bani, pentru a explica intimitatea lor imediată. Erau puţine femei în Kabul şi acestea erau luate cu asalt… Un bărbat mustăcios şi cu un nas coroiat intră în restaurant şi veni să se încline cu un zâmbet uleios în faţa tinerei.

— Bună seara, domnişoară Stanford.

Ea îi răspunse cu o jumătate de gură şi, de îndată ce acesta se îndepărtă, şopti:

— Este fratele lui Najibullah. Un mare porc. Mă sună în fiecare zi şi visează să mi-o tragă. Zilele trecute a vrut să-mi arate Poul-e-Charki.

— Ţi s-a explicat misiunea mea? întrebă Malko.

— Desigur. Am luat deja contact cu Selim Khan. Te aşteaptă.

— Este uşor de abordat?

— Absolut. L-am văzut acum două zile şi am numărul lui de telefon. Doar că tocmai şi-a luat o nouă soţie de şaisprezece ani şi între aceasta, haşiş şi vodcă, e greu de localizat… Dimineaţa, doarme şi pe la ora trei, e cel mai proaspăt.

— Nu riscăm să fim văzuţi de KHAD, dacă îi facem o vizită?

— Nu cred. Desigur, hotelul este plin de agenţi, dar toţi jurnaliştii urmează să-l vadă pe Selim Khan. Este un „aliat”, iar guvernului îi place să-l arate. Vom lua un taxi pe care îl ştiu. Şoferul vorbeşte engleză şi este foarte descurcăreţ.

— Nu ai fost îngrijorată de la sosirea ta?

Australianca clătină din cap.

— Nu, ei menajează jurnaliştii şi, în plus, nu e mare lucru de văzut. Oficialii afgani nu vorbesc, iar ceilalţi fug de noi. Ceea ce este îngrijorător este această încercuire. Nu te poţi îndepărta mai mult de douăzeci de kilometri de oraş. Apoi mai sunt şi mujahedinii.

— Sunt periculoşi?

— Nu, nu prea mult, dar dacă te tentează să-i întâlneşti, oamenii de aici te pun în primul avion. S-a întâmplat asta deja.

Sala restaurantului se golea, jurnaliştii mergând cu toţii la culcare. El achită nota de plată şi Jennifer Stanford îşi termina paharul de Gaston de Lagrange. Luară liftul împreună şi ea spuse deodată:

— Am auzit multe despre tine. Eşti un pic un fel de mit în profesia noastră.

Se uită la el cu admiraţie în ochi. Uşa care se deschidea îl împiedică să răspundă. Se despărţiră pe hol.

— Mâine dimineaţă, voi merge la o plimbare în oraş, ca să mă familiarizez, spuse Malko. Ne întâlnim aici pe la ora două. Şi apoi, trebuie să merg la piaţa monetară.

— O să merg cu tine, sugeră Jennifer, trebuie să schimb nişte bani.

*
* *

Nămeţi uriaşi de zăpadă blocau intrarea în *Kabul Hotel* în faţa căruia Malko fusese lăsat. O clădire sinistră gri în stil stalinist, situată în plin centru Kabulului, cu vedere spre parcul palatului prezidenţial. Malko se îndepărtă sub soarele arzător care încă nu putea topi zăpada. Un camion trecu zgomotos pe lângă el, purtând o montură de mitraliere gemene. Printre mestecenii piperniciţi putu vedea clădirea în care locuia Najibullah. Perimetrul era păzit de roiuri de soldaţi afgani zdrenţăroşi.

Continuă drept spre nord, de-a lungul Pachtukistan Road, mărginit de magazine de antichităţi şi negustori de covoare. Se forţă să intre în mai multe magazine, discutând fără convingere despre unele orori în tablă de cupru sau arme din secolul trecut. Negustorii, disperaţi după clienţi de la plecarea sovieticilor, erau gata să vândă totul.

La capătul străzii din dreapta se afla strada Chicken Street, vechea stradă a hipyoţilor. O succesiune de tarabe care vindeau covoare şi blănuri. Un vehicul blindat stătea de veghe după colţ, cu patru soldaţi tăvălindu-se pe capotă. În trecut, zeci de soldaţi ruşi au fost ucişi în acest cartier. Se întrebă dacă KHAD-ul îl urmăreşte, deşi părea a fi un simplu jurnalist.

Şi-a început explorarea sa, călcând pe covoarele întinse pe trotuar. Negustorii ieşeau din magazine ca nişte diavoli, încercând să-l ademenească înăuntru. A cedat de două-trei ori şi a ajuns în cele din urmă la numărul 37. În fereastră, un covor ciudat cu tancuri stilizate şi elicoptere, drept motive. Produsul războiului.

Un afgan cu o mustaţă precum ghidonul unei biciclete apăru deodată, îl prinse de braţ şi-i strigă în engleză:

— Domnule, veniţi să beţi o ceaşcă de ceai şi să vă uitaţi la covoarele mele.

Malko de făcu că rezistă de formă şi, în cele din urmă, intră în micul magazin cu pereţii acoperiţi cu covoare. Negustorul îl aşeză pe o băncuţă.

— Am ceai, dar fără zahăr, este foarte rar în Kabul, spuse el. Este în

regulă pentru tine?

Fără să mai aştepte răspunsul lui, începu să întindă covoare de toate culorile în faţa lui Malko, care îl urmărea cu coada ochiului. Dacă fusese urmărit, urmăritorii lui ar trebui să fie liniştiţi. Avea în permanenţă în minte că se afla într-o ţară inamică, cu un serviciu special puternic, antrenat de est-germani şi supravegheat de sovietici. El care jucase atâtea feste KGB-ului… În cele din urmă, negustorul încetă să-şi stivuiască covoarele, descurajat de lipsa de interes a potenţialului său client.

— Domnule, ce căutaţi?

— O femeie, spuse Malko zâmbind.

Celălalt izbucni într-un râs înţelegător.

— Sunt o mulţime de femei foarte frumoase în Kabul, în spatele *chadri*, dar trebuie să vorbeşti limba dari. Vorbeşti dari?

— Nu, spuse Malko. Numele tău este Hadj Halah Rahman?

Afganul deschise larg ochii.

— Mă cunoaşteţi?

— Avem un prieten comun, spuse Malko. Sayed.

Chipul jovial al comerciantului de covoare îngheţă instantaneu.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, spuse el. Este o greşeală. Uitaţi-vă la acest Bukhara…

Malko îl întrerupse:

— Sayed a spus, blocul 35 B. asta îţi sună cunoscut?

De data aceasta afganul rămase tăcut, scrutându-l pe Malko cu o privire intensă. Cu o voce mult mai joasă, el întrebă:

— Unde l-aţi văzut pe Sayed?

— În Delhi.

— Cine eşti tu?

— Un prieten. Sayed mi-a spus că mă poţi duce la Bibi Gur.

— Nu ştiu dacă e în Kabul.

Nu era încă pe deplin liniştit. Malko se aplecă spre el.

— Nu am timp de pierdut. Nu sunt în Kabul în vacanţă. Bibi Gur nu a fost arestată?

— Nu, nu, nu. Cum te numeşti?

— Mathias Lauman, spuse Malko, dar ea nu mă cunoaşte.

El se ridică în picioare.

— În regulă atunci. Când mă pot întoarce? Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ea.

Negustorul îl urmă pe trotuar, cu Bukhara în mână.

— Ce mai faci în Kabul? întrebă el şoptit. Nimeni nu poate să intre acolo. În afară de jurnalişti. Eşti la ONU? KHAD-ul nu te urmăreşte? Sunt peste tot.

— Sunt jurnalist, răspunse Malko zâmbind. Cât despre KHAD, nu are de ce să fie interesat de mine. Deci, care e treaba?

— Vino mâine, pe la ora şase. Îţi arăt alte covoare, spuse el cu voce tare.

Malko îşi continuă drumul de-a lungul Chicken Street, smuls de zeci de negustori, intrând în magazine de antichităţi, negustori de covoare, cojocării care ofereau chapkas de nurcă la preţuri ridicole. De fapt, el era şi singurul client. La fiecare zece metri, un afgan se apropia, cerându-i dolari.

În cele din urmă, găsi un taxi şi se întoarse la hotel. Tot ce trebuia acum era să-l contacteze pe Selim Khan şi pe Sikhul însărcinat cu transferul de fonduri pentru a-şi pune în aplicare planul.

*

* *

Jennifer arăta hipersexy într-un pulover alb şi o fustă strâmtă, cu o vestă lungă fără mâneci şi geanta ei cu aparatul foto, atârnată pe umăr. Venea să-l întâlnească pe Malko.

— L-am contactat pe Selim Khan, te vei întâlni cu el în după-amiaza asta, spuse ea, dar nu pot veni cu tine, trebuie să-l intervievez pe ministrul de externe. Dacă nu îmi fac treaba, afganii vor fi precauţi. Îţi las taxiul care ştie adresa. Înainte de asta, mai avem timp să mergem la *piaţa monetară*.

Şoferul lui Jennifer arăta ca un cal trist, zgribulit, îmbrăcat într-o haină veche cenuşie. Îl salută pe Malko cu un zâmbet foarte servil şi, după ce urcară, se îndreptară spre centru. Râul Kabul curgea pe lângă bazarul cu covoare expuse pe parapetele de pe malurilor sale. Un tanc T62 veghea la intrarea pe pod, vizavi de moschee. O boltă înghesuită între două magazine se deschidea spre un spaţiu de pământ bătătorit înconjurat de două etaje de galerii dărăpănate din lemn. O adevărată

Curte a Miracolelor, în care zeci de bărbaţi cu barbă, în turbane sau cu căciuli tradiţionale afgane, schimbau cuvinte cu voce joasă, cu aerul unor conspiratori.

— Aceasta este *piaţa monetară*, îl anunţă Jennifer.

Un puşti ghemuit într-un colţ, număra cu rapiditate demonică pachete de afgani… Erau înconjuraţi de o ceată de bărboşi cu turbane, îmbrăcaţi în nişte zdrenţe incredibile, care aveau în mâini saci plini cu pachete de bancnote. Sikhi, afgani, hazari cu ochii mari, toţi şopteau acelaşi cuvânt: dolar.

Un sikh cu ochi bombaţi se lipi de Malko, implorând parcă să-şi salveze copilul.

— *Sir, 220, no commission. Come. (Domnule, 220, fără comision, Vino)*.

Îl trase energic de mânecă. Copiii se înghesuiau în jurul lor, muţi de curiozitate.

— Aici, poţi schimba toate monedele din lume, chiar şi cecurile, explică Jennifer. Dar fără ruble: este interzis, iar peste tot sunt turnători ai KHAD-ului.

Galeriile de lemn care se întindeau de-a lungul celor două etaje cu vedere spre curte adăposteau zeci de tarabe, toate pe acelaşi model: o bancă, nişte covoare, o masă şi un seif vechi. Teancuri de bancnote peste tot. Dar cine ar fi încercat un jaf nu ar fi ajuns prea departe. Toţi aveau arme sub hainele lor populare.

— Să urcăm, spuse Malko, caut pe cineva anume.

Urcară treptele mâncate de cari ajungând în galeria de la primul etaj, unde erau aliniaţi lustruitorii de pantofi. Malko examină ferestrele şi descoperi destul de repede pe cel pe care îl căuta. „*Hammond Singh – schimbător de bani*” era pictat cu litere negre ciobite. Înăuntru, un sikh slab, într-un turban superb roz, se juca cu un calculator. Se repezi la Malko, zâmbind cu toţi dinţii scoşi la vedere.

— Cât de mult vreţi să schimbaţi?

— 500 de dolari, spuse Malko.

Negocierile începură, pornind de la 220 de afgani pentru un dolar, faţă de 50 la cursul oficial.

— În ziua în care ruşii au plecat, explică Jennifer, dolarul a crescut

la 250 de afgani.

Sikhul îndesa bancnote roşii într-o pungă de plastic. Când termină, Malko îl întrebă:

— Eşti însuşi Hammond Singh?

— Da domnule. De ce?

— Eu sunt cel pe care l-a trimis vărul tău din Delhi, spuse el. Ştii despre ce e vorba?

Hammond Singh, părând îngrozit, se uită în jur, de parcă agenţii KHAD urmau să iasă din ziduri. El spuse cu o voce aproape imperceptibilă:

— Da, da, ştiu. Aceasta este o sumă foarte mare.

— Două milioane şi jumătate de dolari, clarifică Malko. Când îi pot avea?

Indianul se gândi repede şi înaintă timid:

— Am nevoie de cel puţin trei zile…

Malko se aştepta la mai rău.

— Foarte bine. Mă întorc aici, peste trei zile la aceeaşi oră.

— Am nevoie de numele dumneavoastră, domnule.

— Mathias Lauman, spuse Malko. Ne vedem peste trei zile.

Jennifer urmărea scena, intrigată.

Îi explică înţelegerea pe care o făcuse cu staţia din Delhi şi ea nu părea surprinsă.

— Iată, spuse ea, un milion de dolari se schimbă aici în fiecare zi. Viaţa economică a Afganistanului trece prin toate aceste magazine dărăpănate, mai mult decât prin bănci. Aceşti schimbători au reţele incredibile între Pakistan şi India. Poţi să le ceri orice.

Se întoarseră la taxi.

— Mult noroc cu Selim Khan, spuse Jennifer. Ne întâlnim la hotel la sfârşitul zilei. Poţi să-mi povesteşti totul atunci. Khaled te va conduce.

Malko o privi cum se îndepărta de-a lungul râului, urmată de un roi de copii fascinaţi. Unul dintre ei îi flutura pe sub nas o centură a Armatei Roşii. Jennifer trecu podul, urmărită de soldaţii de pe T62.

— Khaled, mergem la Selim Khan, îi spuse Malko şoferului.

Misiunea lui începea cu adevărat. Cum avea să-l primească şeful războiului afgan?

*

* *

Mirosul greu şi uşor acru de haşiş care plutea prin micile barăci îl făcu pe Malko să facă un pas înapoi. Prin fumul albăstrui, putu distinge o panoplie de Kalach-uri măsluite, atârnate pe perete deasupra unei jumătăţi de duzină de mustăcioşi tolăniţi pe bănci sau jucând cărţi. Un colos cu privirea sticloasă, plin de cartuşiere, se scutură şi veni să-l întâmpine pe Malko la intrarea pe poarta care adăpostea gărzile lui Selim Khan.

— Am o întâlnire cu Selim Khan, anunţă Malko.

Celălalt dădu din cap, părând să nu înţeleagă engleza sau prea înecat de haşiş pentru a-i păsa. Îi făcu semn lui Malko să se aşeze şi se îndreptă spre poarta uriaşei vile, una dintre cele mai frumoase din cartierul Share Naw, cu zidurile sale înalte şi trei etaje.

Câteva minute mai târziu, afganul uriaş se întoarse şi-i făcu semn lui Malko să-l urmeze. Traversară grădina vilei, apoi ocoliră o piscină goală înainte de a intra într-un living care se deschidea spre o sufragerie cu un gust atroce. O mitralieră uşoară sovietică zăcea pe masă, cu banda de cartuşe cuplată.

Bărbatul uriaş se scotoci în buzunar şi îi întinse lui Malko ceva gălbui cu un zâmbet amabil: haşiş.

Malko îl luă ca să nu-l jignească, iar furnizorul lui dispăru, după ce îi arătă lui Malko o canapea. Treizeci de secunde mai târziu, o siluetă ciudată intră în cameră. Un omuleţ cu barbă, cu faţa zbârcită, desculţ, cu bretonul în franjuri care îi acoperea fruntea, deasupra ochilor. Purta un costum paştun şi ţinea un Kalach scurtat cu un uriaş încărcător portocaliu. Ignorându-l pe Malko, se aşeză lângă uşă, ca un câine de pază.

Puţin mai târziu apăru o femeie cu ceai. Malko tocmai punea o bucată de zahăr în ceai, când o explozie violentă zgudui geamurile!

Omuleţul cu barbă sări ca un arc, scoţând mormăieli nearticulate, arătând furios, cu ochii şi mai halucinaţi. Malko puse jos ceaiul.

— Este o rachetă?

Celălalt nu răspunse, emiţând doar un mârâit ciudat. Apoi îşi flutură mâinile într-un mod foarte ciudat. Un surdo-mut!? Malko nu-şi

revenise încă din surprindere, când un nou venit intră în cameră. Îmbrăcat într-un costum subţire, cu o constituţie slăbuţă, bărbie absentă, înfăţişare de trădător, păr alb ondulat, îl salută pe Malko cu o vorbire mieroasă, ecleziastică şi spuse în engleză:

— Sunt interpretul Mareşalului. El ni se va alătura.

— De ce, întrebă Malko, nu vorbeşte engleza?

— Vai nu, se plânse interpretul, aşa că mă cheamă pentru fiecare vizitator distins. Sunteţi jurnalist, nu-i aşa?

— Da, spuse Malko.

Complicaţie neprevăzută în program. Era un bun început pentru o întâlnire secretă… Celălalt continuă, inepuizabil:

— Eu repar televizoare şi mă ocup de electronică, dar la primul apel al Mareşalului, ajung. El este ca şi tatăl meu şi mama mea. Este atât de bun, încât mi-a împrumutat bani să-mi cumpăr magazinul.

Malko i-ar fi cunoscut cu siguranţă toată viaţa dacă uşa nu s-ar fi deschis din nou. Micul paştun surdo-mut sări în picioare, iar interpretul se rupse în două, spunând cu o voce bâlbâită de admiraţie:

— Mareşalul!

La prima vedere, Malko îşi dădu seama că mândrul conducător al războiului, Luminiţa CIA, Cavalerul Achakzay… era beat criţă. Cu mâna dreaptă ridicată, având arătătorul şi degetul mijlociu într-un V – semn de victorie – cu ochii injectaţi de sânge şi înceţoşaţi, plutind într-un camuflaj de un cenuşiu sinistru care îi ajungea până la genunchi, el înaintă spre Malko cu un mers vizibil instabil, schiţă un zâmbet şi se prăbuşi într-un mare fotoliu.

Aparent era gata să adoarmă din nou.

Reuşi totuşi să ridice o pleoapă pentru a bolborosi câteva cuvinte interpretului său.

— Mareşalul ar dori să-i adresaţi rapid întrebările, traduse acesta din urmă. Trebuie să meargă să-şi viziteze răniţii la spitalul militar.

Malko căuta cu disperare o modalitate de a ieşi din această situaţie grotescă. Selim Khan, ignorând engleza şi rostindu-i trei cuvinte din dari, arăta un început prost. Brusc avu o sclipire de geniu.

— Unde a studiat Mareşalul?

Traducere… răspuns ceţos şi lung… Retraducere.

— Tatăl Mareşalului a fost aghiotant al regelui. Ca mulţi tineri

afgani, a studiat ingineria în Uniunea Sovietică, la Minsk.

Ignorând interpretul, Malko îi vorbi direct Mareşalului, în rusă.

— Mareşale, am un mesaj confidenţial pentru tine. Interpretul tău vorbeşte rusă?

Selim Khan făcu un efort disperat să deschidă larg ochii, în ciuda privirii sale sticloase.

— Nu, nu, nu, mormăi el. Cine eşti tu?

— Un prieten al unui prieten. Vin din partea lui Burt Miller.

Pleoapele se lăsară şi el se bâlbâi.

— Burt. Da, da. Este un om curajos. Am aruncat în aer tancuri împreună. El este ca Gulgulab. – Se referea la surdo-mut. – Acesta este cel mai fidel gardian al meu. Ştie să omoare şi îi place să omoare! Şi atunci, nu poate repeta nimic din ce vede, altfel ar fi trebuit să scap de el demult.

Malko zâmbi politicos. Gulgulab, văzând că stăpânul său vorbea despre el, izbucni într-un râs mare şi fericit, întrerupt de mormăituri destul de înspăimântătoare. Pentru orice eventualitate, interpretul râse şi el. Deodată enervat, Selim Khan îl dădu afară şi acesta dispăru ca un şoarece. Îşi fixă din nou privirea asupra lui Malko.

— De ce eşti aici?

— Burt Miller a primit mesajul prin care aţi cerut o persoană de contact. Cu scopul de a vă întoarce în cele din urmă la Jalalabad.

Deodată avu brusc impresia că a făcut o mare gafă. Ochii deja sticloşi ai lui Selim Khan se întunecară brusc, colţurile gurii lui coborâră într-o mină dispreţuitoare şi scăpă cu o voce furioasă:

— Americanii m-au trădat. Acum vor să mă înapoiez ca un câine. Le-am transmis condiţiile mele. Ai tu banii?

Întrebarea era atât de brutală, încât lui Malko îi luă câteva secunde să răspundă.

— Cred că o pot obţine repede, dacă…

Selim Khan era deja în picioare, clătinându-se, cu mintea lipită de ideea lui fixă.

— Am fost înşelat. Poate că tot vor să mă înşele. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vii cu banii.

Fără să aibă grijă de Malko, se îndepărtă spre uşă. Acesta din urmă se ridică la rândul său şi îi blocă drumul. Citi în ochii lui Selim Khan o

dorinţă sălbatică de a ucide. Gulgulab mârâi ca o fiară, cu mâna pe trăgaciul Kalach-ului. Malko era beat de furie. Îşi asumase oare riscul nebunesc de a veni la Kabul pentru a fi respins de un megaloman?!

— Mareşale, continuă el în rusă, înainte de a vă da aceşti bani, trebuie să discut câteva lucruri cu dumneata.

Selim Khan, legănându-se uşor înainte şi înapoi, îi aruncă o privire ciudată, îmbibată în haşiş. Chiar nu se simţea bine. Până la urmă reuşi să spună:

— Bine, atunci. Mă duc să mă îmbrac. Îţi vom arăta casa. Între timp, mergi cu Gulgulab.

Se întoarse către surdo-mut şi îl angajă într-un „dialog" bazat pe gesturi şi limba dari citită pe buze. Cei trei părăsiră sufrageria, Selim Khan dădu un ordin interpretului care aştepta într-un colţ şi se înapoie la etaj.

Gulgulab, interpretul şi Malko ieşiră în grădină, îndreptându-se spre un al doilea corp de clădire. Trecură rapid prin încăperi imense, mobilate doar cu covoare, o sală de bal, saloane, o seră cu plante verzi în stare proastă. Covoare valoroase peste tot.

— Mareşalul este foarte bogat, comentă interpretul. El deţine una dintre cele mai frumoase case din Kabul.

Malko vru să-i dea adresa lui Claude Dalle pentru ca acesta să-i transforme dărâmăturile într-o reşedinţă adevărată.

Se întoarseră în grădină şi un lătrat sfâşietor rupse tăcerea. Venea dintr-o clădire din lemn aflată la capătul celălalt. Merseră acolo. De îndată ce Gulgulab deschise uşa, zgomotul crescu până la un nivel care părea să spargă timpanele.

Încăperea cu podeaua de pământ era împărţită în două printr-un panou de lemn înalt de aproximativ 1,50 m. Partea în care se aflau era goală. Malko se apropie de panoul despărţitor şi-şi înăbuşi un tresărit de groază.

Un afgan ţinea ferm un câine între picioare şi de zgardă. Complicele său, cu o foarfecă uriaşă în mână, îi tăia urechile câinelui! Animalul urla, încerca să muşte, sângele curgea peste blana sa gălbuie: buzele i se suflecau, părea o creatură dintr-un film de groază. Într-un colţ, un alt câine care suferise acelaşi tratament încă tremura de frică… Alţi cinci sau şase mârâiau, loviţi cu bâtele de un al treilea

gardian.

— Dar ce le fac asta? întrebă Malko.

— Aceştia sunt câini de luptă, explică interpretul. Din padocurile Mareşalului. Sunt lupte în fiecare vineri şi aceştia sunt cei mai buni câini din Kabul. Le sunt tăiate urechile, astfel încât adversarii lor să nu-i poată apuca de ele în timpul luptei. După aceea, sunt foarte fericiţi.

Trebuie să fi fost un obicei foarte vechi… O bucată de ureche căzu la pământ, însoţită de lătrat sălbatic. Ţi se făcea pielea de găină.

Afganii au fost dintotdeauna feroce, dar acest lucru dobora orice record. Malko se gândea la jocul *buzkachi*[13], pe care-l văzuse cu douăzeci de ani în urmă. Comuniştii îl interziseseră, dar încă existau lupte de câini. Era o rasă ciudată, deloc frumoasă, animale solide precum câinii de sanie, cu labele mari, părul aspru şi gura plină de dinţi.

Văzuse destule. În plus, ultima bucată de ureche tocmai căzuse, tăiată la nivelul craniului. Se întoarse şi rămase şocat. Interpretul şi Gulgulab dispăruseră.

Se îndreptă spre uşă şi vru să o deschidă. Era încuiată. Un scârţâit îl făcu să-şi întoarcă privirile şi o transpiraţie rece începu să-i curgă pe spate. Un panou tocmai aluneca în peretele despărţitor de lemn. Imediat după aceea, cei trei afgani se strecurară afară pe o altă uşă.

Pentru câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi Malko se repezi înainte, încercând în zadar să închidă panoul.

În acel moment câinii îşi dădură seama de prezenţa lui. Unul dintre ei se ridică şi începu să mârâie.

Malko se uită prin cameră, cu noduri în stomac. Nici cea mai mică deschidere, nimic cu care să se apere.

Dintr-o dată, primul câine dădu buzna prin spaţiul din panoul despărţitor, cu buzele ridicate pe nişte cu colţi uriaşi de fildeş, cu ochii lui galbeni aţintiţi asupra lui Malko. În spatele lui, ceilalţi se năpustiră, gata să-l facă bucăţi pe acest intrus, aşa cum fuseseră antrenaţi să facă.

---

[13] Joc naţional afgan în care călăreţii se luptă pentru carcasa unei capre.

CAPITOLUL V

Câinele sări înainte cu un mârâit feroce. Cu spatele la perete, Malko îl lovi cu piciorul, strivindu-i nasul. Un al doilea sărise, repezindu-se spre gâtul lui. Reuşi să-i devieze traiectoria şi să-l lovească cu un pumn violent în cap, care-l ameţi pe animal pentru câteva clipe. Cu sângele pulsându-i puternic în tâmple, Malko îşi dădu seama că nu putea rezista mult timp. Şase sau şapte câini de luptă îl înconjurau acum, îmbrâncindu-se să-l atace. Unul dintre ei îi înfipse colţii în pantof şi nu putu scăpa de el decât lovindu-l în cap cu pumnii.

Un altul fugi, schelălăind, după ce Malko îi lovi violent urechea însângerată.

Cel mai mare îşi făcu elan, sări brusc în sus, cu gura larg deschisă, căutând să-i zdrobească artera carotidă. Malko sări într-o parte şi animalul se izbi violent de panoul de lemn. Simţi o durere violentă. Unul dintre câini îşi înfipsese colţii în picior. El se aplecă şi încercă să-l strângă de gât, fără a-l putea face să-i dea drumul. Dintr-o dată, cu coada ochiului văzu un câine mare şi galben sărind în sus. Cum el era aplecat, gâtul îi era foarte expus. Pentru a se proteja, se răsuci pe jumătate şi colţii animalului se afundară în umărul hainei sale groase.

Era epuizat. Pe jumătate asfixiat, câinele care îi muşca piciorul îi dădu drumul, în sfârşit. Dar ceilalţi formau un cerc, mârâind, gata să atace din nou.

În curând va fi măcel. Îl vor sfâşia de viu.

*

* *

Cu ochii închişi, întins fericit pe spate, Selim Khan îşi revenea din vaporii haşişului sub mâna iscusită a ultimei sale soţii, Zeba, o fată hazara de şaisprezece ani, cu trăsături mongole, cu sânii fermi ca marmura, şi o piele mătăsoasă care-l înnebunea. Îngenuncheată pe o pătură falsă de panteră, îi aplica o felaţie cu o energie copilărească.

Şi Dumnezeu ştie că avea nevoie de ea, pentru a combate efectele combinate de haşiş şi vodcă.

Stăpânul ei aproba cu câteva mormăituri, enervat că nu se simţea în formă mai repede. Un mic gând neplăcut îi tulbură libidoul. Nu

predai câinilor pe un bărbat care ţi-ar putea aduce mulţi bani. Se lăsase pradă unei schimbări de dispoziţie, sperând să îl vadă sosind cu dolarii. Brusc, îşi întrerupse plăcerea trăgându-o pe Zeba de păr.

— Du-te şi spune-i lui Gulgulab să-l elibereze pe oaspete, ordonă el. Şi să te întorci repede.

Îşi privi dezamăgit mădularul bleojdit, crezând că haşişul nu valora nimic pentru el. Şi totuşi era înnebunit după Zeba.

Aceasta din urmă, în halat de baie, părăsise deja camera.

Selim Khan se smulse din pat. Avea să-şi reia distracţia mai târziu.

*

* *

Cu toată puterea, Malko se aruncă asupra uşii prin care intrase. În zadar. Se întoarse cu un câine agăţat de spate, care încerca să-i zdrobească gâtul. Scăpă de el, lovindu-l de perete. Dacă nu ar fi avut haina lui groasă ar fi fost deja sfâşiat… Încă o dată, se aruncă asupra uşii. Cineva tocmai o deschisese din afară. Dezechilibrat, se rostogoli pe pământ în grădină, urmărit de cei mai fioroşi trei câini.

Când se ridică în picioare, privirea lui o întâlni pe cea a lui Gulgulab. Surdo-mutul, la doi metri de el, se zvârcolea de râs!

Nu avu timp să se întrebe despre ilaritatea lui. Omuleţul cu barbă veni în faţă, învârtindu-şi Kalach-ul său şi aplicând câinilor lovituri de o violenţă incredibilă. Unul dintre ei, cu craniul crăpat de o lovitură de Kalach, fugi ţipând. Ceilalţi doi se retraseră puţin câte puţin, întorcându-se în incinta lor, urmaţi de surdo-mut, care-i lovea în continuare.

Când câinii se întoarseră în cuşca lor, el trânti uşa, se apropie de Malko şi-i sărută mâna!

*

* *

Colţii unuia dintre câini lăsaseră mai multe răni însângerate în piciorul stâng al lui Malko, iar lătratul furios încă îi răsuna în urechi. Încă în stare de şoc, îl urmă pe Gulgulab înapoi spre casă. Şi se trezi din nou în sufragerie.

Selim Khan îl aştepta, îmbrăcat într-o uniformă kaki cu epoleţi

roşii, cu un Colt 45 atârnat sub burtă. Privirea lui era mai puţin sticloasă şi părea mai capabil să poarte o conversaţie. Gulgulab cu gesturi puternice şi mormăit, începu să povestească ceea ce văzuse. Când surdo-mut termină, Selim Khan se apropie de Malko şi îl îmbrăţişă. În rusă el spuse cu o voce caldă, mai puţin mahmură:

— Atunci când trebuie să mă ocup de afaceri periculoase cu oamenii, trebuie să ştiu dacă sunt curajoşi sau laşi. Am încredere în judecata lui Gulgulab. Nimeni nu este mai curajos decât el. Ar înfrunta un tanc cu mâinile goale dacă i-aş cere. Mi-a spus că te-ai purtat curajos cu câinii. Acum putem vorbi şi mânca; soţiile mele vor fi acolo, dar ele vorbesc doar dari. Îţi plac femeile?

— Bineînţeles, spuse Malko, puţin uluit de aceste maniere medievale.

— Am zece, anunţă Selim Khan cu mândrie, arătându-şi degetele de la mâini.

Gulgulab îl întrerupse cu un mormăit, arătând spre pantalonii pătaţi de sânge ai lui Malko.

— Aşteaptă, mai întâi te voi trata, se oferi Selim Khan. Vino!

Malko îl urmă afară din sufragerie şi urcară o scară în spirală. La etajul al doilea, Selim Khan strigă cu o voce de stentor:

— Khandi!

Una dintre uşi se deschise şi dezvălui o brunetă dolofană îmbrăcată într-o rochie galbenă, cu o faţă triunghiulară puternic machiată, ochi de târfă evidenţiaţi cu albastru, o gură mare cu dinţii strălucind ca un far. Selim îi aruncă câteva cuvinte şi îl împinse pe Malko spre ea.

— Khandi va avea grijă de tine. Apoi vom mânca.

El şi Khandi se treziră într-o cameră în care plutea un miros greu. Pe noptieră erau îngrămădite bucăţi de haşiş, împreună cu o sticlă de Gaston de Lagrange. Podeaua era acoperită cu mai multe covoare şi draperiile maro grele înecau orice zgomot. Într-un colţ, o combină video Samsung şi un teanc de casete. Prin gesturi, Khandi îl făcu să înţeleagă că trebuie să se întindă pe pat. Când se aplecă asupra lui, el îşi dădu seama că privirea ei era la fel de sticloasă ca a lui Selim Khan. Întreaga gospodăria funcţiona cu haşiş. Patul unui Kalach ieşea de sub pat şi ea îl împinse deoparte. Cât ai clipi, îi scoase pantalonii lui Malko şi apoi îi examină muşcăturile câinelui.

În baie era o farmacie şi ea îi dezinfectă rana cu alcool, apoi o bandajă cu dexteritatea unei asistente.

Malko tocmai îşi întindea mâna spre pantaloni când ea îngenunche lângă el şi îi puse ambele mâini pe chiloţi cu un zâmbet sălbatic. În timp ce îi da jos, ea îi marcă bărbăţia cu ruj. Era evident că făcea parte din îngrijire… o lăsă s-o facă şi îşi închise ochii. Khandi îl tratătă cu pricepere, aruncându-i din când în când o privire complice.

Deodată, un râs înăbuşit îl făcu să-şi întoarcă capul spre uşă unde văzu capetele a două femei drăguţe care dispărură imediat. Dintr-o dată, Khandi îşi acceleră mişcarea strângându-i bărbăţia, în câteva secunde făcând-o să-i curgă în gură, extrăgând fără încetare ultima picătură de sămânţă.

Pentru Malko asta era mult mai plăcut decât treaba cu câinii…

În timp ce ea îşi refăcea machiajul deranjat, el se schimbă din nou într-o ţinută decentă şi coborâră împreună scara în spirală.

Ospitalitatea lui Selim Khan se îmbunătăţise.

*

* *

Două frumuseţi, una brunetă, cealaltă roşcată vopsită cu *henné*[14], cu părul lung, puternic machiate, stăteau în spatele fotoliului unde trona Selim Khan. Erau aceleaşi femei pe care le văzuse Malko la uşa dormitorului. Nu clipeau. Alături de afgan era o Lolita delicioasă, de asemenea, foarte machiată, arătând şi mai târfă decât toate celelalte la un loc, mulată într-o rochie chinezească. Mâna lui Selim Khan dispăru sub masă, aparent ocupată pe partea laterală a coapselor.

— E mai bine? spuse el în rusă. Khandi te-a tratat bine?

— A fost perfect, spuse Malko.

Khandi se aşează lângă el, cu ochii coborâţi cu modestie.

Masa fusese pusă în sala de mese. Orez şi carne de oaie, *palau*[15] - şi chiar un bol plin cu caviar înconjurat de multiple farfurii cu ouă, ceapă şi salate.

---

[14] henné – arbust din Orientul Mijlociu din care se extrage culoarea galben-roşcat.

[15] Mâncare naţională afgană.

Selim Khan întinse jumătate de kilogram de caviar pe un *nan* şi o atacă.

Zece minute mai târziu, golise deja o jumătate de litru de vodcă. Cu bunăvoinţă, una dintre femei îi oferi lui Malko o bucată de haşiş pe care acesta o refuză.

Stând lângă masă, Gulgulab luă nişte orez cu degetele, stropindu-l cu ceai. Se apropie de Malko şi îl mângâie pe cap cu mormăituri afectuoase. Îşi făcuse un prieten… Selim Khan râgâi, făcu o glumă în dari soţiilor lui şi se aplecă peste masă.

— Deci, când ai de gând să-mi dai banii ăia?

— Am înţeles, spuse Malko, că ai vrea să te întorci la tribul tău, în Kandahar. Să lupţi alături de vechii tăi prieteni.

Selim îl opri:

— Nu vreau să mai lupt. Vreau pace. Au murit prea mulţi oameni. Vreau să-l văd ucis pe Gulbuddin.

Izbucni în râs.

— Dacă-mi aduci capul lui Gulbuddin, te voi urma unde vrei. Poţi trăi oricât timp vrei în tribul meu.

Mai dădu peste cap un pahar de votcă.

Femeile, tăcute cum ar fi trebuit să fie, se apucaseră să fumeze petarde uriaşe de haşiş care îmbâcseau atmosfera… Selim Khan începu să-i spună lui Malko despre campaniile sale. Se ridică în picioare, îşi scoase cămaşa pentru a-i arăta o rană în spate care abia se vindecase. Malko se aşteptase la o discuţie dificilă, dar nu în acest moment. El reuşi să aducă un argument hotărâtor.

— Americanii… sunt gata să vă ofere armele care mergeau înainte la Gulbuddin.

Ochii lui Selim Khan se întunecară.

— Câinele acela a încercat să mă omoare de trei ori, spuse el. Dacă îl prind, îl voi plimba într-o cuşcă pe tot teritoriul tribului meu şi apoi îi voi tăia gâtul cu propriile mele mâini…

De fiecare dată când auzea numele „Gulbuddin”, Gulgulab mârâia ca o fiară. Reflexul pavlovian.

În ceea ce-l privea pe Selim Khan, vodca îi dădea o dicţie din ce în ce mai mahmură. Ronţăiră câteva produse de patiserie dezgustătoare, băură ceai şi trei dintre femei dispărură una câte una.

Selim Khan dădu din cap şi Malko se grăbi să lanseze o ultimă ofensivă.

— Când o să ne vedem din nou?

Selim Khan ridică cu mare greutate pleoapele.

— Când te întorci aici cu banii aceia, spuse el. Nu-i mai cred pe americani, sunt mincinoşi.

Apoi se ridică, târându-şi Lolita, care îi mai aruncă lui Malko o privire infernală, rostogolindu-şi voluntar şoldurile când trecea lângă el.

Cuplul nu merse prea departe. În linişte, Selim Khan se întinse pe covoarele sufrageriei, ca un animal, iar însoţitoarea sa se ghemui lângă el. Imediat Gulgulab se aşeză cu picioarele încrucişate lângă ei, cu Kalach-ul cu încărcătorul portocaliu între picioare, ca un bun câine de pază. Îi făcu un semn vesel lui Malko care plecă.

Era într-adevăr o lume nebună.

Aerul îngheţat din grădină îi făcea bine. În ghereta de la poartă, gărzile încă jucau cărţi. Khaled, şoferul de taxi, se grăbi să-i deschidă portiera.

— Mareşalul a fost drăguţ?

— Foarte, spuse Malko.

— Uneori poate fi foarte răutăcios, spuse Khaled. Ai avut noroc.

*

* *

Încă o dată, Malko a trebuit să facă o călătorie plictisitoare la negustorii de covoare şi de antichităţi, pentru cazul în care ar fi fost urmărit.

Când intră în magazinul lui Hadj Halah Rahman din Chicken Street, avea noduri în gât.

Negustorul îl primi cu căldură, oferindu-i din nou ceai şi inepuizabila sa linguşeală. Potrivit lui, toate covoarele din Bukhara se întâlniseră în magazinul lui… În magazin era un alt afgan, de care scăpară destul de repede.

Malko îl întrebă de îndată ce au rămas singuri:

— Ai reuşit s-o contactezi pe Bibi Gur?

Hadj Halah se comporta de parcă nu ar fi auzit. Mută o grămadă de

covoare în spatele magazinului, întinzându-le pe măsură ce mergea. Un praf acru începea să zgârie gâtul lui Malko. Un afgan intră şi ieşi imediat. În fundal, era doar un covor bătut în cuie pe perete. Hadj Halah luă de el şi îl trase. O parte din perete se deplasă cu covorul, dezvăluind o încăpere pătrată. Negustorul îi întinse mâna lui Malko.

— *Befar me! (Vă rog!)*. Cele mai frumoase covoare ale mele sunt aici.

Malko lăsă capul în jos pentru a trece prin intrarea joasă. Destul de sigură, mica încăpere era aproape complet umplută cu covoare superbe, îngrămădite aproape până în tavan.

O femeie era stătea pe un covor aşezat pe pământ, o afgană. Lângă ea, un pahar de ceai, un *chadri* galben rulat ca o minge şi un pistol mare negru. Ea îşi ridică privirea spre el, fără să zâmbească şi Malko era sigur că se afla în faţa lui Bibi Gur. În spatele lui, uşa se închisese şi doar un bec gălbui lumina camera mică. Mâna dreaptă a tinerei se sprijinea pe patul pistolului şi întrebă cu o voce rece:

— Cine eşti tu?

CAPITOLUL VI

Malko o privi îndelung pe tânăra instalată pe covor. Era într-adevăr cea din fotografia primită de la Allen Inman: Bibi Gur. Purta o bluză lungă, roşie, de mătase, cu un *charouar*, pantaloni largi, care se strângeau la glezne. Părul ei negru era strâns într-o împletitură lungă care cobora până la mijlocul spatelui. Nu purta niciun machiaj, ceea ce îi scotea în evidenţă perfecţiunea feţei cu zone mari plate, sprâncene groase cu o linie foarte pură şi o gură mare senzuală. Ochii de un negru de jais aveau o expresie intensă: un amestec de anxietate, ostilitate şi curiozitate.

Mâna de pe pistol era lungă, puternică şi nu tremura.

— Mă numesc Mathias Lauman, spuse Malko ca răspuns la întrebarea ei, iar prietenul tău Sayed a fost cel care mi-a spus cum să iau legătura cu tine.

— Unde l-ai văzut?

— În New Delhi.

— Şi cum l-ai cunoscut?

— Mi-a făcut cunoştinţă Allen Inman, spuse Malko, care se află şi el în New Delhi.

O licărire ambiguă fulgeră în ochii negri ai lui Bibi Gur, la numele americanului.

— Inman a fost ucis lângă Kandahar, spuse ea, nu poţi să-l fi întâlnit. Minţi, nu eşti cine spui că eşti.

Degetele erau strânse pe patul pistolului. Tensiunea crescuse brusc, făcând atmosfera şi mai irespirabilă în această încăpere închisă ermetic. Malko îşi dădu seama că grosimile covoarelor puteau atenua toate zgomotele şi că Bibi Gur putea să-l doboare fără niciun risc. În ciuda calmului ei aparent, părea hipertensivă.

— Allen Inman nu a fost ucis şi am dovada a ceea ce spun, spuse el. Lasă-mă să ţi-o arăt.

În timp ce făcu un semn spre buzunar, Bibi Gur se ridică, cu pistolul în mână. Un bătrân Makarov din serviciul armatei sovietice.

— Nu te mişca, pune-ţi mâinile pe cap, îi aruncă ea lui Malko.

El se supuse. Sprijinindu-şi ţeava pistolului de gâtul lui, afgana începu să-l cerceteze cu atenţie, până în locurile cele mai intime. În cele din urmă, coborî puţin ţeava armei şi se îndepărtă.

— E în regulă, dă-i drumul acum.

Malko îşi deschise portofelul şi îi întinse fotografia dată de american. Bibi Gur o apucă imediat şi se uită la ea îndelung. Când întâlni privirea lui Malko, ochii ei mari negri erau plini de lacrimi.

— M-am gândit că nu voi mai vedea niciodată această poză, explică ea. Mi s-a spus că Allen a fost ucis de un tir de rachete în timpul unei lupte în care a servit ca consilier al mujahedinilor noştri, lângă Kandahar.

— E în Delhi, a spus Malko, şi încă se ocupă de Afganistan. El a fost cel care mi-a făcut cunoştinţă cu Sayed.

Bibi îi întinse fotografia. Trăsăturile feţei ei se înmuiaseră şi era şi mai frumoasă. Ea îşi aruncă pistolul către *chadri* care era rulat şi se aşeză din nou.

— Scuză-mă, trăiesc permanent cu frica de a fi capturată. KHAD-ul supraveghează întregul oraş. Are sute de informatori. Cu greu voi ieşi din bazar. Pentru a veni aici, mi-am asumat riscuri enorme. Nu am

contact direct cu lumea exterioară. Uneori, Sayed reuşeşte să ne trimită o scrisoare. Asta e tot. Aşa că, atunci când îmi trimite pe cineva, plec. Numai că încă sunt suspicioasă.

Scoase dintr-un colţ un ceainic vechi şi bătut şi un alt pahar.

— Vrei nişte ceai? Din păcate, nu am zahăr.

Malko acceptă şi bău nişte ceai amar. Bibi Gur îl urmărea.

— Ai venit cu avionul?

— Da, spuse el. Ar trebui să fiu jurnalist.

— A fost periculos să ai acea fotografie la tine, remarcă ea. Dacă oamenii din KHAD ar fi găsit-o, te-ar fi arestat şi torturat până când ai fi spus unde mă ascund… Au ucis toţi membrii familiei mele după ce i-au mutilat îngrozitor.

— A fost singura modalitate de a-ţi înlătura îndoielile, observă Malko. Nimeni nu te putea avertiza cu privire la sosirea mea.

— E adevărat, suntem într-o cetate asediată, oftă ea. KHAD-ul este peste tot atotputernic. Au două mari centre de interogatorii în Shash Darak şi Sadarat şi barăci peste tot. În plus, au înfiinţat închisori secrete în case abandonate de afganii care au fugit în străinătate, în special în districtul Howzai Barikat. Atunci când cei pe care i-au torturat au nevoie de tratament, sunt trimişi la spitalul militar unde nimeni nu-i poate vedea. Najibullah, actualul preşedinte, e cel care a dezvoltat aceste metode din 1980 până în 1985. Nici măcar ofiţerii est-germani care au fondat KHAD-ul nu au acces la anumite centre de interogatoriu. Cel mai rău dintre toate este cel de la Secţia 7, lângă drumul spre aeroport. Acolo se comit orori…

— Pari remarcabil de bine informată, spuse Malko.

Bibi Gur îşi întinse mâna stângă în faţa ei. Prima falangă a degetelor ei, cu excepţia degetului mare, lipsea! Ca amputată cu un brici. Afgana îşi aduse rapid mâna înapoi sub haine de parcă i-ar fi fost ruşine…

— Aceasta este realizarea lor, spuse ea. Am fost stewardesă pe Ariana. Când ruşii au invadat Afganistanul, instinctiv, m-am trezit de partea rezistenţei, cu prietenii de la Universitate. Pe vremea aceea, eram foarte prost organizaţi. Am primit odată un pachet de pliante antisovietice de la un prieten care venise din Peshawar. Ceea ce numim *Shahnameh*, scrisori de noapte. Le-am distribuit în bazar.

Oamenii KHAD-ului m-au reperat şi m-au arestat. Am fost dusă la vechea vilă a lui Waril Akbar Khan, un comerciant bogat care a fugit din Kabul, care a fost transformată într-un centru de interogatorii clandestin. M-au bătut, m-au violat, m-au electrocutat, mi-au ars degetele cu un fier încins. Piloţii de care aveau nevoie au intervenit în favoarea mea. Aşa că au decis să mă elibereze fără proces. Numai că, înainte, şeful torţionarilor mei a spus că trebuie să mi se dea o lecţie ca să nu mai vreau să distribui *Shahnameh*. Mi-au pus mâna pe o masă şi unul dintre oamenii lui mi-a tăiat toate degetele cu o ghilotină de tipografie… Am leşinat şi mi-am recăpătat cunoştinţa la spitalul militar Share Naw.

— Este oribil, spuse Malko.

Bibi Gur clătină negativ din cap.

— Nu, e o prostie. Nu am mai distribuit *Shahnameh*, dar de atunci am ucis cu mâna mea mai mulţi ruşi, agenţi KHAD, un ofiţer est-german şi altul din Sarandoi[16], care se remarca prin sălbăticia sa. Dar trăiesc cu frica de a fi capturată. KHAD-ul a pus un preţ pe capul meu. Oricine se apropie de mine este în pericol de moarte. Inclusiv tu.

— Înţeleg, spuse Malko. Am vrut să te cunosc pentru că sunt aici într-o misiune pentru CIA. În mod normal, voi pleca aşa cum am venit. Dar dacă ar fi vreo problemă, ai putea să mă exfiltrezi?

Ea dădu din cap.

— Teoretic, da. Oamenii noştri se află la vreo douăzeci de kilometri de Kabul, dincolo de defileul Bagrani, pe drumul spre Jalalabad. Dar a ajunge acolo este foarte periculos. Peste tot sunt blocaje. Eu însămi nu mă risc. Dar ce ai venit să faci în Kabul?

— Să iau legătura cu un lider al rezistenţei care a trecut la comunişti şi pentru a-l convinge să se răzgândească.

— Cine e?

— Selim Khan.

— Selim Khan!… spuse ea sincer uimită. Acest gunoi!… Americanii au înnebunit complet. E o capcană. El este foarte aproape de sovietici şi de guvernul Najibullah.

— Ştiu, spuse Malko, dar se pare că vrea să-şi schimbe din nou

[16] Jandarmerie.

tabără.

Bibi Gur îi aruncă o privire plină de compasiune.

— El râde de tine, dintr-un motiv foarte simplu. S-a alăturat comuniştilor pentru că a fost nevoit. Nu s-a luptat, ci a cheltuit toţi banii americanilor petrecând. A răpit femei pentru a le viola şi a păstrat pentru el salariul luptătorilor săi. S-a pus un preţ pe capul lui. Nu mai poate părăsi Kabulul pentru a se întoarce la tribul lui. Rivalul său fundamentalist Gulbuddin a jurat să-l coasă într-o piele de porc şi să-l îngroape de viu. Fără protecţia lui Najibullah, el ar fi fost deja mort. Este un drogat, un pervers, un ucigaş psihopat…

Ochii ei sclipeau. Malko era tulburat. Această femeie pe care o întâlnise pentru prima dată îi inspira încredere. Părea echilibrată, motivată şi plină de bun simţ. Era a doua persoană care îi afecta grav imaginea lui Selim Khan. Oare CIA fusese luată din nou peste picior?… Se gândi la insistenţa şefului de război de a-şi obţine arginţii lui Iuda.

Poate că a fost doar o înşelătorie.

— Voi fi atent, promise el.

— Mai presus de toate, nu vorbi cu el niciodată despre mine, îl imploră ea. Pentru bani sau putere, el ar trăda pe oricine. Este un oportunist.

— Nu ai de ce să te temi, jură Malko. Dar dacă am nevoie de tine, cum te pot contacta?

— Întoarce-te la Hadj Halah. Dar numai dacă ai nevoie disperată de mine. Rişti să fii urmărit de KHAD şi nu vreau să pun în pericol ceea ce pregătesc.

— Ce?

— O campanie de atacuri în oraş împotriva obiectivelor militare. Pentru a arăta populaţiei că rezistenţa este prezentă în Kabul. Vom arunca în aer maşini-capcană în diferite locaţii strategice.

— Veţi încerca să-l asasinaţi pe Najibullah?

Bibi Gur aruncă un zâmbet crud şi rece.

— Asta ar fi cea mai mare dorinţa a mea, dar este imposibil. Preşedinţia este un veritabil blockhaus şi, în plus, nu doarme prea des acolo. Are o mână de bărbaţi de încredere în jurul lui. Foştii membri ai KHAD-ului care au atât de mult sânge pe mâini, încât nu-l pot

trăda… El este cel care i-a angajat pe ofiţerii est-germani care conduc KHAD-ul. Ei îl informează despre tot. Când merge vineri la Moschee, sunt cincizeci de ucigaşi care îl veghează. Obiectivele noastre sunt diferite. Pe lângă maşinile-capcană, vom începe să pedepsim trădătorii majori. Toţi cei care au ucis afgani pentru a obţine un apartament la Microrayon…

— Ce este asta?

— Un cartier nou care ar face de ruşine orice ţară civilizată. Dar afganii obişnuiesc să trăiască în case de pământ, fără apă sau electricitate. Microrayon are căldură. Există telefon şi se pot face băi fierbinţi… Toţi oamenii de partid sunt cazaţi acolo. Aici ne vom începe acţiunea.

Din nou, ochii îi ardeau de ură.

Deodată, un mic bec roşu se aprinse între două covoare. Malko văzu trăsăturile lui Bibi Gur îngheţând şi un val brutal de adrenalină invadându-i arterele.

— Ce se întâmplă?

— Acesta este semnalul de avertizare. Sunt oameni suspecţi care pândesc prin magazin. Poate că nu este nimic.

Aşteptară într-o tăcere grea. Secundele treceau şi becul roşu rămase aprins. Malko îşi ciuli urechile. Nu venea niciun sunet de afară.

— Nu există altă ieşire în afară de magazin? întrebă el.

— Nu, din păcate!

— Ai putut fi urmărită?

— Poate că da. Şi tu. Un jurnalist este întotdeauna interesant pentru KHAD. Eu am fost foarte atentă şi îmbrăcată în chadri e mai uşor. Aici, femeile sunt foarte protejate, nici măcar agenţii KHAD nu ar îndrăzni să ridice vălul unei femei în public.

Ea trase manşonul pistolului Makarov şi Malko văzu strălucirea unui cartuş de alamă introdus în camera cartuşului. Manşonul care se închidea pocni cu un zgomot de rău augur. Nu-şi putea lua ochii de la punctul strălucitor de deasupra capului lor, cu stomacul în noduri. Pentru a-şi uşura starea de spirit, o întrebă pe Bibi Gur:

— Spune-mi mai multe despre Selim Khan. Din legăturile sale cu regimul…

— KHAD-ului nu-l place prea mult, spuse ea. Ei îl consideră

incontrolabil, dar este de neatins: este cel mai spectaculos aliat care poate fi arătat străinilor. Cei care îşi pierd vremea în saloanele restaurantului *Khyber* sau a hotelului *Kabul* sunt nişte mici şi patetici şefi de bande jalnice, cu abia o sută de bărbaţi. Selim Khan, pe de altă parte, are o adevărată armată. Cu tancuri şi tunuri. În plus, este şef de trib al cărui tată a luptat pentru rege, iar aici asta contează foarte mult. Dar el este un megaloman. A vrut chiar să preia puterea cu puţin peste un an în urmă.

— Cum?

— La 30 noiembrie 1987, a fost o *Loya Jirgah*[17] la Politehnica din Kabul pentru realegerea preşedintelui. Selim Khan a încercat să spargă baricadele cu oamenii săi. Se hotărâse să candideze. KHAD-ul s-a opus. Totul s-a încheiat cu o confruntare sângeroasă, cu mai mulţi morţi de ambele părţi. Selim Khan a fost transportat la spitalul militar, grav rănit. Gulabzdi, ministrul de interne, a trimis un comando să-l termine. Dar *Chouravi* au fost mai rapizi. O maşină a ambasadei a venit să-l ia pentru a-l transporta la statul-major sovietic al armatei a 40-a. În aceeaşi seară, l-au urcat într-un avion militar spre Moscova. Acolo a fost tratat. Trei luni mai târziu, s-a întors la Kabul. *Chouravis* l-au informat pe Najibullah că nu ar trebui să-i atingă niciun fir de păr din cap, că el reprezintă o garanţie pentru alţi rezistenţi susceptibili de a se aduna. Preşedintele s-a înclinat, dar KHAD a încercat să-l asasineze oricum. I-au atacat casa cu lansatoare de rachete. Din nou, au fost multe morţi.

Mica lumină roşie încă strălucea. Praful îi zgâria gâtul lui Malko şi acesta înăbuşi la timp un acces de tuse. Bibi Gur adăugă:

— Aici, Selim Khan are contacte cu un tovarăş de călătorie al sovieticilor, pe lângă oameni de la ambasadă.

— Cine este?

— Un jurnalist grec, un anume Elias Mavros.

— Ce vrei să spui?

— Este un jurnalist adevărat, dar un comunist. Nu este timid în privinţa asta. E mereu în Kabul. Sunt sigură că lucrează pentru *Chouravis*.

---

[17] Adunare generală.

Imaginea frumosului cavaler alb al CIA continua să se deterioreze… În total existau o mulţime de indicii nefavorabile împotriva lui Selim Khan. Malko era convins din ce în ce mai mult, că pur şi simplu aceasta înşela CIA. În cel mai bun caz…

Becul roşu se stinse!

Bibi Gur scoase o exclamaţie uşurată şi se ridică transfigurată. Malko făcu la fel. În spatele lor se auzi un scârţâit, uşa care despărţea camera mică de magazin începea să se deschidă.

— Să mergem, spuse tânăra.

Îşi luă *chadri* şi începu să-l îmbrace.

Ţesătura încă îi acoperea capul când uşa se trânti. În locul lui Halah, apărură trei bărbaţi mustăcioşi nebărbieriţi, în costume fără cravată, cu pistoalele în mâini! Unul dintre ei o lovi cu centura pe Bibi Gur încurcată în *chadri*, ceilalţi doi se repeziră asupra lui Malko, lovindu-l cu patul puştii.

În timp ce Bibi Gur se lupta cu furie, atacatorul ei o lovi cu patul pistolului în cap şi fata se prăbuşi.

Malko, ameţit, cu braţele răsucite la spate, fu aruncat în magazin. Hadj Halah era întins pe unul dintre covoarele lui Bukhara, cu faţa sângerând, vizibil zdrobit de paturile puştilor. Covoarele erau împrăştiate în toate direcţiile şi Malko văzu un comutator care fusese ascuns în spatele unui covor bătut în cuie pe perete.

Noaptea se lăsase. Strada Chicken era pustie, magazinele erau închise, vitrinele încuiate cu lacăte. În faţa magazinului era oprit un Volvo deschis la culoare. Unul dintre bărbaţii care îl ţineau se întoarse şi spuse:

— *Begger! (Îi luăm cu noi!)*

Malko vru să riposteze, dar o lovitură în ceafă îl ameţi. Cei trei atacatori ai lor nu vorbeau, de parcă le-ar fi fost frică să nu atragă atenţia. Portiera maşinii Volvo se deschise şi Malko fu aruncat violent la podea. Nu avu timp să se întoarcă. Un alt corp tocmai i se alăturase. Bibi Gur, al cărei piept se strivi de spatele lui.

Auzi şoapte furioase, simţi că oamenii intrau în maşină, portierele se trântiră şi Volvo porni. Cel puţin doi dintre cei trei bărbaţi ocupau bancheta din spate.

Încă deconcertat, Malko îşi dădu seama că urma să-i întâlnească pe

cei din sinistrul KHAD, Gestapo-ul regimului Najibullah.

CAPITOLUL VII

Volvo ţopăia pe strada desfundată. În câmpul vizual al lui Malko, se afla doar un pantof negru urât şi părul lui Bibi Gur. Ea reuşi să se mişte şi-i şopti lui Malko la ureche:

— Nu este totul pierdut.

Un ţipăt al unuia dintre oamenii KHAD, urmat imediat de o lovitură care-i zdrobi urechea lui Malko, întâmpină această frază pe care o găsi de un optimism oarecum nestăpânit…

Călătoria lui în Kabul părea să nu mai dureze mult. Chiar dacă americanii ar reuşi să-l schimbe cu ofiţeri sovietici, în ce stare ar mai fi el după Poul-e-Charki şi tortură?

Conduceau de vreo două-trei minute când scârţâitul frânelor îl smulse din gânduri. O fracţiune de secundă mai târziu, avu loc un şoc care zgudui întregul Volvo, însoţit de sunetul surd al tablei zdrobite. Impactul făcuse să se învârtă maşina şi câmpul său vizual cuprindea acum una dintre uşile din spate. O văzu deschizându-se puţin, văzu ţeava unui Kalach care începu imediat să scuipe flăcări. Zgomotul strident al unei rafale îl asurzi. Calm, cineva golea cele treizeci şi două de cartuşe din încărcător în trupurile bărbaţilor care stăteau în spate, care nici măcar nu avuseseră timp să scoată armele.

Tăcerea se lăsă brusc.

Malko se ridică şi întinzându-şi braţul, reuşi să deschidă uşa, apoi se strecură afară. O mână îl ajută să se ridice şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat cu o barbă de dimensiuni uriaşe, purtând centuri cu cartuşe şi un RPG-7 în mână.

Erau încă în strada Chicken, chiar la intersecţia cu o stradă perpendiculară de pe care venise duba care îi lovise. Maşina Volvo era încă înţepenită în dubă în dreptul uşii din stânga faţă. Şoferul era prăbuşit pe volan, probabil mort.

Bibi Gur, la rândul ei, coborî din Volvo în patru labe şi se ridică cu faţa însângerată.

— Urmează-mă, îi zise ea lui Malko. Repede, repede.

Mai multe figuri se mişcau în jurul maşinii Volvo. Un bărbat căuta morţii în spate, recuperându-le armele. Alţi doi erau în proces de extragere a lui Hadj Halah, care era inconştient.

Uriaşul se aplecă şi-l ridică fără efort pe umăr. Tovarăşii săi se învârteau pe şosea, cu Kalach-uri în mână, dar Chicken Street rămânea pustie cu încăpăţânare, de parcă nimeni n-ar fi auzit împuşcăturile…

Porniră cu toţii în fugă pe strada din care venise duba, lăsând cele două vehicule distruse în mijlocul intersecţiei cu cadavrele. Malko îşi dădu seama că luaseră un prizonier, pe unul dintre oamenii KHAD-ului, care stătea în faţă.

În şir indian, cu Bibi Gur în frunte, au mers o sută de metri pe strada întunecată şi pustie. Apoi au cotit într-o grădină, şi-au croit drum prin alei moarte, traversând curţi şi grădini. Nu s-a schimbat niciun cuvânt. O sirenă răsuna în depărtare. Bibi Gur a preluat conducerea micii coloane.

Au ajuns vizavi de râul Kabul şi au traversat în grabă unul dintre poduri pentru a plonja direct în bazarul cu cocioabele de lemn dărăpănate. După mai multe zigzaguri, merseră de-a lungul unei fundături, trecând prin mai multe uşi de lemn, până ajunseră într-o cameră slab luminată. Malko distingea bărbaţi întinşi pe pământ, înfăşuraţi în pături, cu armele clar vizibile lângă ei. El văzu o ladă cu grenade chinezeşti, mici mine anti-personal, percutoare pe paturile lor mici de bumbac, încărcături de exploziv plastic.

Bărbatul înalt îl puse uşor pe Hadj Halah pe pământ, care gemu de durere. Unul dintre bărbaţi începu să-i cureţe rănile de pe faţă. În lumină, uriaşul arăta extraordinar, cu barba lui de profet, centurile de cartuşe mexicane şi statura lui impresionantă. Bibi Gur veni la el şi îi sărută mâna. În ciuda feţei ei umflate, ea strălucea.

— Acesta este Abdul, îi spuse ea lui Malko, cel mai curajos bărbat din Afganistan. Fără el, am fi deja într-o cazarmă KHAD…

— Ce s-a întâmplat?

— De fiecare dată când mă deplasez prin Kabul, explică ea, sunt sub protecţia unui dispozitiv condus de Abdul. El şi oamenii lui cunosc oraşul pe dinafară. Are ordin să facă totul pentru a mă salva, dacă este o problemă, dar dacă asta devine imposibil, să distrugă

maşina unde mă aflu. De aceea are un RPG-7.

— Dar de ce? obiectă Malko. Te-ar putea face să scapi, chiar şi din Poul-e-Charki!

— Ştiu prea multe lucruri, spuse Bibi cu un zâmbet rece. Şi nimeni nu rezistă torturii. Ştiu, am trecut deja prin asta. Reţeaua căreia îi aparţin este singura pe care o avem în Kabul. Este rodul a mai mulţi ani de muncă. Este imposibil să o lăsăm să fie distrusă. Eu cunosc ascunzătorile, depozitele de arme şi pe cei mai mulţi dintre cei care ne ajută, precum Hadj Halah.

— Ce s-a întâmplat?

— Maşina KHAD a sosit foarte repede după noi. Nu ştiu încă dacă a fost din cauza ta sau a mea, dar vom afla. Le-a luat mult timp să descopere locul unde ne ascundem. Acest lucru i-a permis lui Abdul să organizeze această ambuscadă.

— A venit cu maşina?

— Nu, bineînţeles că nu, dar a „rechiziţionat" o dubă şi a încercat să facă tot ce s-a putut. Negustorii din Chicken Street ştiau că se va întâmpla ceva. Toţi şi-au închis magazinele ca să nu li se pună întrebări mai târziu. Aici suntem ca peştii în apă. Toată lumea ne ajută şi ne hrăneşte, chiar dacă este foarte periculos. Îi urâm pe *Chouravis* şi pe aliaţii lor.

— Unde suntem aici?

— Într-una dintre ascunzătorile pe care le avem în bazar. Un depozit din bazar. KHAD-ul nu poate căuta în întregul bazar.

O întrerupse un strigăt groaznic. Malko întoarse capul şi îl văzu pe Abdul, uriaşul bun, aplecat peste prizonierul KHAD. Cu o mână îl ţinea de gât, cu cealaltă îi înfigea încet un pumnal în burtă, mânuind astfel lama pentru a mări rana. Ţipetele încetară, făcând loc unei discuţii cu voce joasă. Indiferentă, Bibi Gur explică:

— Trebuie să ştim cum au ajuns la Hadj Halah.

— Ce ai de gând să faci cu el?

Bibi nu răspunse. Din nou se auzi un ţipăt, apoi un schimb de cuvinte şoptit. Prizonierul vorbea aproape la urechea călăului său. Ceilalţi mujahedini se întinseseră pe pământ, fumând sau odihnindu-se, indiferenţi. Uriaşul, abandonându-şi prizonierul, veni şi se ghemui în faţa lui Bibi şi îi vorbi îndelung, cu o voce blândă şi calmă. Tânăra

traduse apoi pentru Malko.

— Nu e prea rău. Ei nu ştiau că existaţi. Hadj Halah le fusese denunţat că lucrează cu rezistenţa şi îi monitorizau magazinul. În plus, nu au avut niciun contact cu liderii lor de când au părăsit cazarma.

Se întrerupse pentru a-i spune câteva cuvinte lui Abdul. Bărbatul înalt se ridică şi se duse în colţul în care era prizonierul. Acesta din urmă scoase un strigăt înăbuşit rapid de strânsoarea lui. Cu o mişcare rapidă, Abdul îşi smulse turbanul şi îl desfăşură. Celălalt bărbat se prăbuşi şi i se adresă uriaşului cu o voce rugătoare. Cât ai clipi, Abdul îi strecură fâşia de ţesătură în jurul gâtului omului de la KHAD. Întorcându-l pe burtă, el continuă în linişte să-l sugrume cu propriul său turban, ţinând un genunchi în mijlocul omoplaţilor şi strângând cu ambele mâini. Malko era fascinat de picioarele bărbatului care băteau cu disperare pământul. Ceilalţi abia se uitau. Picioarele se mişcară din ce în ce mai puţin, apoi încetară orice mişcare. Malko întâlni privirea afganei. Ea nu-şi coborî ochii.

— A cerut să fie cruţat, explică ea. Dar era imposibil, acest bărbat aparţinea secţiei 7 a KHAD-ului. Cea mai rea. Cei care vânează şi extermină rezistenţa. Nu ni s-ar fi putut alia şi nu avem locuri unde să ţinem prizonieri. Îi vom arunca cadavrul în râul Kabul şi asta îi va pune pe alţii pe gânduri. Scopul meu este să elimin toţi turnătorii KHAD pentru a ne face viaţa mai puţin periculoasă. Dacă ştiu că vor muri cu toţii, vor fi recrutaţi puţin mai greu.

A fost un război civil în toată grozăvia lui. Feroce. Abdul, uriaşul, înfăşurase cadavrul într-o pânză. Bibi se ridică.

— Unul dintre oamenii mei te va însoţi până la intrarea în bazar.

— Cum voi ajunge la tine acum?

Ea zâmbi.

— Mă voi alătura ţie, trimiţându-ţi un copil ca un semn de apreciere. Dacă doreşti un contact, vei lua masa la restaurantul Baba-I-Walli, în clădirea farmaciei Narangé, pe bulevardul Maiwand. Voi încerca să fac nişte cercetări. Afacerile tale cu Selim Khan nu arată deloc bine din punctul meu de vedere.

Ea îi strânse îndelung mâna şi un tânăr cu barbă ieşi cu el, călăuzindu-l pe aleile întunecate ale bazarului, unde totul era deja

aproape închis. Ghidul său îl lăsă în faţa unei brutării, în spatele moscheii Pule Kheshti. La zece metri depărtare, un soldat al armatei obişnuite stătea de pază, cu Kalach-ul în mână. Malko se întoarse: mujahedinul se pierduse în penumbră. Kabulul era un teatru de umbre a cărui funcţionare abia începea să o înţeleagă. Ieşi de-a lungul râului şi trebui să aştepte zece minute până să reuşească să oprească un taxi.

În timp ce se îndrepta spre Intercontinental, se gândea la dezvăluirile lui Bibi Gur. Care era motivul real al prezenţei sale la Kabul, dacă Selim Khan nu voia sau nu putea să i se alieze? Doar o înşelătorie? Sau ceva mai periculos?…

*

* *

Jennifer Stanford citea pe un scaun din hol. Se ridică să-l întâmpine pe Malko şi-i spuse cu voce joasă:

— Am fost îngrijorată. Se ţine o conferinţă de presă la Ministerul de Interne. Dar nu m-am dus acolo, am preferat să te aştept. Ce ţi s-a întâmplat?

— Trebuia să iau legătura cu cineva din rezistenţă, explică Malko. A fost o problemă.

Merseră la *Bamyan Bar*. Malko comandă o vodcă-mango şi Jennifer un Cointreau. Apoi el îi povesti ce se întâmplase.

— Ai fost incredibil de norocos! spuse ea. Dar ar fi mai bine să nu o mai contactezi pe această femeie. E prea periculos. Selim Khan a sunat la telefon. Te invită la luptele de câini mâine, vineri. A întrebat de tine. Eu am fost cea care a răspuns la telefon.

— Perfect, spuse Malko.

Prin urmare, domnul războinic era de acord să-l vadă şi să fie plătit în avans. Era un semn bun. O durere violentă în ceafă îi aminti de emoţiile din orele anterioare. Se simţea prăfuit şi murdar.

— Mă duc să fac un duş, spuse el.

Jennifer se ridică.

— Mă întorc şi eu sus. Altfel, fratele lui Najibullah va sări pe mine.

Luară liftul din stânga. Malko apăsă butonul pentru etajul 3. Cabina porni şi se opri brusc între două etaje. Apăsă succesiv toate butoanele, inclusiv alarma, fără să obţină nimic. Când ridică telefonul de

urgenţă, descoperi că firul fusese tăiat… Jennifer nu părea panicată.

— Se întâmplă des, spuse ea. Când îşi dau seama că cabina este blocată, cheamă un reparator. Trebuie să tratezi boala cu răbdare.

Însoţind vorba cu fapta, îşi aprinse o ţigară. Malko bătu la uşă fără rezultat. Câteva minute mai târziu, lumina se stinse.

— De data asta, este o adevărată avarie, exclamă Jennifer. O să stăm aici ceva vreme.

Asta era ultima picătură. Nu se mai întâmplă nimic timp de câteva minute. Aveau impresia că se aflau într-un submarin, apoi vocea lui Jennifer se ridică din întuneric, schimbată.

— Începe să mă îngrijoreze. Unde eşti?

— Aici, spuse Malko, întinzându-şi braţul.

Degetele sale întâlniră un sân plin şi ferm. Se produse o mişcare în întuneric şi, deodată, Jennifer Stanford era lângă el. Fără un cuvânt, se lipi de Malko cu toată puterea, cu pubisul înainte, într-o îmbrăţişare fără echivoc. Şoldurile i se unduiau, iar braţul ei drept i se înfăşură strâns în jurul gâtului lui Malko. Îi simţi gura atingându-i obrazul, apoi se lipi de a lui şi se deschise pentru a scoate o limbă imperioasă. Pericolul în care se aflase cu câteva ore mai devreme îl zdruncinase îndeajuns de mult încât să-l facă, ca întotdeauna, să aibă o dorinţă violentă de a face dragoste. Iar Jennifer părea dezlănţuită. O luă în braţe, descoperind un corp foarte musculos, ca de culturist.

Îşi trecu o mână pe sub puloverul ei, mângâindu-i sânii tari, de marmură. Jennifer gemu şi-i desfăcu febril fermoarul. Cabina se legăna sub violenţa îmbrăţişării lor. De îndată ce avu penisul în mână, începu să-l excite cu furie şi pricepere, fără să înceteze să-l sărute. Se oprit doar pentru a-şi desface fusta şi a face să-i alunece colanţii. Ea a fost cea care i-a pus mâna lui Malko pe sexul ei gol.

— Ia-mă în picioare, spuse ea cu o voce joasă. Sunt foarte excitată.

Era o nebunie, curentul putea reveni în orice moment… Ea se întorsese deja, cu faţa spre peretele despărţitor, oferindu-i fesele în care se afundă fără ezitare, luând-o de şolduri pentru a o pătrunde mai bine…

— Da! Da! Da!

Era ca o litanie, iar el îi simţea şoldurile venind spre el, parcă pentru a se trage mai bine în ţeapă. Lipit de ea, el îşi eliberă sămânţa

adânc în sexul ei, cu ambele mâini strânse pe şoldurile ei.

Tocmai când reveni curentul electric, Jennifer se întoarse, cu o licărire amuzată în ochi şi spuse simplu:

— Te-am dorit imediat ce te-am văzut. Poate din cauza a ceea ce ştiu despre viaţa ta. Şi apoi, întotdeauna am avut fantezia de a face dragoste într-un lift…

Îşi ridică colanţii şi fusta, îşi puse puloverul, în timp ce Malko îşi aranja hainele, binecuvântând acest interludiu neaşteptat. Jennifer se rezemă de peretele cabinei cu un zâmbet răutăcios.

— Sper că data viitoare vom avea ceva mai bun decât un lift.

Şi Malko ar fi vrut. Ea se apropie de el şi îi spuse cu voce scăzută:

— A fost o nebunie, dar m-am simţit foarte bine.

În cele din urmă, se auziră zgomote afară. Câteva minute mai târziu, uşa se deschise uşor: erau blocaţi între primul şi al doilea etaj. Se strecurară prin spaţiul îngust pentru a-şi recăpăta libertatea.

*

* *

— Ei bine, iată-l pe Elias, remarcă Jennifer.

Un bătrân cu părul alb şi trăsături cizelate, cu o geantă mică în mână, tocmai intrase în restaurantul de la *Intercontinental*. Ochii lui pătrunzători cercetau încăperea. O văzu pe Jennifer şi merse spre ei. Malko se gândi imediat la dezvăluirile lui Bibi Gur.

— Îl cunoşti?

— Este un jurnalist grec, explică Jennifer. L-am întâlnit la aeroport când am ajuns. Aştepta pe cineva care ratase avionul. A fost foarte drăguţ şi m-a luat cu un taxi. Este un comunist înverşunat, un susţinător al regimului Najibullah. Este inepuizabil în acest sens. Dar e drăguţ.

Elias Mavros se apropie de masa lor, se prezentă şi Malko îl invită să se aşeze.

— Nu stau mult, spuse el, pentru că trebuie să mă întorc la hotelul *Kabul* înainte de ordinul de stingere. Ziarul meu nu-şi poate permite o sută de dolari pe cameră… Sunt un revoluţionar.

Malko îi comandă totuşi un Johnny Walker. Şi îl întrebă direct:

— Vii mâine la luptele de câini?

Elias Mavros clătină din cap dezgustat.

— Sigur nu! Mă dezgustă. În plus, nu-mi place Selim Khan. Este un capitalist şi un căutător de plăceri. El îl foloseşte pe preşedintele Najibullah pentru a face bani. Nu este un comunist adevărat. Într-o zi va trăda din nou. El rămâne aici doar pentru că îi este frică.

Malko asculta cu pasiune. Deci Bibi Gur greşea. Până şi prietenii lui Selim Khan erau suspicioşi faţă de el. La urma urmei, poate că nu venise degeaba la Kabul.

— Cum evoluează situaţia? întrebă Malko.

Elias Mavros chicoti.

— Presa capitalistă spune minciuni. Am scris mereu adevărul. Va avea loc o reconciliere naţională. Fără fanaticii religioşi. Marii lideri se vor uni la regimul Najibullah şi vor reconstrui Afganistanul. Ei deja vorbesc. Poate că şi Regele se va întoarce.

— Cu un regim comunist?

— PDPA nu este comunist, spuse Mavros, ofensat împotriva oricărei probabilităţi. Este un partid modern şi laic. Mai mult, preşedintele merge la moschee în fiecare vineri. În curând pacea va domni.

Se uită la ceas şi se ridică brusc ca o rachetă.

— Nouă şi un sfert. Taxiul meu nu mă va aştepta… Mulţumesc pentru scotch.

Înghiţi ce mai rămăsese din Johnny Walker şi alergă spre ieşire. Sub masă, Jennifer îl dădea cu piciorul lui Malko.

— Mergem şi noi la culcare? întrebă ea.

Fantezia ei cu liftul nu o satisfăcuse pe deplin. Malko semnă nota de plată şi o urmă. Ea îşi schimbase fusta strâmtă cu una mini de blugi care îi scotea la vedere cea mai mare parte a coapselor musculoase. De îndată ce au rămas singuri, ea se agăţă de el. Practic se sărutară pe tot drumul până la dormitor. În timp ce se dezbrăca, Malko îi observa corpul ei de culturist, umerii laţi, sânii fermi atârnând foarte sus, coapsele musculoase, burta şi stomacul plat.

Niciun centimetru de grăsime. Când o mângâie, simţi cum se joacă muşchii sub pielea ei. Aproape că simţea că ţine un bărbat în braţe. Ea se uită la el, îngrijorată.

— Nu mă placi?

— Ba da, protestă Malko, ai făcut mult sport?

— Un pic.

În curând, îşi dădu seama că ea ştia foarte bine cum să-şi folosească gura. Când erecţia lui ajunse la maxim, ea se întinse pe burtă, cu picioarele uşor depărtate, fesele proeminente şi îi spuse cu o voce răguşită şi ambiguă:

— Din moment ce crezi că arăt ca un bărbat, tratează-mă ca pe unul…

Crupa i se ridică într-o rugăminte mută. Malko se cufundă în ea fata abia tresări în timp ce el o pătrundea. Calea aceasta fusese deja parcursă şi el se întreba cum îşi alegea iubiţii. Ea şuieră, implorându-l iar şi iar să i-o tragă mai tare şi mai adânc. Ceea ce el şi făcu până când explodă adânc între coapsele ei.

În timp ce stătea întins deasupra ei, încă ţeapăn, se întreba ce surpriză îi pregătea imprevizibilul Selim Khan. Şi… dacă incidentul de pe Chicken Street nu avea să aibă consecinţe grave. Era nerăbdător să încheie afacerea cu Selim Khan şi să părăsească Kabulul.

CAPITOLUL VIII

Elias Mavros se bărbierea fluierând, deşi apa îngheţată care curgea de la robinet nu-i uşura munca. Fără cămaşă, în ciuda lipsei de încălzire, se simţea euforic. Ultima sa misiune „internaţionalistă” părea să se deruleze fără probleme. Cineva bătu la uşă. Era unul dintre angajaţii hotelului.

— Sunteţi chemat la telefon, anunţă el respectuos.

La hotelul *Kabul*, camerele nu aveau telefoane. Elias Mavros îşi puse o cămaşă, îşi luă haina şi se aventură pe holul îngheţat. La parter domnea un zgomot oribil. O nuntă în sala de onoare cu orchestră şi dansuri. Telefonul era pus pe birou.

— Buna ziua!

— *Rafik Mavros? (Tovarăşe Mavros!)*

Vocea părea să vină de la capătul lumii şi totuşi era la doar o sută de metri distanţă, din palatul prim-ministrului.

— *Baleh, Baleh*, aprobă grecul.

— Excelenţa Sa, Sultan Ketschmand vă aşteaptă la ora zece. Vom

veni să vă luăm.

— Voi fi gata, confirmă Elias Mavros.

Închise şi se întoarse în grabă la etaj, aproape făcând salturi mortale. El era singurul în care KHAD-ul avea încredere şi care se putea întâlni cu oricine, fără a trezi suspiciuni. Se termină de bărbierit, îşi puse o cămaşă curată şi se uitat la ceas: ora nouă. Erau doar zece minute de mers pe jos, dar ei îi trimiteau o maşină. Avea timp să caute în bazar cizme sovietice vândute la preţuri ridicole.

*

* *

O maşină Volvo neagră a Comitetului Central era condusă de un poliţist KHAD îmbrăcat în civil, iar micile perdele albe îi ascundea de trecători pe ocupanţii banchetei din spate. Elias Mavros urmărea plopii în timp ce treceau. Erau aproape la fel de mulţi soldaţi ca şi copaci. Preşedinţia, care includea birourile prim-ministrului, era un adevărat buncăr, chiar în inima Kabulului. Văzu un T62 în poziţie amenajată, cu tunul îndreptat spre poartă. Două steaguri fluturau deasupra clădirii urâte şi pătrate. Steagul afgan şi cel al partidului, roşu cu spice de grâu.

Pe trepte aştepta un secretar, un bărbat mic, rotund şi jovial, cu mustaţă, pe care îl cunoştea deja.

— Tovarăşul Ketschmand vă va primi acum, anunţă el.

Merseră pe coridoarele reci şi goale pentru a ajunge într-un birou cu tavan foarte înalt, podea acoperită cu covoare superbe. Sultanul Ketschmand îl întâmpină pe Elias şi-i luă ambele mâini.

— Ce plăcere să te revăd!

— Şi de partea mea!

Ambii bărbaţi vorbeau în rusă. Se cunoşteau de mulţi ani. Se aduse ceai şi grecul începu să se intereseze de situaţia militară. Interlocutorul lui dădu din cap.

— Nu e prea rău, tovarăşii sovietici ne-au lăsat mijloacele de a ne apăra. Dar nu sunt suficiente mitinguri. Moderaţii ezită.

— De ce?

— Ei încă speră să câştige. Şi apoi, au spus atât de multe despre noi, încât nu ar fi de acord să negocieze cu preşedintele Najibullah,

deoarece sunt prizonieri ai propriilor lor declaraţii…

Elias Mavros spuse cu voce tare, cu o privire fermă.

— Aveţi o terasă superbă! Putem admira priveliştea?

Afganul se ridică imediat, cu un zâmbet înţelegător. KHAD-ul punea microfoane peste tot. Cei doi bărbaţi ajunseră pe terasa cu vedere la pădurea de plopi. Doi AM vegheau dedesubt. Era un frig năprasnic, dar suportabil. Elias Mavros îşi puse un braţ pe umerii vechiului său prieten.

— Am fost la Moscova, spuse el cu încredere. Am vrut să vă informez că tovarăşii Comisiei Internaţionale a Comitetului Central sunt încântaţi de numirea dumneavoastră.

Sultanul Ketschmand tocmai fusese numit preşedinte al Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri. Inginer de profesie, era unul dintre puţinii civili din guvernul Najibullah. Se uită la Elias Mavros, nedumerit şi încântat. Între cei doi bărbaţi exista o mare complicitate.

— Mulţumesc, spuse el.

Afganul ştia că Elias era mult mai mult decât un jurnalist. Se întâlniseră de mai multe ori în capitala sovietică şi Mavros îl pusese în contact cu toate personalităţile regimului. Acesta din urmă se aplecă la urechea prietenului său şi continuă cu un zâmbet misterios.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Cu siguranţă.

— Tovarăşii moscoviţi cred că aveţi un viitor mare.

— Nu ştiam că sunt atât de cunoscut la Moscova, spuse el, flatat. Este întotdeauna o plăcere să o aud asta.

Mavros continuă:

— Cum te înţelegi cu Sayed Gulabzdi? Ministrul de Interne, cel mai puternic om după Preşedinte.

— Foarte bine…

— Şi cum e cu Sarandoi?

— Şi cu ei sunt bine. A fost o curăţenie. Băieţii noi sunt buni. Ei vor să păstreze linia partidului.

— Şi partidul?

— Nicio problemă, dar sunt îngrijoraţi. Din cauza campaniei internaţionale de destabilizare. Acum doar indienii sunt în relaţii bune cu noi. Ceilalţi nenorociţi au plecat ca şobolanii.

— Se vor întoarce ca şobolanii, *Aziz Rafik*[18]! strigă Elias Mavros, este atât este de evident.

— Sper că ai dreptate! Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări?

Elias Mavros lăsă tăcerea să se aşeze o clipă lungă înainte de a răspunde.

— Am vrut doar să ştiu unde eşti. Şi să-ţi aducă un mesaj de la tovarăşul prim-secretar. A fost destul de amabil să mă primească înainte de plecarea mea din Moscova. Să vorbească despre Afganistan. El crede că ar fi un lucru bun ca regele să se întoarcă.

— Şi eu, dar tovarăşul preşedinte nu va dori niciodată să se dea deoparte şi regele nu va accepta atâta timp cât el este aici. Ca să nu mai vorbim de fundamentalişti…

Elias Mavros îi dădu deoparte pe fundamentalişti cu un gest sec.

— Aceşti oameni se vor sinucide! Nimeni nu vrea un nou Khomeini. Chiar şi acei americani proşti au ajuns să înţeleagă asta. Nu, ceea ce voiam să-ţi spun era că dacă vei fi chemat într-o funcţie mai înaltă decât cea pe care o deţii în momentul de faţă, tovarăşii de la Moscova îţi vor oferi tot ajutorul de care ai putea avea nevoie.

Preşedintele Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri rămase fără cuvinte. Elias Mavros se uita la el cu ochii săi mici, mijiţi, luminaţi de o lumină veselă. Sultanul Ketschmand se temea că nu înţelesese prea bine. Se anunţau convulsii şi răsturnări politice şi Moscova ar fi salutat numirea sa într-o funcţie şi mai înaltă… Cum ar fi preşedinţia… Cu o voce sugrumată, protestă:

— Nu văd cum s-ar putea schimba situaţia internă în direcţia pe care ţi-o imaginezi. Tovarăşul preşedinte este foarte tânăr şi îşi asumă riscuri minime.

— Ştiu, ştiu, i-o tăie Elias Mavros, nu poţi ignora prietenia şi respectul pe care îl am pentru el. El a realizat mult, a depus o muncă imensă în ultimii zece ani.

Se uită la ceas.

— Bine, trebuie să te părăsesc acum. Mai rămân în Kabul câteva zile. Aş vrea să iau prânzul cu tine într-o zi.

— Cu plăcere.

---

[18] Stimate tovarăşe.

Sultanul Ketschmand îşi conduse vizitatorul spre ieşire.

Revenind în biroul său, ceru să nu fie deranjat şi începu să se gândească, încercând să descifreze corect semnalele lansate de Elias Mavros. Jurnalistul grec nu era un mitoman. Azi-dimineaţă nu venise să-l vadă din întâmplare. Dacă înţelesese bine, mesajul pe care i-l adusese era de cea mai mare importanţă. Pentru a afla mai multe, trebuia să treacă prin KHAD. Dar KHAD-ul era infestat cu creaturi inevitabile ale lui Najibullah, care în mod sigur că îi vor raporta ceea ce se întâmplă. Era o condamnare la moarte.

Prin urmare, Sultanul Ketschmand decise să aştepte evenimentele. Un om informat valorează cât doi.

*

* *

Un tip mare, cu barbă, se fâţâia în mijlocul ringului de dans din sala principală, la parterul hotelului *Kabul*, legănându-se ca o femeie în ritmul tamburinelor orchestrei. Sala era plină, bărbaţi şi femei stăteau aliniaţi pe scaune şi bănci. Se bea sec şi nu doar ceai. Pe măsuţele de cafea se aflau mai multe sticle de Johnny Walker, iar mireasa avea dreptul la o sticlă de doi litri de Moët. Totul era adus prin contrabandă. În fundal, mireasa, împodobită ca un pom de Crăciun, sta scufundă într-un fotoliu pe o platformă. Fără mire: acesta era reţinut în Germania.

Gulgulab, cu Kalaşnikovul agăţat la piept, păzea uşa şi patru dintre cele mai bune gărzi de corp ale lui Selim Khan ocupau punctele strategice. Elias Mavros intră în sală. Vacarmul orchestrei era asurzitor.

Îl reperă pe Selim Khan stând în spate, chiar sub tronul miresei. Toţi părinţii erau aşezaţi pe un rând, îmbrăcaţi în cele mai frumoase ţinute ale lor. Selim Khan purtat uniforma lui de mareşal pentru această ocazie. Mavros se îndreptă spre el. Mulţumită zgomotului orchestrei, nu trebuia să se teamă de microfoane. Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, apoi schimbară cu voce tare câteva amabilităţi.

— Am venit în calitate de vecin, explică grecul, muzica m-a împiedicat să lucrez.

Selim Khan privi mireasa ca un cunoscător.

— Dacă idiotul ăla de soţ nu vine, spuse el, îi voi lua eu locul.

— Ai deja zece neveste! obiectă prietenul său.

— Pe asta o voi lua doar pentru o seară.

Patima sa pentru femei era cunoscută în tot Afganistanul. Doar haşişul îl împiedica să facă prea mult sex. Dar uneori îşi onora câteva soţii succesiv, înainte de a intra în comă timp de trei zile. Oamenii se dăduseră respectuos la o parte din jurul lor. În timp ce privea dansatorii, Mavros întrebă:

— Totul merge bine?

— Da.

— Şi pentru mine. Agentul americanilor nu bănuieşte nimic. Trebuie să-l momeşti acum. Să te prefaci că accepţi propunerea şi să stabileşti o întâlnire cu el în ziua planificată. Cum crezi că funcţionează partea asta?

— Porcul ăla este suspect, mormăi Selim Khan. I-am trimis mai multe mesaje în care i-am explicat că presa internaţională îşi dorea neapărat o fotografie cu noi doi şi că era mai bine să se fi întâmplat la mine. Se preface că nu are timp.

— Şi ce se va întâmpla? întrebă grecul îngrijorat.

— Va ajunge să accepte, pentru că jurnaliştii vor pleca din nou, dar eu o să aflu ziua în ultimul moment. Şi tu, eşti sigur că tovarăşii de la Moscova mă vor sprijini?

— Cu siguranţă, afirmă Elias Mavros. Am fost intenţionat la Moscova pentru asta. Toată lumea se bazează pe tine, dar va trebui să acţionezi foarte repede. Voi pregăti imediat lista punctelor ce trebuie neutralizate imediat. Câţi oameni ai?

— În momentul de faţă, o sută. Dar în fiecare zi sosesc alţii. Vor fi patru sute până la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Foarte bine, spuse grecul. Când va veni momentul, vei avea sprijin interior. În armată… Din partea Khalk[19]. Avem timp să punem toate astea cap la cap. Dar ambasada de aici este cea care va juca cel mai important rol. Recunoscând imediat ceea ce se va întâmpla. Acest lucru îi va linişti pe cei care ar dori să ţi se opună. Nu suntem departe şi nu se pune problema să nu curăţăm împrejurimile oraşului. Noi nu

[19] Partid comunist se opoziţie.

lucrăm pentru mujahedini.

Selim Khan îşi îndreptă ochii injectaţi de sânge spre el.

— Mă duc să mă uit la lupta de câini. Tu nu vii?

— Ştii foarte bine că nu-mi place asta, spuse Mavros.

*

* *

Taxiul lui Elias Mavros trecu de Ambasada Uniunii Sovietice şi coborî pe imensul bulevard Darulaman care se termina într-un fel de castel baroc care adăpostea Ministerul Apărării. În stânga bulevardului principal se aflau trei clădiri gălbui cu acoperişuri plate pline de antene. Era cartierul general al KHAD-ului. Sau mai degrabă WAD – Wajarat-e-Amniyat e Darulahi (Ministerul Securităţii Statului). Într-o încercare zadarnică de a şterge amintirile proaste ale lui KHAD, fusese redenumit. Dar erau aceleaşi clădiri, aceiaşi torţionari şi acelaşi conducător, sinistrul general Jacoub. Două blindate uşoare străjuiau intrarea. Elias Mavros arătă o legitimaţie santinelei, care lăsă taxiul să intre în curte.

Doi civili se apropiară imediat, bănuitori. Elias Mavros le aruncă un zâmbet liniştitor.

— Conduceţi-mă la colonelul Tafik. Sunt aşteptat.

În hol, o ordonanţă ceru confirmarea invitaţiei la telefon. Colonelul Tafik era directorul secţiei 7 a KHAD, specializată în activităţi contrarevoluţionare. Călătorea doar într-un Mercedes blindat negru, fără plăcuţe de înmatriculare şi nu era responsabil faţă de nimeni, cu excepţia preşedintelui Najibullah, al cărui adjunct era de mult timp. El îl întâmpină pe jurnalistul grec la uşa biroului său şi îl îmbrăţişă. Împreună, veniseră din Jalalabad, sub o ploaie de rachete trase de mujahedini. Acest lucru crease legături.

Tafik era scund şi îndesat, cu mustaţă, umerii largi şi bărbia puternică. Cu câţiva ani mai devreme, când era încă doar un modest locotenent al KHAD-ului, fusese supranumit „linguriţă”. Pentru că folosea această ustensilă pentru a scoate ochii prizonierilor care refuzau să vorbească. Până şi ofiţerii est-germani îl considerau un nebun însetat de sânge. Era un tadjik dur, îndrăgostit de ţara lui, care în adâncul lui îi ura pe ruşi, dar şi mai mult pe fundamentalişti. O

tinereţe săracă îl raliase la comunism şi era total loial regimului.

— Ce mai este la Kabul? întrebă Elias Mavros.

Tafik luă un trabuc cubanez şi-l aprinse, apoi făcu o figură bosumflată în timp ce expira fumul.

— E în regulă, dar e greu. Oamenii mei îmi raportează că sunt grupuri infiltrate prin tot oraşul. Au depozite de arme. Am găsit unul din nou azi-dimineaţă. O mulţime de explozibil. Au de gând să comită atacuri. Asta e sigur…

— Şi cum rămâne cu celelalte planuri, cu tovarăşii din Comitetul Central?

— Preşedintele a luat totul în mână, explică ofiţerul. A scăpat de cei fără zel. Acum trebuie să abordăm adevărata problemă. Să-i adunăm pe nenorociţii ăia de mujahedini…

Elias Mavros zâmbi în cunoştinţă de cauză.

— Trebuie să faci ceea ce ai făcut cu Selim Khan, să oferi o mulţime de bani.

Tafik făcu o grimasă de dezgust.

— Câinele ăla!... Îşi bate joc de noi, sunt sigur de asta, şi îşi va schimba tabăra cu prima ocazie. Aş vrea să-i înfig spini în ochi şi să-l trimit înapoi la Jalalabad. Dar preşedintele se opune: spune că pentru străini este în regulă… că îi va antrena şi pe alţii… Dar este un nebun periculos. Mi-a ucis câţiva oameni în urmă cu un an. Oamenii lui consumă permanent haşiş. Nişte ucigaşi psihopaţi. Când te gândeşti că trebuie să lucrezi cu aşa ceva…

Era cu adevărat indignat. Elias dădu din cap înţelegător şi celălalt îi aruncă o privire întrebătoare, ştiind că grecul nu venise să vorbească despre ploaie şi vreme bună.

— Şi tu, nu ai nimic interesant?

Elias Mavros zâmbi.

— Nu prea mult. Colegii mei sunt suspicioşi faţă de mine, ştii. Trebuie să mă întâlnesc cu Preşedintele în curând. L-am întâlnit azi-dimineaţă pe sultanul Ketschmand. Arăta foarte bine.

Tafik dădu din cap.

— Da, pentru un civil este în regulă. Nu umblă cu baliverne. Mi-e teamă însă, că atunci când vor începe din nou atacurile cu rachete, cei din partidul de opoziţie Khalk ne vor pune beţe în roate. Dar sunt cu

ochii pe ei. La primul semn că ne vor crea probleme, se vor trezi la Poul-e-Charki şi voi merge eu însumi să-i interoghez.

— Ah, Poul-e-Charki, oftă Elias Mavros. Îţi aminteşti cât de delicios de răcoare era când am intrat acolo vara trecută? Acele ziduri vechi de piatră, chiar ne sunt de folos.

Atins de acest lirism, colonelul Tafik dădu din cap.

— Într-adevăr, acei contrarevoluţionari sunt foarte norocoşi! Aici vara trebuie să pun aerul condiţionat. Şi să aduc piese de schimb din Peshawar.

Un fluier strident le întrerupse conversaţia. Un MIG 21 trecu pe deasupra lor, apoi viră spre munţi. Imediat fu urmat de un al doilea. Tafik le privea cum se îndepărtează.

— Încă o risipă în plus, spuse el. Preşedintele a dat ordin să iasă în fiecare zi. Zborurile sunt inutile ziua pentru că mujahedinii sunt ascunşi. Ardem kerosenul şi obosim piloţii degeaba.

El se ridică:

— Dacă nu mai ai ce să-mi spui, o să te alung. A avut loc un incident aseară pe Chicken Street. Patru dintre oamenii mei au fost ucişi cu Kalach-uri în mijlocul străzii şi nimeni nu a văzut nimic! Ar trebui să-i spânzurăm pe cei din bazar în faţa prăvăliilor lor. În plus, am toate rapoartele despre jurnalişti.

— Nimic special?

— Nu. Altfel, aş fi fost anunţat. Dar abia aştept să plece din Kabul… În afară de tine, desigur.

Elias Mavros îşi ridică corpul greu cu un zâmbet încântat.

— Sunt un revoluţionar, *Aziz Rafik!*

Tafik luă ceva dintr-un sertar din biroul lui şi îl ajunse din urmă pe Elias Mavros în prag.

— Poftim!

Îi strecură mica cutie de caviar în buzunar. Sărăcia lui Elias Mavros era cunoscută şi era respectat pentru această asceză.

Acesta din urmă luă cutia, râzând:

— N-o voi deschide până în ziua victoriei.

Colonelul Tafik făcu un gest fatalist.

— Ai grijă, până atunci s-ar putea ca icrele să se strice.

Elias Mavros ridică un deget acuzator.

— O să vă raportez autorităţilor competente, *Aziz Rafik*.

Se despărţiră într-un hohot de râs. Elias Mavros îşi găsi şoferul de taxi îngrozit. Acoliţii lui Tafik îl supuseseră unui interogatoriu intens şi-i percheziţionaseră vehiculul, confiscând un pachet de ţigări americane care valorau o avere. Pentru a-l consola, Mavros îi oferi cutia cu caviar. O putea vinde oricând cu 2.000 de afgani.

În taxi începu să fluiere. Toate elementele planului său se aflau la locul lor.

*

* *

Cei doi câini se repeziră unul la altul cu mârâituri sălbatice, încercând să se apuce de gât. Unul dintre ei a ţipă şi mulţimea adunată răcni de bucurie.

Selim Khan, aşezat pe un fotoliu mare, instalat pe o platformă care domina mulţimea, înconjurat de gărzi de corp înarmate până în dinţi, îşi întoarse privirea încântată către Malko.

— Se luptă bine, nu-i aşa?

Fumase deja haşiş şi avea ochii injectaţi. Gulgulab având Kalach-ul cu cureaua agăţată de umăr, se repezi înainte, cu biciul ridicat, pentru a alunga privitorii care se aflau în calea luptătorilor. Un întreg teren viran de lângă aeroport fusese invadat, ca în fiecare vineri dimineaţă, de o mulţime compactă de pariori şi curioşi. Cele mai bune „padocuri” de câini de luptă concurau acolo, iar Selim Khan se lupta cu o duzină de câini uriaşi.

Cei care aproape că-l sfâşiaseră pe Malko…

Acum lupta era în toi. Agăţaţi unul de celălalt, cei doi câini se rostogoleau pe pământ cu mârâituri pline de ură. Selim Khan se aplecă spre Malko, care stătea lângă el.

— Îţi voi da răspunsul meu în curând, spuse el cu voce joasă în rusă. Fii pregătit cu banii. Dacă spun „da”, îi voi lua şi vom pleca împreună în aceeaşi zi.

— Când?

Un ţipăt strident, sânge ţâşnind. Adversarul câinelui lui Selim Khan, cu artera carotidă ruptă, se zvârcolea în spasme de agonie. Selim Khan se ridică ţipând de bucurie. Gulgulab începu să scoată sunete guturale,

ţinându-şi Kalach-ul şi începu să-şi golească încărcătorul uriaş spre cer. Oamenii strigau şi băteau din palme sălbatic. O mulţime de afgani îşi dădeau mâinile. Malko aşteptă ca vacarmul să se calmeze pentru a-şi pune din nou întrebarea. Selim Khan făcu un gest evaziv.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu şefii mei de trib. Îi consult chiar acum. Fiţi pregătiţi.

Urletul reîncepu când alţi doi câini se aruncară din nou unul peste altul. Selim Khan făcu un gest enervat şi se întoarse pentru a vorbi cu dresorul său. Malko se îndepărtă, nedumerit. Selim Khan părea să fi revenit la sentimente mai bune. Dar stătea pe o bombă cu ceas. Cât timp va dura amânarea căpitanului războiului? Era într-o cursă contra cronometru cu KHAD-ul. Îl găsi pe Khaled, şoferul său, râzând, numărând afganii. Pariase pe câinele potrivit.

*

* *

Alex Goncharov bea un ceai fierbinte, foarte dulce. Din cauza faptului că trăise mult în Afganistan, el preluase obiceiurile ţării. Vizavi de el, Elias Mavros, scufundat într-un fotoliu adânc, fuma un trabuc. În birou domnea o atmosferă confortabilă, graţie picturilor de pe pereţi, covoarelor aruncate peste tot, lămpilor opaline aprinse şi bibelourilor aşezate pe tot mobilierul. Ambasada sovietică era închisă şi doar câţiva angajaţi permanenţi asigurau funcţiile esenţiale.

Lui Elias Mavros îi plăcea această atmosferă caldă, liniştită, discretă. Lângă ceai era o tavă de argint cu o sticlă de vodcă, o cutie de caviar, pâine neagră şi un borcan mare de murături. În fundal, o casetă audio reda încet melodii ruseşti vechi.

Alex Goncharov, reprezentant oficial la Kabul al agenţiei de presă *Novosti*, în realitate maior al KGB, trăia bine. După plecarea trupelor sovietice îşi mutase birourile în ambasadă, care era mai bine păzită decât barăcile de vizavi, lăsând în vechiul loc doar câţiva secretari…

Mic, cu ochelari groşi, păr foarte negru, arăta ca un afgan, deşi era original din munţii Urali.

Întotdeauna îl primea pe Elias Mavros cu respectul cuvenit unui tovarăş care lucra la Secţia Internaţională a Biroului Politic Sovietic. Acesta fusese cel care îl „tratase” pe Selim Khan la Moscova încă din

timpul petrecut în lagărul sovietic şi aranjase livrarea de arme oamenilor săi. Ridică o coală de hârtie cu dezgust.

— Este timpul să găsim o altă slujbă pentru acest incult Selim Khan. Oamenii lui se luptă din ce în ce mai mult şi nu mai îndrăzneşte să părăsească Kabulul. Când va pleca, oamenii lui vor fugi şi vor trece la inamic. *Spetznaz*-ul[20] nostru a fost nevoit să lichideze doi comandanţi locali. Aşa nu mai poate continua.

Elias Mavros se lăsă pe spate în scaun cu zâmbetul lui răutăcios.

— Tovarăşe, spuse el în rusă, Selim Khan ne va face un mare serviciu. Nu trebuie să-l învinovăţiţi prea mult.

Cel din faţa sa îi aruncă o privire îngrijorată.

— Eşti sigur că asta va funcţiona? Planul tău mi se pare foarte complicat. Dacă un singur element nu funcţionează perfect, vom fi într-un rahat incredibil. Şi tu vei fi primul.

— Eu… spuse Elias Mavros, vechea mea carcasă nu mai valorează prea mult.

— Nu fi fraier, spuse cu amabilitate ofiţerul sovietic. Cunosc serviciile pe care le-ai făcut – se corectă el imediat – pe care le faci Rodinei[21]. Eşti unul dintre noi şi nu vrem să te pierdem. Spune-mi cum va funcţiona…

Elias se aplecă în faţă. Foarte mândru. El era cel care sugerase acest plan celor mai înalte autorităţi sovietice, datorită cunoştinţelor sale despre Afganistan.

— Tovarăşe, ştii că tovarăşul Gorbaciov îşi doreşte foarte mult ca un regim prietenos să continue la Kabul.

— Da.

— Bun. Pentru a realiza acest lucru este nevoie de o reconciliere naţională, cu elementele cele mai moderate ale rezistenţei, cu excluderea fundamentaliştilor. Numai că totul se confruntă cu un obstacol.

— Tovarăşul preşedinte Najibullah, completă sovieticul.

— Exact!

Elias se simţea foarte confortabil în demonstraţia sa.

---

[20] Trupe speciale.

[21] Rodina – patrie, ţară.

— Tovarăşul preşedinte a adus servicii enorme. Atât de mari încât nu-i putem cere să se dea la o parte. Cu toate acestea, ceilalţi nu vor să aibă de-a face cu el: a ucis prea mulţi dintre prietenii lor când era la KHAD.

— Întotdeauna am spus că a fost o mare greşeală să-l pună la preşedinţie după misiunea sa la KHAD, sublinie ofiţerul KGB. Dar a existat un grup pro-Najibullah la Moscova şi nu m-au ascultat.

— Ai perfectă dreptate, adaugă cu căldură Elias Mavros. Astăzi, preşedintele Najibullah este un obstacol în calea păcii în această ţară şi ştiţi cât de mult îşi doresc pacea liderii Moscovei.

Ofiţerul KGB dădu din cap, felicitându-l în gând pe grec pentru manipularea dialecticii. Şcolile de partid nu mai produceau cadre de această calitate. Au fost nevoiţi să sape după veteranii aproape pensionaţi ai Cominternului, ca Elias Mavros, nişte fosile care mai aveau încă toţi dinţii în gură şi ştiau că Stalin avusese dreptate: nu poţi face omlete fără să spargi ouă.

— Deci, conchise el, tovarăşul Najibullah ar trebui să se retragă de bunăvoie, dar el nu vrea să…

— Este normal, recunoscu Elias Mavros cu o mutră ironică. Şi poziţia noastră este cu atât mai dificilă cu cât Uniunea Sovietică nu trebuie să pară cu orice preţ că manipulează guvernul Afganistanului. Acest lucru ar avea cel mai rău efect… Pe de altă parte, dacă preşedintele ar fi asasinat de inamicii săi imperialişti şi pakistanezi, asta ar deschide calea pentru un guvern de tranziţie.

Ofiţerul KGB luă o înghiţitură de ceai cu bucurie, privindu-l cu drag la Elias Mavros.

— Cu asta s-ar rezolva, tovarăşe!

Jurnalistul grec coborî modest ochii.

— Da, mulţumită cooperării dumneavoastră. Natalya mi se pare de mare valoare. Îl înfăşoară pe agentul CIA în jurul degetului ei mic.

— Este unul dintre cele mai bune elemente ale Diviziei a 4-a, fu de acord sovieticul. Dar ştii că Natalya nu este numele ei adevărat. Numai superiorii ei direcţi îl ştiu. Eu nu-l cunosc. E mai bine aşa, nu poate exista nicio scurgere de informaţii.

— Perfect, spuse grecul. Prima parte a planului este în desfăşurare. Americanii şi-au trimis cei doi agenţi. Fără să ştie, desigur, că de la

început toată afacerea de „inversare” a taberei de către Selim Khan a fost pusă la cale de noi. Şi că diversele noastre rezidenţe din întreaga lume au călcat pe urmele acestor agenţi. Natalya a înlocuit-o pe femeie. Bărbatul este în contact cu ea şi nu bănuieşte nimic. În câteva zile vom da lovitura finală.

Sovieticul se aplecă peste birou, cu un aer lacom.

— Cum?

Elias Mavros nu se putu abţine să nu-i spună. Era copilul lui.

— Selim Khan îl va convinge pe preşedintele Najibullah să vină să-l viziteze acasă, pentru fotografii străini. Printre aceştia, va fi Natalya…

— Înţeleg, spuse Alex Goncharov. Dar gărzile de corp ale lui Najibullah vor reacţiona.

— Este probabil, recunoscu Elias Mavros. Dar, în panică, are toate şansele să iasă cu bine din asta. Chiar dacă va fi arestată, îşi va juca rolul până la capăt şi va „mărturisi”. Vom găsi la ea hârtiile lui Jennifer Stanford şi vom aduce dovezile apartenenţei ei la CIA. Apoi o vom exfiltra discret.

— Şi celălalt agent american?

— Va fi capturat pe loc. Mulţumesc lui Selim Khan, care l-a ademenit sub pretextul că va primi prima de schimbare a taberei. El este cunoscut de toate serviciile de informaţii din lume. Va trebui să fie ţinut în viaţă. Pentru proces. El va nega, dar dovezile vor fi copleşitoare: va fi în posesia a două milioane şi jumătate de dolari. Bani destinaţi lui Selim Khan pentru rolul său în complotul de asasinare a preşedintelui Najibullah. În aceeaşi zi, prietenul nostru Sultan Ketschmand va prelua puterea. Ambasadorul tău îi va chema pe toţi cei care contează pentru a-i încuraja să i se alăture. El va proclama imediat reconcilierea naţională şi va cere oficial regelui să se întoarcă în Afganistan pentru a prelua cârma ţării.

— Superb! dădu din cap Alex Goncharov. Nu este nimic de care să ne temem din partea lui Selim Khan?

Un înger trecu pe lângă el cu stele roşii pe aripi.

Elias Mavros zâmbi puţin, aproape cu cruzime.

— Cred că ar fi o greşeală să îl lăsăm în viaţă. Are mijloacele de a reconstitui întreaga poveste şi de a vorbi. Chiar dacă nimeni nu va crede, ar fi regretabil. Sunt în relaţii foarte bune cu colonelul Tafik. În

ultimul moment îl voi avertiza despre tentativa de asasinat… Dând toată vina pe Selim.

— Când se va finaliza?

— Bineînţeles. Îl urăşte pe Selim Khan. Cu oamenii lui, suntem siguri că nu va scăpa…

— Superb plan! aprobă sovieticul. Dar, spune-mi tovarăşe, eşti sigur că KHAD-ul nu bănuieşte nimic? Sunt foarte eficienţi, iar camarazii noştri est-germani extrem de conştiincioşi. Najibullah are mulţi prieteni acolo.

— M-am gândit la asta, afirmă grecul. Dar ei nu au contact cu Selim Khan, pe care îl urăsc şi au încredere în mine. Nu au observat înlocuirea dintre Jennifer Stanford şi Natalya şi nu îl monitorizează în mod deosebit pe agentul americanilor. L-am văzut pe Tafik azi dimineaţă, nu este îngrijorat.

În surdină, o trupă cânta un cântec de partizani. Elias Mavros se emoţionă. Avea să schimbe cursul istoriei. Chiar dacă nimeni nu ştia rolul lui în acest complot, era incredibil de mândru de el. Evident, ofiţerul KGB îi împărtăşea emoţiile. Acesta din urmă deschise o sticlă de Stolichnaya şi umplu două pahare.

— Tovarăşe Elias, spuse el, acasă, în Rusia, bem mereu pentru a sărbători un eveniment important. Hai să bem!

Ridică paharul şi spuse cu o voce adâncă şi mişcată.

— Pentru Rodina. Pentru tovarăşa Natalya.

Cei doi bărbaţi îşi goliră paharele deodată, apoi rusul le umplu din nou.

— Pentru tine, tovarăşe Elias. Să nu ţi se întâmple nimic.

Elias Mavros bău şi spuse cu o voce înecată de emoţie:

— Sunt o epavă bătrână şi fără importanţă. Dar dacă mi se va întâmpla ceva, tovarăşe, am o singură grijă. La Moscova, mi-au promis că tovarăşa Natalya va deveni Erou al Uniunii Sovietice. Numai că-i ştii pe aceşti birocraţi…

Ofiţerul KGB dădu din cap grav.

— Mă voi ocupa de asta, tovarăşe. Acum mănâncă şi relaxează-te.

Împinse cutia de caviar spre Elias Mavros şi îl servi.

Când jurnalistul grec se ridică să plece, sticla de vodcă era goală, nu mai rămăsese nici măcar un bob de caviar şi el se chinuia să stea

pe picioare. Cu toate acestea, o satisfacţie profundă îi umplea inima.

CAPITOLUL IX

Jennifer Stanford coborî prima din taxi, pe malul râului Kabul, fiind imediat înconjurată de un grup de copii, care se holbau la ea. Fusta ei strâmtă şi puloverul mulat erau o schimbare binevenită faţă de *chadri*, precum şi cizmele scurte şi lucioase şi căciula de nurcă. Malko îi urmărea silueta cu privirea. Făcuseră dragoste o parte din noapte şi ea fusese nesăţioasă, îmbrăţişându-l cu muşchii ei de bărbat. Îi povestise despre conversaţia lui cu Selim Khan cu o zi înainte. Acum trebuia să fie pregătit, să se asigure că filiera Hammond Singh funcţiona şi că cele două milioane şi jumătate de dolari erau disponibile.

El şi Jennifer traversară arcada care ducea spre *piaţa monetară*. Imediat au început a fi hărţuiţi de zecile de schimbători de bani care i-au urmat până la scările care duceau spre galeria exterioară. Sikhul cu turban roz era acolo, negociind cu un afgan. Jennifer şi Malko intrară în prăvălia lui şi se aşezară liniştiţi pe bancă, în timp ce pachetele cu afgani şi dolari se mutau dintr-o mână în alta. De îndată ce rămaseră singuri, sikhul protestă plângător.

— Încă nu am reuşit să fac rost de toţi!

— Ai o parte din ei? întrebă Malko.

— Da.

— Unde?

— Aici, în seif.

— Arată-mi-i!

Hammond Singh se apropie de uşa grea blindată şi o deschise foarte puţin, invitându-l pe Malko să privească înăuntru. Acesta din urmă văzu zeci de pachete de bancnote uzate de o sută de dolari.

— Sunt deja mai mult de un milion, şopti sikhul. Mai trebuie să-mi aducă încă 400.000 diseară… şi restul mâine.

— Bine, spuse Malko. Mă voi întoarce poimâine dimineaţă. Totul trebuie să fie aici.

Uşa seifului se trânti cu un zgomot surd. Sikhul, uşurat, întinse deja

mâna spre ceainic. Malko îl opri.

— Mulţumesc, nu am timp.

Se întoarseră pe malul râului Kabul. Cerul era de un albastru imaculat, piaţa plină de viaţă şi doar marele T62 aflat în poziţie de luptă vizavi de bazar le amintea de război. Tensiunea arterială a lui Malko scăzuse cu o treaptă. Aparent, incidentul de pe strada Chicken nu avusese consecinţe nefericite. Dar cum ar fi putut fi sigur? Cotidianul *Kabul Times*, apărea foarte neregulat, iar radioul sau televiziunea nu vorbeau niciodată despre activităţile mujahedinilor din oraş, decât pentru a anunţa descoperirea unui depozit de arme.

— Unde mergem? întrebă Jennifer.

Copiii îi înconjurară din nou, oferindu-le insigne ale Armatei Sovietice pentru 500 de afgani.

— Să ne întoarcem la hotel, sugeră Malko.

Jennifer urcă în taxiul galben.

Copiii chiuiau, fluturându-şi insignele. Unul dintre ei îl trase pe Malko de mânecă cu atâta insistenţă încât se uită în jos la el. Imediat, copilul îi arătă, ascuns în palmă, un cerc de metal pe care ieşeau în evidenţă patru litere: Bibi.

O patrulă mărşăluia pe trotuar, cu Kalach-uri pe umăr. Unul dintre militari dezumfla sistematic cauciucurile maşinilor pentru a descuraja parcarea. Pentru a evita maşinile-capcană. Malko se uită la puştiul care îi zâmbi şi plecă imediat spre bazar. Malko se aplecă în interiorul taxiului.

— În cele din urmă, vom face o plimbare prin bazar.

De îndată ce rămaseră singuri, el îi şopti:

— Puştiul în cizme de cauciuc din faţa noastră are un mesaj de la Bibi.

Copilul se întorcea la intervale regulate. Îl urmară prin prăvăliile băcanilor, apoi ale cazangiilor şi ieşiră pe aleea unde se vindeau *chadri*. Acestea atârnau ca nişte fantome, în toate culorile, atinse de femei la care vedeai doar picioarele. Era adevăratul *chador* iranian dintr-o singură bucată, care era pus deasupra capului, cu o grilă de material la nivelul ochilor…

Puştiul se opri lângă o tarabă, pipăind cu degetele un *chadri* verzui. Malko se uită în jurul lui. Nu era nicio femeie la vedere. Copilul nu se

mişcă. Pentru a economisi timp, Malko avu o idee.

— Ar trebui să încerci unul, îi sugeră el lui Jennifer.

Deja negustorul se năpusti asupra lor, bucuros să-şi vândă produsele unor străini. Jennifer îşi strecură un chadri verde-măr peste haine şi îl netezi cu grijă. Curioşii se opriră s-o privească, iar un soldat postat la colţul unei alei se apropie, amuzat. Afganii nu aveau parte de multe distracţii şi atâta timp cât aceşti străini nu erau *Chouravis*…

Două femei ieşiră din magazinul vecin şi veniră să se uite pe rând la *chadri*, la mai puţin de un metru de Malko. Una era îmbrăcată în verde şi una în galben.

De sub *chadriul* verde se auzi o voce, înăbuşită, dar distinctă.

— Trebuie să te văd.

Bibi Gur. Încercă să nu se uite la ea. Femeile cu voal nu vorbeau niciodată cu străinii.

— Unde? şopti el.

— Pe cealaltă parte a râului, vizavi de piaţă, se află un magazin universal cu un restaurant la ultimul etaj, Forushgai Bozog. Du-te la etajul doi. Peste o jumătate de oră. Singur.

— Sunt cu Jennifer.

— Singur!

Vocea răsună aspru şi fără replică. Ea se îndepărta deja, intrând într-un alt magazin. Soldatul ce se afla la patru metri distanţă nu observase nimic. Jennifer ieşit din *chadri*.

— Ea a fost?

— Da, spuse Malko.

— Ce voia?

— Să mă vadă, singur. În jumătate de oră.

— De ce?

— Nu ştiu. Ea este foarte suspicioasă.

Jennifer îşi scutură părul blond.

— Perfect. O să mă plimb prin bazar, o să fac nişte poze şi apoi am să mă întorc la hotel. Păstrează taxiul.

Nici măcar nu-l întrebă unde trebuie să se întâlnească. O adevărată profesionistă, obişnuită cu compartimentarea muncii. El aprecia asta.

La intrarea pe podul care duce la piaţă se despărţiră.

Malko, pentru a-şi omorî timpul, hotărî să meargă la restaurantul

Khyber din Piaţa Pachtukistan, de unde avea câteva amintiri, din prima sa călătorie în Afganistan.

*
* *

Holul hotelului *Kabul* era întunecat, chiar şi în plină zi. Natalya se îndreptă direct spre scara principală, nebăgând în seamă liftul, urcă grăbită cele două etaje şi intră într-un coridor interminabil, şi mai întunecat. Camera 212 era în capătul îndepărtat. Ea bătu la uşă.

Elias Mavros veni să răspundă. Privirea i se împietri, vru să închidă uşa, dar tânăra îşi strecură piciorul în crăpătură.

— Trebuie să vorbesc cu tine, şopti ea în rusă.

Fără tragere de inimă, jurnalistul grec o lăsă să intre. Trăsăturile îi erau tensionate de furie.

— Eşti nebună!? răcni el, aproape bâlbâindu-se de furie. Vrei să strici totul? Nu ar trebui să fim văzuţi niciodată împreună aici.

Se lăsă să cadă pe pat, cu trăsăturile trase şi privirea absentă.

— Se întâmplă ceva rău, spuse ea. Are o persoană de contact despre care nu ştiam. Cu o femeie din rezistenţă. El este cu ea acum.

Elias Mavros o privi cu compasiune.

— Şi ce dacă? Cui îi pasă? Este normal ca americanii să-i fi încredinţat mai multe misiuni. Ei nu au mulţi oameni în Kabul.

— Femeia aceea mă suspectează, spuse tânăra calmă.

Elias încremeni, paralizat, cu gâtul strâns.

— De ce? Despre ce e vorba?

Natalya ridică din umeri.

— Nu ştiu. A vrut să-l vadă fără mine, doar pe el singur.

Un val de uşurare îl cuprinse pe grec.

— Îţi imaginezi lucruri! exclamă el. Ea este doar precaută. O femeie în această ţară atrage atenţia.

— Nu, insistă Natalya. Ştiam deja despre contactul lui şi am crezut că nu contează. Dar, acum simt că e ceva serios acolo. Nu ştiu ce anume…

— Cum se numeşte această femeie?

— Bibi Gur. Cred că este foarte periculoasă. Acum două zile, oamenii ei au ucis patru membri KHAD.

— Nu intra în panică şi comportă-te ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, spuse el. Fugi acum.

Aproape că o aruncă pe uşă, dar rămas singur, început să reflecteze, chinuit de angoasă. Dacă ar vorbi la KHAD despre Bibi Gur, afganii i-ar pune multe întrebări şi nu era momentul. Ce ar putea şti această afgană despre Natalya? El luase totuşi toate măsurile de precauţie posibile, datorită unei anchete de câteva săptămâni efectuate de diferite rezidenţe ale KGB din întreaga lume. Se asigurase că Natalya nu a fost reperată… Mujahedinii aveau puţine contacte cu exteriorul, aşa că nu ar fi putut-o identifica. Nu fusese niciodată folosită în Afganistan, părăsind Uniunea Sovietică doar pentru misiuni clandestine în Australia.

Afganii nu mergeau în Australia.

În orice caz, această Bibi Gur reprezenta un pericol. Era nevoie să afle mai multe despre ea. Şi dacă nu se putea afla de la KHAD, rămânea doar Selim Khan şi oamenii lui.

*

* *

Forushgai Bozog, singurul magazin universal din Kabul, era întins pe cinci etaje dominate de un restaurant cu o vedere uluitoare asupra moscheii Pule Kheshti. Era o mulţime, multe femei se plimbau de-a lungul tarabelor. Nu doar produse sovietice, ci şi japoneze, coreene, malaieze, germane. De toate.

Etajul doi era dedicat jucăriilor şi articolelor de uz casnic. Malko zări imediat o femeie într-un *chadri* şi se apropie de ea. Se învârti puţin printre rafturi, dar el nu era sigur de prezenţa lui Bibi Gur până când ea îi şopti când trecu pe lângă el:

— Urmează-mă! Dar nu prea aproape.

El se supuse şi se întâlniră din nou în piaţă. Ochiul exersat al lui Malko surprinse repede mai multe siluete pe care le zărise deja în magazin… Bibi Gur nu se mişca singură. Ocoli moscheea şi intră în bazar. O alee necunoscută a lui Malko, cu tarabe de cuşti şi păsări.

Bibi Gur coti la stânga pe o alee înghesuită între cocioabe afectate de ploaie ale căror balcoane păreau gata să se prăbuşească. Un croitor lucra afară, înfofolit până la ochi, aplecat peste o maşină de cusut

veche. Lui Malko i se păru că acesta îi aruncă o privire rapidă lui Bibi. Mai parcurse încă treizeci de metri, apoi intră într-o casă. Malko intră şi el la rândul său.

O siluetă uriaşă se profila în faţa lui. Era Abdul, uriaşul, care îl întâmpină cu un zâmbet vesel. Încă purta bandulierele cu cartuşe… Aruncătorul lui RPG-7 era rezemat de perete.

Bibi Gur era pe cale să-şi scape de *chadri* sub care purta blugi şi un pulover gros, care îi puneau în evidenţă silueta. Ea îşi întoarse repede privirea când văzu privirea lui Malko aţintită asupra ei şi spuse cu o voce uscată:

— Ia loc, te rog.

Ea însăşi se aşeză pe un covor vechi şi i se aduseră două pahare de ceai fierbinte.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Voiam să-ţi spun ceva ce cu siguranţă nu ştii.

— Ce?

— Despre femeia care a fost cu tine mai devreme.

Se întrerupse, pentru că Abdul îi şoptea ceva la ureche. Ea aprobă, el se duse să deschidă uşa şi Malko îl văzu apărând pe croitor, care se înclină smerit în faţa lui Bibi Gur.

— Este urmărită de KHAD? întrebă Malko.

— Nu, deloc. Este altceva, poate mai grav. Avem mereu observatori la aeroport pentru a urmări mişcările liderilor. O femeie care seamănă cu ea a sosit din Delhi acum două săptămâni.

— Da, a fost ea, spuse Malko.

Bibi Gur ridică mâna.

— Aşteptă. Femeia asta a plecat într-un taxi cu jurnalistul comunist grec despre care ţi-am povestit.

— Ştiu, spuse Malko. A întâlnit-o întâmplător.

— Ce nu ştii, i-o tăie sec Bibi, este că a dus-o aici în bazar! Acest bărbat – arătă ea către croitor – face parte din reţeaua mea. El este în căutarea turnătorilor KHAD. În ziua aceea, a văzut o privelişte ciudată… Femeia aceasta a sosit cu grecul. Au intrat puţin mai departe pe această alee într-o casă care este o reşedinţă permanentă a lui Selim Khan. Întotdeauna sunt acolo câţiva dintre oamenii lui.

Malko simţi că anxietatea îl cuprinde încetul cu încetul. Ce însemna

această întâmplare?

— Şi apoi?

— A ieşit o femeie. Dar nu mai era aceeaşi femeie.

— Ce vrei să spui?

În loc să răspundă direct, îl întrebă pe croitor în dari şi traduse pe măsură ce acesta povestea.

— El a fost cel care a văzut-o. Femeia care a ieşit avea aceleaşi haine, aceeaşi geantă, dar nu aceeaşi faţă. El este sigur de asta.

O poveste de adormit copii!

— Stai, asta nu e tot, continuă Bibi Gur. Ea şi grecul au plecat. Dar puţin mai târziu a văzut doi bărbaţi ai lui Selim Khan purtând ceva, care arăta ca un cadavru. Suntem obişnuiţi cu asta, o facem şi noi adesea când ucidem un agent KHAD în bazar, ca să nu-l găsească acolo unde a fost lichidat, din cauza represaliilor. Deoarece i se părea ciudat, Abdul i-a spus unuia dintre oamenii noştri să-i urmărească. Ei urmau să îngroape acest cadavru în cimitirul militar din Kabul. Şi iată: femeia care este cu tine nu este cea pe care trebuia să o găseşti!

— Omul ăsta greşeşte, protestă Malko. Toate femeile străine trebuie să arate la fel pentru ochii lui.

Bibi se uită la el.

— Eu sunt sigură de contrariu. Dar eşti liber să nu mă crezi. Totuşi, îţi pot dovedi acest lucru.

— Cum?

— Vino mâine dimineaţă la cimitirul militar. Pe la ora zece. Singur. Îţi voi arăta trupul femeii care a intrat în această casă şi nu a mai ieşit niciodată. Spune-i santinelei că eşti jurnalist şi dă-i nişte afgani. Voi fi în *chadri* negru în faţa unui mausoleu din primul rând, cu faţa la monumentul fostului rege. Acesta este mormântul unui pilot de elicopter. Există un banner care aminteşte acest lucru. Nu poţi greşi.

Bibi se ridică în picioare. Abdul îi întinse *chadriul*. Ţesătura verzuie îi înghiţi faţa. Aşteptă ceva vreme după ce ea plecă pentru a ieşi şi el. Croitorul îşi reluase postul. Malko se îndepărtă, foarte tulburat. Bibi nu inventase această poveste. Dar nu putea vedea motivul acestei înlocuiri. Dacă KHAD-ul l-ar fi identificat, nu era nevoie să se angajeze într-o manevră atât de complicată pentru a-l supraveghea. Era suficient să-l urmărească. În Kabul, asta era uşor.

Se întoarse la taxiul său. Khaled, şoferul, aştepta cu o mină de filozof. Pe tot drumul de întoarcere spre *Intercontinental*, Malko nu încetă să se gândească la dezvăluirile lui Bibi Gur. Dacă într-adevăr ar fi existat o înlocuire, era îngrozitor de grav. Şi era în pericol de moarte. Ajuns la hotel, Khaled se întoarse, amabil ca întotdeauna.

— Mâine, lucraţi?

— Da, răspunse Malko. Vii la ora nouă. Ştiţi unde este cimitirul militar?

— *Baleh, baleh*… spuse afganul. Mâine la nouă.

*

* *

Elias Mavros era pe cale să coboare la cină în sumbra sala de mese a hotelului Kabul, când la uşa lui se auzi o bătaie timidă. Se duse să deschidă şi, când văzu faţa tristă ca de cal a lui Khaled, bănui imediat că s-a întâmplat ceva grav. În primul rând, Khaled nu venea niciodată să-l vadă.

— Ce s-a întâmplat?

Şoferul se strecură în cameră.

— Mâine dimineaţă va merge la cimitirul militar, anunţă el.

Grecul se simţi de parcă ar fi fost înjunghiat. Deci, intuiţia Natalyei era corectă. Dacă agentul americanilor va merge acolo, asta însemna că acesta chiar avea suspiciuni. Informaţiile sale nu puteau veni decât de la Bibi Gur.

„Ne îndreptăm spre dezastru” se gândi el repede, înainte de a-i spune lui Khaled:

— În regulă. Mâine dimineaţă, cu siguranţă se va întâlni cu cineva la cimitir. Vezi cu cine se întâlneşte. Prietenii noştri nu vor fi departe. Vor veni să te vadă. Spune-le ce se întâmplă.

— Bine, spuse afganul.

Şi plecă aşa cum venise. Elias Mavros sări direct în canadiana sa. Singurul care putea acum să evite pericolul era Selim Khan. Cu condiţia să-l poată convinge…

Alergă în jos pe scări, uitând de cină. Nu se vedea niciun taxi, din cauza stării de linişte care se apropia. Porni pe jos spre Share Naw, rugându-se ca Selim Khan să-l poată asculta.

*

* *

Cele patru cutii de caviar erau goale şi sticla de Stolichnaya consumată serios… În cea mai mare parte de Jennifer. Ea şi Malko erau ultimii clienţi ai restaurantului hotelului *Intercontinental*, aflaţi în fundul sălii într-un mic separeu. La întoarcerea lui la hotel, ea îl întrebase pe Malko rezultatul întâlnirii sale. Fără să pară să-i acorde prea multă importanţă, el îi spusese pur şi simplu că Bibi Gur îi cerea arme şi bani.

Din acel moment, ea părea să se gândească doar să se relaxeze. Capul i se sprijini pe umărul lui Malko şi mâna se aventurase pe coapsă, răutăcios de provocatoare.

— Să ne întoarcem sus, sugeră ea.

Când se ridică, apucă sticla de vodcă. Imediat ce ajunseră în cameră, ea aproape că-i rupse cămaşa, ca un bărbat care dezbracă o femeie.

Când era gol, ea îi apucă penisul aproape brutal, manipulându-l pentru a-l face să crească şi mai mare, cu ochii fixând ochii lui. Apoi îl luă în gură, mult timp. În timp ce se ridica, se dezbrăcă.

— Hai, propuse ea, să facem dragoste pe terasă…

Trebuie să fi fost –10°C… Cu toate acestea, contrastul dintre acest frig şi pielea caldă a lui Jennifer era extraordinar. Ea se rezemă de cimentul îngheţat şi-l aspiră literalmente pe Malko. Aşezată pe balustrada de ciment, ea îşi ridică apoi picioarele de pe pământ, trăgându-şi coapsele peste şolduri lui, deschizându-se cât mai mult posibil. Simţi penisul lovind-o adânc în pântece.

— Mai tare, gemu Jennifer. Dă-mi drumul.

Capul îi atârna pe spate în gol. Dacă i s-ar fi desprins picioarele, ar fi căzut zece metri în gol! Malko nu mai simţea frigul, strâns în acest viciu arzător. Explodă în ea de câteva ori şi, cu fiecare smucitură, venea un strigăt. Jennifer îşi reluă apoi contactul cu solul şi oftă, privind cerul înstelat.

— A fost bine!

Erau învineţiţi din cauza frigului. De îndată ce ajunse în cameră, ea luă sticla de votcă şi înghiţi o gură care ar fi doborât un bizon. Puse

sticla jos şi se uită la el. Privirea sa avea o expresie neobişnuită. Şi vocea ei o dulceaţă necunoscută.

— A trecut mult timp de când n-am mai făcut dragoste aşa, spuse ea. Este minunat.

— Din ce cauză nu s-a mai întâmplat asta?

— Trebuie să am stimă pentru bărbatul căruia mă dăruiesc…

Vodca o făcea să-i strălucească ochii.

— În Australia, nu ai pe nimeni? întrebă el.

— Nu, spuse ea. Uneori un mascul drăguţ pe care îl consum din mers. Am fost căsătorită, ştii, cu un agent al serviciilor noastre. Într-o zi nu s-a mai întors. Nu am ştiut niciodată dacă moartea lui a fost accidentală sau criminală. Nu au vrut să-mi spună nimic. Asta m-a distrus. De atunci am trăit singură. Cu tine a fost fabulos. Am simţit ca şi cum l-aş fi regăsit.

Ea tăcu. Malko era tulburat, sfâşiat. Ceva îi spunea că Jennifer era sinceră în acest moment. Dar şi al şaselea simţ îl avertiza că Bibi Gur nu visase.

S-au întins pe pat şi el o simţi agăţându-se de el, ca un animal. Ea îi luă penisul în mână şi adormi fără să spună un cuvânt.

El stătea cu ochii deschişi în întuneric, întrebându-se ce va găsi la cimitirul militar în dimineaţa următoare.

CAPITOLUL X

Un vânt îngheţat mătura dealul Bala Hissar, făcând să fâlfâie miile de steaguri verzi şi roşii care împodobeau mormintele celor douăzeci şi cinci de mii de afgani care se odihneau în uriaşul cimitir militar. Malko, sprijinit de balustrada care dădea în gol, privea spre Kabul, care părea tăiat în două de bulevardul Maiwand, o imensitate plată de culoare ocru, înconjurată de munţi acoperiţi de zăpadă. În depărtare, o aeronavă afgană se pregătea să aterizeze, după ce lansase câteva momeli slabe. Fie nu credeau în rachete, fie afganii nu erau atât de bine echipaţi pe cât se spunea că sunt.

Se întoarse spre poarta de intrare a cimitirului şi văzu o femeie a cărei faţa era ascunsă într-un văl lung şi negru, care trecea prin faţa

celor două santinelele care stăteau de pază la necropolă. Îl costase 500 de afgani să intre, iar Khaled, şoferul, coborâse pe poteca unde erau parcate vehiculele vizitatorilor. Doar jurnaliştii şi rudele decedatului veneau să se piardă în acest loc de tristeţe uluitoare. Puţin mai jos, mausoleul fostului rege al Afganistanului se degrada încet, guvernul revoluţionar refuzând să-l întreţină.

Femeia în negru urca pe aleea centrală spre centrul marelui cimitir. Malko porni la rândul lui şi i se alătură în faţa unui mormânt decorat cu un elicopter stilizat naiv. Femeia ţinea pânza neagră cu mâna stângă şi el văzu că-i lipsea prima falangă a degetelor.

Era într-adevăr Bibi Gur. Ea se întoarse şi spuse cu voce joasă:

— Vă rog să mă urmaţi.

Se îndreptă spre centrul cimitirului.

În scurt timp Malko se trezi prins într-o mocirlă de nedescris. Un noroi care sugea pantofii ca o ventuză. Îngrozitor! Trebui să meargă pe peticele de zăpadă. Postul de pază dispăru, ascuns de panta pământului. Vântul se înteţi. Voalul negru din faţa lui arăta ca o fantomă. Bibi Gur parcurse aproape un kilometru pentru a ajunge pe versantul sudic, vizavi de oraş. Acolo mormintele erau mai rare. Mai era loc pentru câteva mii de morţi.

Bibi se opri aici. Când Malko i se alătură, ea îşi lăsă libere părţile laterale ale voalului ei lung. El văzu atârnat de umărul drept un Kalaşnikov şi, în stânga, o lopată scurtă.

Era cu adevărat superbă, cu chipul ei frumos şi delicat de ariană, cu sprâncenele ei bine definite şi această gură plină şi cărnoasă. Malko se strădui din răsputeri să nu se uite la mâna ei mutilată, pe care nici măcar nu o ascundea cu vreo mănuşă.

Ea arătă spre un mormânt vizibil proaspăt.

— Ea este îngropată aici. Sub numele unui luptător al lui Selim Khan. Acesta şi-a mituit ultimul drum, astfel încât să aibă dreptul la un mormânt ca cele ale armatei regulate.

În faţa expresiei neîncrezătoare a lui Malko, ea îi întinse lopata.

— Verifică cu ochii tăi! Mormântul nu este adânc.

Malko se uită în jurul lui. Nu era nici măcar o pisică. Din locul unde se aflau, nu puteau fi văzuţi de soldaţii din postul de gardă. Vântul bătea în rafale de gheaţă şi, în ciuda hainei de blană, era

înfrigurat. Luă lopata şi o înfipse în pământul îngheţat. Din fericire, era mai puţin greu decât se temea… continuă să lucreze foarte repede, transpirând. Tăcerea era absolută, cu excepţia zgomotului produs de fâlfâitul steagurilor plantate pe fiecare mormânt şi a zgomotului plictisitor al lopeţii care sfâşia bulgării îngheţaţi. Treptat, groapa se adânci.

După un sfert de oră, lopata lovi ceva care avea o consistenţă diferită faţă de pământ. Malko îngenunche, dădu la o parte câţiva bulgări cu mâinile pentru a elibera o pânză albicioasă. Bibi Gur se apropiase. Fără un cuvânt, ea îi întinse un cuţit. Malko tăie partea de sus a pânzei. Apăru o faţă umflată, umflată, verzuie. Relativ bine conservată de frig, dar totuşi de nerecunoscut. Doar părul indica că era o femeie. Se aplecă, supărat. O identificare formală era imposibilă, dar era într-adevăr o femeie albă. Deoarece n-o întâlnise niciodată pe Jennifer Stanford până acum, nu se putea decide, doar că în profesia sa, rareori existau coincidenţe.

— Trebuie să acoperim mormântul, spuse grăbită Bibi Gur.

Malko văzuse destule. Se grăbi să pună pământul la loc, cu inima prăbuşită. Avea impresia că o ucide pe Jennifer Stanford pentru a doua oară. Ceva îi spunea că acest cadavru era într-adevăr cel al australienei care lucra pentru CIA.

Pământul acoperi chipul chinuit al lui Jennifer Stanford. Malko întâlni privirea serioasă a lui Bibi Gur.

— Ai mai aflat ceva? o întrebă el.

— Da. Au luat un taxi condus de un anume Khaled, un informator KHAD. Au mers la bazar. Când grecul a reapărut, el era cu femeia pe care o cunoşti drept Jennifer Stanford.

— Khaled!… exclamă îngrozit Malko, dar este şoferul de taxi pe care îl folosesc eu. Jennifer mi l-a recomandat cu căldură. El a fost cel care m-a adus aici. Acum el aşteaptă jos la poartă.

Bibi Gur îşi trase mecanic voalul înapoi peste faţă şi o licărire înspăimântătoare apăru în ochii ei negri.

— Am vrut să te avertizez, spuse ea. Nu pot face nimic mai mult pentru tine. Nu trebuie să mai ai contact cu mine, devine prea periculos. Eşti sigur că nu i-ai spus despre ascunzătoarea noastră?

— Sigur, afirmă Malko.

Cu creierul învolburat, ştiind că acum stătea pe o bombă, nu-şi putea da seama care era manipularea căreia îi căzuse victimă. Pentru cine lucra falsa Jennifer? Şi mai presus de toate, de ce această înlocuire? Bibi Gur îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să plec. Fiţi atent.

El o mai reţinu o clipă.

— Ai idee de ce a fost ucisă Jennifer Stanford? Şi identitatea celei care se preface a fi ea?

Prin voalul care îi acoperea faţa, el văzu doar ochii negri ai afganei.

— Nu, spuse ea. Probabil că are legătură cu misiunea ta din Kabul. Cea pe care o cunoşti ca Jennifer este probabil un *Chouravis*. Altfel, nu l-ar cunoaşte pe Elias Mavros.

— Deci este KHAD-ul?

— Nu cred. Selim Khan este în relaţii proaste cu KHAD. Şi apoi, KHAD-ul nu ar fi comis această crimă în bazar unde ştim totul… E ghinion pentru ei că am avut această ascunzătoare lângă sediul lor.

Un vânt îngheţat îi mătură cu brutalitate şi Bibi Gur îşi trase şi mai mult voalul negru pe faţă, cu lacrimi în ochi.

— Eu plec, spuse ea. Mă bucur că ţi-am făcut o favoare. Ai grijă, eşti înconjurat de inamici.

Ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă, cât de repede îi permitea noroiul lipicios.

O lăsă să ia o sută de metri avans şi porni şi el la rândul său, bântuit de gânduri contradictorii. Pe de o parte, din punct de vedere intelectual, voia să descopere adevărul şi, dacă se poate, să-şi îndeplinească misiunea.

Dar, atunci când în timpul unei misiuni apărea un „caz neconform”, exista o singură soluţie: „demontarea”, cât mai repede posibil. Şi exact asta se întâmpla. Între Selim Khan care părea să aibă o relaţie cu un agent de influenţă sovietic şi femeia care o înlocuise pe Jennifer Stanford, lucrurile păreau sumbre.

Cu toate acestea, încă ezita când se apropie de taxiul său. Khaled fuma, stătea lângă vehicul şi îi deschise uşa cu nerăbdare.

— Sunt o mulţime de oameni morţi aici, remarcă el. Războiul…

Faţa lui de cal era şi mai sinistră decât de obicei. Malko o văzu pe Bibi Gur urcând într-o dubă care plecă imediat, coborând pe

bulevardul Chaman spre oraş. Taxiul lui mergea mult mai repede şi le depăşi vehiculul. Când treceau pe lângă Malko îl văzu pe şofer şi-l recunoscu pe Abdul. Imediat după ce traversă Maiwand Avenue, Khaled trântit frâna, aruncându-l pe Malko înainte. Un soldat Sarandoi plantat în centrul bulevardului larg flutura un disc roşu, oprind traficul.

Lângă el, în mijlocul drumului, era parcat un camion militar, pe care era montată o mitralieră cu patru ţevi „Douchkas", mitralieră grea de fabricaţie sovietică.

— Probleme! spuse Khaled.

Un Mercedes negru apăru brusc de pe un drum lateral de lângă stadionul Pule Mahmoud Khan, cotind la stânga pe bulevardul Chaman. Era însoţit de o duzină bună de maşini pline de antene, fără plăcuţe. Şoferul se întoarse spre Malko.

— Preşedintele!

Mercedesul continua să ţâşnească ca într-o reclamă. Apoi veneau maşini Volga, toate negre, apoi trei Range Rover, pline cu oameni înarmaţi. Jandarmul coborî discul şi vehiculele porniră din nou. Malko îşi dădu seama că duba în care se urcase Bibi Gur îi ajunsese din urmă şi era chiar în spatele lor. Prin parbriz distinse din nou barba lui Abdul. Cozile de maşini oprite porniră din nou. Taxiul lui Malko se îndrepta la rândul său spre centru, lăsând stadionul în dreapta şi, în stânga, un fel de staţie de autobuz în care erau parcate zeci de camioane.

Era pe punctul de a-şi relua cursul gândurilor când rafala unei arme automate îl făcu să tresară. Venea din spatele taxiului.

Se întoarse şi văzu un bărbat care stătea în mijlocul bulevardului, mitraliind cu un Kalaşnikov vehiculul în care se afla Bibi Gur.

*

* *

Khaled acceleră instinctiv. Malko îl apucă de umăr, strigând.

— Opreşte!

De îndată ce Khaled puse frâna, Malko sări din maşină. Era panică. Echipajul unui vehicul blindat uşor, staţionat la trei sute de metri în faţa lui, era ocupat să pună în mişcare maşina. Unul dintre soldaţi

trase o rafală de mitralieră grea pe deasupra.

Malko alergă spre şanţ şi continuă să se apropie de locul luptei. Un microbuz, care ieşise din autogară, bloca drumul dubei lui Bibi Gur. Bărbaţi înghesuiţi înăuntru, trăgeau prin toate deschizăturile spre vehiculul interceptat, al cărui parbriz se sparse. Bărbatul pe care Malko îl văzuse trăgând prima rafală zăcea acum în mijlocul drumului într-o baltă de sânge, încă strângând Kalach-ul…

Şoferii camioanelor parcate pe lateral se aruncară cu prudenţă sub vehiculele lor…

Malko îşi continua drumul. Motorul maşinii blindate răbufni în spatele lui, eliberând o coloană de fum negru. Maşina tresări la viaţă. Ocupanţii celor două vehicule se împroşcau unii pe alţii cu rafale după rafale.

Maşina blindată demară, în sfârşit.

În marşarier.

Înainte ca şoferul său să poată reacţiona, zdrobi trei maşini parcate şi se izbi de un camion uriaş, colorat ca un brad de Crăciun.

Trei femei erau înghesuite în şanţ şi Malko trebui să le ocolească pentru a merge înainte. Un bărbat îl trase înapoi, făcându-i semn să nu se mai expună. Gloanţele şuierau peste tot.

Deodată, o siluetă sări din spatele dubei, rostogolindu-se imediat la pământ. Abdul, uriaşul cu barbă, cu RPG-7 în mână. Îl îndreptă în direcţia microbuzului atacator. Racheta porni, însoţită de o bubuitură surdă şi o dâră de foc, lovind ţinta o fracţiune de secundă mai târziu. Vehiculul se transformă imediat într-o minge de foc, cu o coloană strălucitoare ridicându-se spre cerul curat. Malko simţi că o respiraţie arzătoare îl învăluie. Doi dintre ocupanţii vehiculului reuşiră să sară la pământ, arzând ca nişte torţe. Nu au ajuns departe, s-au prăbuşit aproape imediat, continuând să ardă pe asfalt.

Abdul sări înapoi în dubă, care dădu imediat înapoi. Ajunsă la sensul giratoriu de pe bulevardul Maiwand, făcu un viraj în U şi întorcându-se cu faţa se repezi pe drumul spre Logar, vizavi de centru.

Tancul abia reuşea să se elibereze din şirul de camioane. Malko ieşi din şanţ. Oamenii se înghesuiau din toate părţile pentru a vedea rezultatul luptei. Se apropie de cadavrul aflat în mijlocul drumului. Faţa lui era intactă şi recunoscu garda de corp grasă a lui Selim Khan,

care îi oferise haşiş la prima sa vizită. Apăru un soldat şi-l împinse brutal pe Malko. Alţii au adunat la întâmplare şoferii de camion şi i-au aliniat în faţa maşinii blindate. Malko se întoarse la taxiului său.

— Mergem acasă, îi spuse el lui Khaled.

La o sută de metri mai încolo, fusese instalat un baraj rutier unde se verificau toate vehiculele. Malko se trezi faţă în faţă cu un Kalach ţinut de un tânăr soldat cu aspect fioros. El îi oferi cel mai frumos zâmbet şi îi spuse:

— Jurnalist!

Şoferul confirmă în dari. Celălalt le făcu semn să treacă. Malko era paralizat! Mulţumită Mercedesului preşedintelui care l-a făcut să întârzie, el avea dovezi clare că oamenii lui Selim Khan o atacaseră pe Bibi Gur. Cum o găsiseră? Ceea ce îi spusese Bibi Gur despre Khaled îi fulgeră în cap. Falsa Jennifer, Selim Khan, Khaled şi Elias Mavros. Toţi aveau legătură între ei. Dar cu ce scop? Era tulburător că cineva încercase s-o elimine pe Bibi Gur, imediat după ce ea îi dezvăluise lui Malko prezenţa cadavrului misterios în cimitirul militar. Evident, ar fi fost mai logic să o facă înainte…

Se uită la ceafa lui Khaled. Îşi dădu seama că el, Malko, fusese cel care îi condusese pe ucigaşi la Bibi Gur, fără să ştie. Prin intermediul lui Khaled. Totul mirosea a dezastru. Când taxiul ajunse la aleea abruptă care ducea la *Intercontinental*, decizia lui era deja luată: avea să părăsească Kabulul cât mai curând posibil.

CAPITOLUL XI

De îndată ce Malko ajunse la *Intercontinental*, văzu un grup de jurnalişti înghesuindu-se într-un microbuz. Jennifer era una dintre ei. Ea îl salută şi îi strigă:

— Haide, a avut loc un incident în oraş! S-au tras focuri de armă.

— Trebuie să trimit un telex, strigă Malko, intrând în sală. Ne vedem în curând.

Apoi urcă în camera lui. Decizia lui era irevocabilă. Dacă se afla în imposibilitatea de a comunica cu exteriorul, trebuia să pună mâna pe telefon. Uciderea lui Jennifer însemna că o operaţiune opusă se grefa

pe misiunea ei. Fără Bibi Gur, n-ar fi ştiut decât atunci când ar fi fost prea târziu. Ideea că colaboratoarea sa de la CIA, era fără îndoială, un agent inamic, era terifiantă. Dar oricât îşi forţa creierul, era în zadar: nu putea înţelege motivul uciderii tinerei australiene.

Jennifer Stanford trebuia să fie acolo, doar ca rezervă, pentru a acţiona în caz de urgenţă. Bineînţeles, prin intermediul ei, adversarii lui puteau urmări schimbarea taberei de către Selim Khan. Dar din moment ce Malko era urmărit de către KHAD, de ce să foloseşti o astfel de stratagemă?… Deci, cu siguranţă, era vorba despre altceva.

Cine era uzurpatorul? Probabil cineva legat de sovietici, dar nu neapărat de KHAD. Altfel, acesta din urmă ar fi intervenit împotriva lui Bibi Gur. Încetul cu încetul, Malko îşi făcu o idee mai clară despre situaţie. Ar fi fost nevoie de un serviciu mare, cum ar fi KGB-ul, ca să poată suprapune o manipulare peste o misiune CIA. Dar, tocmai în cadrul marilor servicii nu se comiteau asasinate fără un motiv cu adevărat important.

Al doilea punct neclar. Selim Khan nu-şi lansase din întâmplare oamenii împotriva lui Bibi Gur. Deci, care era interesul lui?

Cea mai favorabilă ipoteză ar fi că sovieticii se opuneau schimbării taberei de către Selim Khan… Dar în acest caz, ar fi fost mai uşor să-l raporteze la KHAD pe Malko şi să fie arestat la aeroport, imediat ce ajungea… Se învârtea în cerc; îi scăpa ceva esenţial. Îşi luă paşaportul.

Pentru a părăsi Kabulul, avea nevoie de viză. Un angajat al Ministerului Afacerilor Externe se afla permanent în camera 221, pentru a facilita demersurile făcute de jurnalişti. Malko merse acolo şi îi explică problema lui unui afgan care abia vorbea engleza.

— Jurnalul meu îmi cere să mă întorc. Aş dori o viză de ieşire.

— Nicio problemă, îl asigură celălalt. Ai o rezervare?

— Nu încă.

— Mergeţi la Ariana, rezervaţi un loc, dar e foarte greu, toate zborurile sunt pline; între timp, eu mă ocup de viză.

Băgă în buzunar paşaportul lui Malko şi dispăru. Acesta din urmă luă un taxi care îl lăsă în faţa hotelului *Kabul*. De acolo, merse pe jos până la biroul Ariana. O gazdă fermecătoare îl conduse la primul etaj unde erau trataţi jurnaliştii. Un mustăcios bolnăvicios îşi consultă listele înainte de a clătina dureros din cap.

— Fără loc zece zile, domnule. Vă pun pe lista de aşteptare.

În linişte, Malko scoase două bancnote de câte o sută de dolari şi le puse în faţa lui.

— Chiar eşti sigur că nu e loc?

Mustăciosul se aruncă înapoi în listele lui pentru a anunţa câteva clipe mai târziu:

— Cred că vă pot găsi un loc pentru poimâine spre Delhi. Vreţi o rezervare după aceea?

— Da, la zborul de seară al Air France.

Malko îi dădu bancnotele şi se aşeză lângă o sobă, alături de afganii care nu aveau dolari. Cinci minute mai târziu, noul său prieten îi înmâna un bilet de avion OK.

— Să fiţi la aeroport cu două ore înainte de plecare, îi sfătui el. Este mai sigur.

Malko se simţi puţin mai liniştit. Acum avea o şansă mică să nu putrezească în Kabul, ca Jennifer Stanford.

Angajatul Ministerului de Externe îi arătă legitimaţia sa soldatului care stătea de pază în holul unei clădiri moderne – fostul sediu IBM din Kabul – chiar lângă Ambasada Italiei.

KHAD-ul o preluase pentru cursurile sale de pregătire, iar clădirea de la etajul trei găzduia secţia ce controla acordarea vizelor de ieşire.

Angajatul de la Afaceri Externe se duse direct într-un birou anonim unde se afla şeful departamentului, un ofiţer al Stasi[22], Kurt Spiegel. Acesta din urmă era cufundat într-o revistă *Penthouse*, sechestrată la vamă, când vizitatorul său bătu la uşă, apoi îi explică ce vrea. În mod normal, KHAD-ul ştampila imediat vizele de ieşire, prea bucuros că jurnaliştii plecau din ţară. Deranjat din lectura sa, Kurt Spiegel spuse:

— Reveniţi, mai târziu, în cursul zilei de astăzi.

Celălalt nu insistă. Când îşi termină de citit revista *Penthouse*, Kurt Spiegel luă paşaportul şi răsfoi mecanic paginile în care apăreau diverse vize, apoi reveni la fotografie.

Aceasta îi aminti vag de ceva… Examină documentul cu atenţie. Paşaportul părea autentic. Luat de o curiozitate bruscă, îl sună pe

[22] Servicii speciale est-germane.

bărbatul de la Ministerul Afacerilor Externe, întors la *Intercontinental*.

— De ce pleacă, acest Mathias Lauman?

— Jurnalul lui i-a spus să vină acasă.

Ciudat! Când aveau viză, jurnaliştii stăteau până în ultima secundă.

Kurt Spiegel sună la centrala hotelului şi întrebă dacă Mathias Lauman a primit un telefon din străinătate. Rutină. I se răspunse negativ. Acelaşi lucru făcu şi cu operatorul telex, care îi spuse că nu a sosit niciun mesaj pentru Mathias Lauman.

De ce minţea acest jurnalist?

Ofiţerul est-german se uită gânditor la paşaportul austriac. Telefonă diferitelor secţii ale KHAD-ului care ar putea să-i comunice informaţii. În acelaşi timp, trimise un telex către banca centrală de date a Stasi din Berlinul de Est, unde erau păstrate informaţii despre mii de agenţi inamici.

Din nou rutină. Puteau exista o mulţime de explicaţii, dar Kurt Spiegel era un perfecţionist. O oră mai târziu, unul dintre omologii săi afgani îl sună înapoi.

— A avut loc un incident în această dimineaţă, lângă stadion, anunţă el. Oamenii lui Selim Khan au schimbat focuri cu un grup de mujahedini. Un străin corespunzător descrierii lui Mathias Lauman a fost observat la faţa locului de unul dintre informatorii noştri. A plecat într-un taxi.

— Mulţumesc, spuse ofiţerul est-german.

Dezamăgire! Era treaba unui jurnalist să se intereseze de acest gen de incidente. Dar era necesar să se verifice dacă nu era vorba de un agent american sau pakistanez care intrase în contact cu grupurile de rezistenţă. Oricum, paşaportul lui era pe birou. Asta îi dădea timp pentru o mică anchetă.

*

* *

Elias Mavros coborî din taxi, înnebunit de furie! Ca toţi jurnaliştii, se dusese la locul confruntării, şi înţelese imediat că ambuscada eşuase. În ciuda faptului că fuseseră avertizaţi de Khaled, oamenii lui Selim Khan o luaseră în barbă ca naiba, lăsând şase dintre ai lor morţi pe teren. Bibi Gur era acum în libertate şi fusese avertizată. Malko

Linge avea să ştie foarte repede că s-a încercat ceva împotriva ei şi avea să tragă concluzii.

Acest lucru risca să o frigă pe „Jennifer Stanford” şi să distrugă întreaga operaţiune…

Un bărbos cu Kalach în mână, veni să-i blocheze drumul. Grecul nu era în stare de glumă.

— Unde este mareşalul? lătră el, trebuie să-l văd imediat.

Impresionată, gorila arătă spre cazarma gardienilor din afara vilei.

— Aici.

Elias Mavros deschise uşa. Mirosul de haşiş făcea atmosfera irespirabilă. O duzină de bărbaţi se înghesuiau în spaţiul îngust. Văzu o siluetă înfăşurată într-o pătură albă, întinsă pe o bancă de lemn. Îi luă câteva secunde să-l recunoască pe Selim Khan.

În costum local, cu trăsături cenuşii, părea inconştient.

— Selim!

Afganul ridică o pleoapă, dezvăluind un ochi injectat şi o coborî imediat. Unul dintre gardieni interveni.

— Este foarte obosit şi foarte trist. A pierdut pe cei mai buni dintre oamenii săi.

Elias Mavros ridică din umeri şi mormăi:

— Dacă ar fi fost cei mai buni, ar fi reuşit.

Se aplecă şi-l zguduit pe şeful afgan. Fără tragere de inimă, acesta din urmă consimţi să se aşeze şi să se uite la interlocutorul său.

În rusă, Elias îi spuse:

— Suntem în mare rahat din cauza ta, *Aziz Rafik*…

Selim Khan făcu un gest neputincios şi bâlbâi:

— Am pierdut bărbaţi la care ţineam foarte mult.

Nebun de furie, Elias Mavros se aplecă spre el.

— Îţi vine să crezi? Va suspecta orice. Această Bibi Gur i-a arătat mormântul australienei! El o să răspundă. Ştiu cine este: un bun profesionist. Datorită acestei mujahedine, o să ne scape printre degete şi o să plece din Kabul.

Selim Khan ridică din umeri, dar conştiinţa îi reveni încet.

— Nu-i chiar atât de grav. Pentru că nu el este cel ce va face treaba, observă el.

Jurnalistul grec bătea cu piciorul, beat de furie, ciocănind:

— Ba da, e foarte grav! Nu ar trebui să poată afla niciodată cine a pus toată treaba asta la cale. Consecinţele politice ar fi incalculabile. Trebuie atribuit imperialiştilor. Arestează-l pe acest agent CIA.

Selim Khan protestă:

— Ai încă femeia. Cea cu paşaport australian.

— Nu este de ajuns. Dacă se va face o anchetă, s-ar putea să se afle cine este ea. Sau mai degrabă că nu este adevărata Jennifer Stanford. În timp ce celălalt este unul real. În plus, KHAD-ul poate fi interesat de el… Şi de noi.

— Uite, spuse Selim, nu poţi învia morţii. Ce vrei să fac?

— Atrage-l acasă şi păstrează-l într-un beci. Este uşor, spune-i doar că te-ai hotărât să schimbi tabăra. Îl vom scoate la iveală atunci când va veni momentul. Ai primit răspunsul preşedintelui?

— Da, este de acord!

O uşurare imensă îi aduse liniştea agentului sovietic. Totul se baza pe afirmaţiile lui Selim Khan despre prietenia lui cu Najibullah. Dacă acesta din urmă va refuza să vină la el acasă, întregul plan cădea. Lordul războinic îl asigurase cu capul său că preşedintele îl va vizita.

— Eşti sigur că va veni?

— Sigur. Vinerea viitoare la lupta de câini.

Nu era la fel de bine ca o vizită la vila lui Selim, dar tot era bine şi aşa. Între timp, trebuia luate măsuri pentru a evita pericolul imediat.

— Fă-ţi aranjamentele, spuse Elias Mavros. Imediat.

Selim Khan, cu ochii închişi, nu răspunse. Nu se punea problema să-l răpească pe agentul CIA înainte ca acesta să dea cele 2,5 milioane de dolari.

— Mâine dimineaţă, spuse el.

Elias Mavros, care îi urmărea gândurile, l-ar fi sugrumat. Aceşti lideri tribali erau incorigibil de lacomi. Grecul se aplecă asupra lui Selim Khan, aproape gură în gură şi mârâi:

— O să fii preşedintele Afganistanului şi îţi faci griji pentru câţiva dolari!?… Eşti nebun şi prost. În această poziţie, vei avea tot ce îţi doreşti: femei şi bani. Fă cum îţi spun eu.

Încăpăţânat, Selim Khan nu răspunse. Femei avea mai multe decât putea consuma. Dar banii – în special dolari – nu erau niciodată prea mulţi şi erau întotdeauna bine de luat. Ştia că, chiar şi la putere, nu va

număra doar prietenii şi că Afganistanul este o ţară săracă. Pentru a-şi calma interlocutorul, el mormăi:

— Îi voi trimite un mesaj, să vină mâine să ne vedem.

Elias Mavros se resemnă şi se hotărî să-l părăsească, cu stomacul răsucit de angoasă. Planul lui frumos se destrăma; trebuia cu orice preţ să fie refăcut la loc, altfel va trebui să se reîntoarcă în ruşine la Atena. Şi dacă manipularea era demascată şi expusă la lumina zilei, el nu-şi punea în pericol pielea lui. Natalya era perfect capabilă să-şi tragă un glonţ în cap dacă i se ordona. Erau aliaţi, dar nu prieteni.

*

* *

Căpitanul Kurt Spiegel privea încântat banda care ieşea din telex. Dăduse lovitura de graţie! Identificarea unui agent CIA de nivel înalt într-o misiune în Kabul i-ar oferi cu siguranţă un grad în plus. Dar cazul era atât de important încât trebuia să-l prezinte superiorilor săi.

Citi biografia lui Malko Linge şi examină fotografia transmisă de belinograf. Nu era nicio îndoială. Era într-adevăr Mathias Lauman. Adunându-şi dosarul, ieşi şi urcă la volanul maşinii Volga aflată în serviciul său. Colonelul Tafik va aprecia în mod deosebit. Problema identificării era atât de importantă încât se întrebă pentru o clipă dacă nu era o provocare sau o înţelegere între marile servicii. Cum ajunsese un bărbat ca acest Malko Linge să fie prins în Kabul? Dintr-o dată, îşi spuse că probabil avea un mod de a li se strecura printre degete. Trebuiau să acţioneze şi asta repede…

*

* *

Malko tocmai se întorsese în camera lui când se auziră câteva bătăi la uşă. Erau atât de violente, încât sângele i se urcă brutal la inimă. Ce însemna asta? Se duse să deschidă. Cea care se numea Jennifer Stanford stătea în prag, foarte palidă, cu geanta cu aparatul foto atârnată pe umăr.

— Oamenii de la KHAD te caută, îl anunţă ea fără suflare. Sunt la parter. Tipul de la NBC m-a informat.

O gheară uriaşă strânse stomacul lui Malko. El cercetă ochii cenuşii

ai tinerei şi citi acolo o adevărată panică. Era din ce în ce mai de neînţeles. Tânăra adăugă:

— Trebuie să plecăm. Le-am spus că ai ieşit, dar vor verifica. Am auzit că roiesc la parter.

Malko se repezi spre mica terasă a camerei sale şi se aplecă.

Cinci maşini, Mercedes şi Volga, erau parcate în faţa hotelului. Mai mulţi civili se plimbau cu armele în mână.

KHAD-ul venise să-l aresteze. Vocea lui Jennifer îi strigă urgent.

— Grăbeşte-te!

— Hotelul este înconjurat, spuse Malko.

Ar fi urmat Poul-e-Charki şi tortura. Asigurările lui Earl Prager păreau deodată foarte subţiri. Şi nici măcar nu avea o armă!

— Vino în camera mea! sugeră Jennifer, ne va da o scurtă pauză.

Părea cea mai bună soluţie.

Ieşiră împreună pe hol. În acelaşi timp, auziră deschizându-se uşile liftului. Două siluete se încadrau una pe alta pe hol. Erau afgani care inspectau numerele camerelor. Îi văzură pe Malko şi pe Jennifer. Era imposibil să scape de ei, celălalt capăt al coridorului era o fundătură. Chiar dacă ar fi sărit de la etajul doi prin terasă, Malko ar fi dat peste oamenii care înconjurau hotelul.

— Hei, voi doi!

Unul dintre afgani se repezi înainte, scoţând deja arma.

CAPITOLUL XII

Al doilea agent al lui KHAD, rămas în urmă, scoase un pistol şi strigă:

— Voi doi, ridicaţi mâinile!

Malko se întoarse spre peretele fără fereastră de la capătul coridorului. Nu avea nicio şansă. Deodată, Jennifer băgă mâna în geanta ei pentru aparate foto. În faţa unui Malko stupefiat, ea scoase un aparat de fotografiat cu teleobiectiv şi îl ridică la nivelul feţei, parcă pentru a-i fotografia pe cei doi afgani… Pentru o fracţiune de secundă, el crezu că e nebună.

Apoi urmă o bubuitură slabă şi uscată şi primul afgan se opri scurt,

cu o stea roşie în mijlocul frunţii. Aceasta se transformă imediat în mai multe firicele de sânge înecându-se în sprâncenele sale groase. Aparatul foto se mişcă puţin; o a doua bubuitură şi al doilea agent KHAD primi glonţul chiar între cei doi ochi, la joncţiunea celor două sprâncene. Însoţitorul lui era deja întins la pământ, uluit. Al doilea abia îi supravieţui câteva secunde. Tremurând frenetic, alunecă pe perete şi rămase nemişcat. Malko întâlni privirea lui Jennifer. Calmă, rece, nu era câtuşi de puţin tulburată.

Jennifer îşi aruncă „aparatul foto” în geantă şi-i spuse lui Malko, cu o voce fără emoţie:

— La capătul coridorului, după lifturi, se află o scară care duce la nivelul bucătăriilor, într-un fel de pasaj, invizibilă de la intrare. Ieşi afară, apoi faci dreapta şi ocoleşte hotelul, coboară dealul, spre restaurantul *Baghe-Bala*. N-ar trebui să fie supravegheat acel colţ.

— Şi tu?

— Dacă mă întrebi pe mine, o să spun că tu i-ai ucis. Adăposteşte-te la Selim. Atâta timp cât încă nu şi-a primit dolarii, nu rişti nimic.

Demonic! Înainte de a pleca, luă pistolul Makarov căzut lângă primul cadavru. Era mai bun decât nimic.

Când se repezi pe scări, coridorul era gol, cu excepţia celor două cadavre; Jennifer revenise în camera ei. Coborî treptele şi ieşi între două mormane de zăpadă. Într-adevăr, pasajul era în afara vederii de la intrarea principală. Alergă prin zăpadă, ocoli hotelul şi porni printre brazi spre dealul vecin. Din fericire, noaptea aproape că se lăsase. Nimeni nu-l urmărea. Zece minute mai târziu, ajunse fără suflare la restaurantul *Baghe-Bala*. Era închis şi pustiu. Îl ocoli şi coborî panta de cealaltă parte.

Când ajunse la şoseaua asfaltată, noaptea se lăsase complet. Nu exista niciun fel de iluminat stradal, singurele lumini veneau de la băcăniile care mai erau încă deschise. Se amestecă cu numeroşii pietoni care se plimbau pe marginea drumului, trecând pe lângă tancul T62, aflat în serviciu la următoarea intersecţie. A trebuit să traverseze tot Kabulul pentru a ajunge în districtul Share Naw.

În timp ce mergea în întuneric, îşi puse întrebarea crucială: cine era Jennifer? Se comportase cu o răceală extraordinară, fără a ezita să omoare doi agenţi KHAD. Fără îndoială, ea îi salvase viaţa cu riscul

vieţii ei. Dar de ce? Asta nu însemna că era un aliat… Dar îl trimitea la Selim. Întotdeauna era acelaşi circuit. Un circuit murdar. Dar singur în Kabul, unde putea să meargă?

Bibi Gur. Era singura lui şansă.

Străzile se goleau, se apropia ora stingerii. Cântări Makarovul aflat la centură. Ajuns în centru, traversă piaţa pustie, trecu podul din faţa moscheii şi se cufundă în bazar. Câteva lumânări mai străluceau ici şi colo, dar majoritatea tarabelor erau închise. Reuşi totuşi să găsească aleea care ducea la tarabele păsărilor. Acolo totul era închis. Croitorul nu mai era aici. Găsi uşa camerei în care auzise dezvăluirile lui Bibi Gur despre Jennifer. Dar de data asta, oricât de mult bătu, nimeni nu deschise uşa.

Nu putu rezista mult în bazarul pustiu, traversat cu siguranţă de patrule, şi se întoarse în oraşul normal. Cu inima strânsă.

Ce capcană ascundea sfatul lui „Jennifer”?

Şi ce avea să găsească în casa lui Selim Khan?

*

* *

— Tovarăşe Mathias!

Selim Khan se ridică încet de la masă, simulându-şi destul de prost surpriza şi se apropie de Malko. Acesta din urmă avusese cea mai mare dificultate în a trece bariera gărzilor sale de corp. Domnul războinic afgan îl îmbrăţişă. Avea o dicţie împleticită şi ochii injectaţi de sânge. Trei femei erau la masă, inclusiv Khandi şi Zeba, iar Lolita avea un aspect răutăcios. Două sticle goale pe trei sferturi, una cu coniac Gaston de Lagrange, cealaltă cu Stolichnaya, stăteau între vase şi inevitabilele bucăţi de haşiş. Selim Khan se aşeză greu şi turnă un munte de *palau* pe farfuria lui Malko, împingându-o pe Khandi spre el.

— Ai avut dreptate să vii! Aveam de gând să-ţi trimit mâine un mesager. Ai reuşit să obţii dolari?

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse Malko. Este foarte important.

Fără tragere de inimă, Selim Khan abandonă coapsa micuţei Hazara pentru a-l urma pe Malko în sufragerie unde se lăsă să cadă într-un fotoliu, dominat de bustul lui Dzerjinski, fondatorul CEKA sovietice.

— Ce se întâmplă?

— Oamenii din KHAD a vrut să mă aresteze la hotel, explică Malko. S-a întâmplat acum o oră. Am reuşit să scap, dar au fost ucişi doi bărbaţi.

Instantaneu, Selim Khan se trezi.

— Ai făcut bine că ai venit aici, spuse el. Tu eşti oaspetele meu şi oamenii mei îşi vor da ultima picătură de sânge pentru tine. Poţi rămâne atâta timp cât doreşti. De îndată ce vei avea dolarii, vom pleca împreună pentru a ne alătura fraţilor mei în Jalalabad. Acum vino să mănânci şi să bei.

Îl aduse pe Malko înapoi la masă şi îi spuse ceva în dari lui Khandi, care privi în jos cu un zâmbet pervers. Selim Khan împinse spre el o cutie de caviar dar nu îi era foame, fiind obsedat de ceea ce tocmai se întâmplase şi de rolul lui Jennifer.

Cina continuă. La fiecare trei minute, Selim Khan ridica paharul de votcă. Femeile au băut aproape la fel de mult ca el. Khandi îşi trecu o mână sub masă şi se ocupă să-l facă pe Malko să-şi uite grijile. Se umplură cu delicii turceşti până când una dintre gărzile de corp veni să-i spună ceva la ureche lui Selim Khan. Acesta din urmă îi aruncă o privire scurtă şi indignată, înainte de a-l concedia.

— Ei ştiu că eşti aici, îi spuse el lui Malko. Este normal, casa este supravegheată zi şi noapte. Le-am spus că eşti sub protecţia mea şi că nimeni, nici măcar Preşedintele, nu-ţi poate atinge un fir de păr din cap.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Nu era complet liniştit. Totul se transformase într-o poveste nebună. KHAD-ul îl reperase şi acum era ostaticul lui Selim Khan. Acesta din urmă mai bău un pahar de Stolichnaya şi spuse calm:

— Mâine o să-ţi dau o escortă să mergi la *piaţa monetară* să iei dolarii. Să nu-ţi fie teamă: chiar şi oamenii din KHAD se tem de Gulgulab.

*

* *

Selim Khan sforăia în fotoliul său, sub bustul lui Dzerjinski. Khandi, aşezată jos pe covor, îl privea pe Malko ca un căţel care-şi aştepta stăpânul. Deşi acesta din urmă chiar dacă îşi analizase situaţia pentru

a suta oară, găsea puţine motive să fie optimist. În niciun caz nu avea de gând să o atingă din nou pe Jennifer. Ea era o adversară, deşi îi salvase viaţa.

Lucrurile nu stăteau mai bine în ceea ce-l privea pe Selim Khan. În ciuda căldurii lui, favoritul CIA îşi împrumutase, într-adevăr, oamenii ca să o asasineze pe adevărata Jennifer Stanford. Şi apoi să încerce s-o lichideze pe Bibi Gur. Prin urmare, el era legat în mod necesar de falsa Jennifer. Soluţia de a recupera dolarii şi apoi de a intra în tabăra mujahedinilor în compania lui, risca să fie o prăbuşire direct în infern… Numai că rămânerea lui la Kabul era şi mai periculoasă.

Rămânea Bibi Gur. Dar unde s-o găsească? Dacă, dintr-un motiv necunoscut, îşi abandonase ascunzătoarea din bazar, Malko nu avea nicio modalitate să o găsească.

La acest nivel de impas, tot ce rămânea de făcut era să nu se mai gândească la asta. Privirea imploratoare şi lascivă a lui Khandi îl determină să facă acest lucru. De îndată ce Malko se ridică, îl luă de mână şi îl conduse spre scara în spirală. La etajul doi, deschise uşa unui dormitor şi îl împinse pe Malko înăuntru. Acesta din urmă se opri, nedumerit. Două dintre soţiile şefului afgan, o brunetă şi cea roşcată vopsită cu *henné*, erau strâns încurcate pe patul mare, acoperit cu imitaţie de panteră şi făceau dragoste. Nu-şi întrerupseră treaba când îl văzură. Khandi închise uşa şi veni să se frece de el, fără echivoc, începând să-i desfacă nasturii cămăşii. Era gol până la talie când se auzi o bătaie în uşă. Khandi îl lăsă pe Malko să deschidă. Era Gulgulab care purta în braţe o mitralieră uşoară sovietică, cu banda de cartuşe montată. O armă colectivă capabilă să tragă 300 de cartuşe la rând. Cu un zâmbet mişcat, i-o oferi lui Malko, aşa cum se dăruieşte un copil adormit… Khandi izbucni în râs. Malko puse arma jos. Oaspeţii lui Selim Khan erau bine trataţi.

Khandi se întoarse la Malko. Prietenele ei îşi continuau dragostea, dar ea evident avea alte idei în minte. Încăpăţânată, ea continuă să-l dezbrace pe Malko de hainele lui. De altfel, în încăpere domnea o căldură sufocantă. De îndată ce a fost gol, ea îl aşeză pe pat şi îngenunche în faţa lui pentru a-i administra un sex oral care, pentru că era afgan, era totuşi foarte sofisticat. Celelalte două îşi opriră brusc jocurile şi priveau.

Când Khandi consideră că e pe placul ei, îşi schimbă poziţia şi ajunse să se înfigă în sexul lui, ţinându-şi bustul foarte drept, cu un zâmbet încântat. Apoi începu să se mişte în sus şi în jos pe coloana de carne pregătită cu răbdare. Deodată, roşcata părăsi patul pentru a deschide un dulap ascuns într-un colţ al camerei. Malko văzu, atârnând de un panou despărţitor, o colecţie extraordinară de jucării sexuale în formă de penis de toate dimensiunile. Unele păreau din lemn, altele din fildeş. Toate erau echipate cu un sistem de bretele care le permitea sa fie ataşate în talie. Cu asta se distrau femeile lui Selim Khan…

Frumoasa roşcată alese pe cea mai mare şi o petrecu în jurul taliei, o fixă ferm şi se apropie de pat, cu un zâmbet lacom pe buze. Khandi, ocupată să-şi facă plăcere, n-o văzuse venind. Când îşi dădu seama, era prea târziu.

Tânăra se aruncase asupra ei ca un tigru pe o gazelă. În cazul în care ar fi vrut să scape de ea, prietena ei o imobilizase la rândul său, aplecând-o înainte.

— Ţine-o bine! îi spuse ea lui Malko într-o engleză stricată.

Deja roşcata se aplatiza pe Khandi, aşezând capătul uriaşei scule pe singura ei deschidere liberă: cea dintre fesele ei. Khandi strigă şi vru să scape de ceea ce-o aştepta. Ceea ce avu ca efect să intre şi mai mult în sexul lui Malko. În acelaşi timp, cu o smucitură violentă, roşcata îşi înfipse cu toată greutatea scula sa între fesele lui Khandi. Aceasta scoase un urlet nebun, străpunsă de ambele părţi simultan. Malko întâlni privirea poftitoare a roşcatei care îşi ţinea iubita de şolduri aşa cum ar fi făcut un bărbat.

— Să ţi-o trag! striga ea: Să ţi-o trag!

Sexul din carne şi cel din fildeş treceau prin peretele subţire şi impresia era extraordinară pentru Malko. Începu să-şi mişte din nou coapsele pentru a o pătrunde şi mai bine. Treptat, Khandi începu să geamă puţin mai tare. Cu gura deschisă, ea avea acum o plăcere perversă în această dublă penetrare. Roşcata o sodomiza cu împingeri lungi, cufundând pe toată lungimea maşinăria barbară.

În mod curios, acest spectacol declanşă plăcerea lui Malko. Roşcata îşi mări imediat viteza de mişcare, de parcă sexul ei se pregătea să ejaculeze şi toţi trei se prăbuşiră pe pat.

Ceva mai târziu, Malko se trezi singur cu Khandi, celelalte două femei fiind deja plecate. Tânăra adormi la rândul ei şi el se duse să deschidă fereastra, aşezându-se pe balconul îngheţat. Cerul era înstelat, se auzi o rafală îndepărtată şi nenumăraţi câini ce începură să latre.

Ce va aduce ziua de mâine? Se întoarse în pat, îngheţat, întrebându-se cum avea să iasă din Kabul.

*

* *

Mirosul înţepător şi puternic de haşiş îl trezi pe Malko şi-l făcu să tuşească. Camera era goală, iar Khandi dispăruse. Era în plină zi şi îl durea capul. Evenimentele din seara precedentă îi reveneau în minte în dezordine. El ascultă cu atenţie. Casa lui Selim Khan era tăcută. Mitraliera uşoară de pe jos îi reaminti că Afganistanul era ţara războiului, că violenţa era peste tot.

Găsi o baie, făcu un duş şi se îmbrăcă. Apoi coborî. Nu era nimeni, în afară de un puşti care cobora în fugă scările în faţa lui. Acelaşi miros de haşiş era în sufragerie, care era şi ea goală. Grădina pustie cu piscina ei fără apă era puţin tristă. Două gărzi dormeau pe podea, înfăşuraţi în covoare în faţa uneia dintre uşi. Era probabil camera lui Selim Khan. Nu-i dădură atenţie lui Malko. Cât timp era în casă, nu era un duşman: nu trebuiau să se gândească mai departe. Dintr-o dată, auzi un mârâit în spatele lui: Gulgulab, cu Kalach-ul lui cu încărcătorul uriaş portocaliu pe piept, desculţ, îi făcea nişte semne de neînţeles.

Luându-l de braţ pe Malko, îl trase spre sufragerie cu ceea ce i se părea un zâmbet liniştitor.

Malko rămase fără cuvinte. Cea care se numea Jennifer Stanford stătea pe una dintre canapele, ronţăind fistic.

CAPITOLUL XIII

De îndată ce Malko intră în cameră, „Jennifer” se ridică şi veni să-l îmbrăţişeze. Era suprarealist! Tânăra femeie avea lângă ea geanta cu

aparatul foto. Ea urmări privirea lui Malko şi spuse imediat:

— Totul a mers bine pentru mine. Mă rog, un bine relativ. Oamenii din KHAD m-au interogat timp de aproape patru ore împreună cu alţi jurnalişti. Au vrut să ştie totul despre tine, cine te cunoaşte… programul tău… etc.

— Dar cei doi bărbaţi pe care i-ai…

— Ei cred că ai fost tu, spuse ea simplu. Am spus că eram în camera mea şi nu am auzit nimic. Oricum, când au ajuns la hotel, ştiau deja că eşti un agent al serviciilor de informaţii americane. Persoana care m-a întrebat mi-a spus asta. Ei îţi cunosc adevărata identitate.

— Cum au aflat?

— Nu ştiu.

— Jennifer, spuse Malko, decis să nu se lase luat peste picior. Ai acţionat cu un calm uimitor aseară. Nu ştiam că ai o cameră falsă. Cine ţi-a dat asta? Şi de ce?

Se aşezaseră pe canapea. Jennifer se uită aproape amuzată la Malko, înainte de a spune:

— Dar este TD (Divizia Tehnică a CIA), desigur. Au făcut-o special pentru această ocazie, cu elementele unui pistol Hering englezesc, al cărui amortizor este încorporat. Oricum, încărcăturile de pulbere sunt foarte mici. Nu trebuie să ucidem un elefant, nu-i aşa? Poate fi folosit într-o mulţime fără a atrage atenţia. Cât despre vama afgană, nici nu au observat. Evident, este nevoie de o examinare amănunţită pentru a constata că este o armă.

— Foarte bine, spuse Malko, dar, în general divizia de „acţiune” este cea care primeşte acest gen de dispozitiv, nu o femeie a cărei misiune este doar sprijinul…

Jennifer îi aruncă un zâmbet sincer.

— Dar am fost însărcinată cu protecţia ta în Kabul. Compania ştia că aici ar putea exista interferenţe periculoase, aşa că am fost aleasă drept „dădacă”.

— Nu eşti americană?

— Nu, fac parte din serviciile australiene, avem un grup „de acţiune” şi suntem foarte bine pregătiţi.

— Dar şeful de staţie care mi-a spus despre misiunea mea nu a

menţionat o dădacă.

Jennifer se uită în jos cu modestie.

— Poate pentru că sunt femeie. Le era teamă că mândria ta va fi rănită.

Malko rămase tăcut. Ea răspunsese la tot. Bineînţeles, în servicii erau femei. Israelienii, precum şi ruşii le-au folosit foarte mult. Dar, cu excepţia Mossadului, nu întâlnise niciodată femei ucigaşe:

— Arată-mi arma aia, ceru el.

Jennifer luă Nikon-ul echipat cu teleobiectiv. Malko îl examină: din exterior nu puteai distinge decât un cilindru de mărimea unui creion mare lipit de teleobiectivul de 200 mm. Ca un dispozitiv de ochire. Celălalt capăt al său era lipit de cutie, care era la fel de greu ca la toate aparatele foto automate. Jennifer arătă spre un punct roşu de lângă soclul bliţului de pe carcasă.

— Pentru a trage, trebuie să apăs aici şi sub carcasă în acelaşi timp.

Ea întoarse aparatul, arătând spre un mamelon cromat.

— Este calibru 22, continuă tânăra. Înăuntru există un butoi cu şase cartuşe. Pentru a-l umple, deschide doar cutia, ca şi cum ai pune un film.

Ea însoţea explicaţia cu gesturi. Malko privi dispozitivul indicat şi-l examină din toate unghiurile. Nici un semn aşa cum te-ai fi aşteptat să fie! Corpul şi obiectivul erau originale. Toate departamentele importante fabricaseră astfel de dispozitive mortale. I-l înmână înapoi lui Jennifer. Tânăra era, evident, un „pro” (profesionist), un executor, aşa cum foloseau anumite servicii. Ideea de a o trimite la Kabul sub masca unui fotograf era inteligentă… Rămânea problema principală. Cine era ea? Odată Nikon-ul pus la loc în geantă, ea îşi întoarse faţa către Malko.

— Nu era planificat în misiunea mea să ajung în patul tău, spuse ea blând. Nu regret deloc. Am avut cu atât mai mult bucuria să te scot din necaz aseară. Dar aş fi făcut-o oricum: sunt plătită pentru asta, e treaba mea.

Se uită la el, perfect relaxată, cu privirea limpede. Obstacolul trebuia eliminat o dată pentru totdeauna.

— Jennifer, spuse Malko, există un mister legat de tine pe care trebuie să-l rezolv.

Ea se încruntă.

— Un mister? Care?

— La capătul sudic al cimitirului militar din Kabul, explică Malko, o femeie este îngropată într-un mormânt fără nume. O străină blondă care seamănă cu tine şi care a murit cu puţin timp în urmă. Femeia asta ar trebui să fii tu, Jennifer Stanford. Deci cine eşti tu?

Un zâmbet subţire apăru pe buzele tinerei şi ea spuse simplu:

— Văd că lucrurile s-au întâmplat destul de rapid. Ştiam că această persoană murise, ştiam şi că semăna cu mine. Singurul lucru pe care nu-l ştiu este numele ei real. Era cunoscută sub numele de Natalya. Făcea parte din „Spetnatzul" sovietic, ştii, unităţile lor de elită care sunt specializate în sabotaj şi execuţii. A lucrat în Kabul cu KHAD-ul.

— Cine a ucis-o?

— Bibi Gur. Luptătoarea din rezistenţă pe care o cunoşti.

Asta era culmea!

Malko continuă, din ce în ce mai perplex.

— De ce?

— Reglare de conturi. Această Natalya participase la vânătoarea oamenilor din rezistenţă, într-un mod foarte feroce. Bibi Gur a organizat o ambuscadă pentru a o răpi. Ea intenţiona s-o schimbe mai târziu cu camarazi de-ai ei care sunt la Poul-e-Charki. Numai că în timpul ciocnirii Natalya a fost rănită…. Şi ea a murit. Bibi Gur a avut atunci o idee genială: în loc să scape oricum de cadavru, l-a ascuns acolo unde nu poate fi găsit şi s-a prefăcut că Natalya este încă în viaţă. Pentru a o păstra ca monedă de schimb.

„Asta are sens", gândi Malko, din ce în ce mai perplex.

Dar fiecare întrebare rezolvată ridica o alta.

— De ce m-ar face Bibi Gur să cred că acea femeie eşti tu, Jennifer Stanford? insistă el. Şi că a fost ucisă de oamenii lui Selim Khan, cu ajutorul unui jurnalist grec, Elias Mavros?

— Pentru că Bibi Gur îl urăşte pe Selim Khan şi nu înţelege de ce încercăm să-l aducem înapoi, explică Jennifer. Cred că trebuie să fi crezut că, aruncând suspiciuni asupra lui, va împiedica Compania să ducă negocierea…

Încă o dată, explicaţia avea sens.

Malko cercetă cu atenţie chipul neted al tinerei femei din faţa lui.

— De unde ştii despre această poveste?

— Am avut o altă misiune în Kabul înainte de a te găsi pe tine. Să efectuez un schimb de prizonieri: doi agenţi – un britanic şi un american – care se aflau în Poul-e-Charki, contra Natalyei. Sovieticii şi aliaţii lor afgani au fost de acord. Numai Natalya lipsea. Când am luat legătura cu Bibi Gur, ea a fost nevoită să-mi spună că Natalya a murit; eu făcusem călătoria degeaba şi mai ales sovieticii, furioşi, riscau să facă represalii împotriva prizonierilor lor. Am avut o explicaţie cu atât mai violentă cu Bibi Gur pentru că, împinsă la zid, a ajuns să-mi mărturisească că a ucis-o pe Natalya cu propriile mâini, pentru a se răzbuna pentru ceea ce a suferit sub tortură.

— De ce te-a implicat?

— De ce? Dar ea mă urăşte, i-am promis că voi raport împotriva ei; Este o nebună furioasă: vrea să lanseze o campanie de maşini-capcană în Kabul. Eu m-am opus.

— Unde ai întâlnit-o?

— În bazar. Am avut un contact.

Malko rămase tăcut. Jennifer îşi demontase acuzaţia punct cu punct. Întreaga ei justificare era de o logică de necontestat. Şi mai ales, imposibil de verificat pentru moment: Bibi Gur se afla Dumnezeu ştie unde şi oamenii CIA capabili să confirme povestea lui Jennifer nu erau la îndemână. Când va afla adevărul, va fi prea târziu.

Era posibil ca CIA să fi încredinţat tinerei mai multe misiuni complementare. În orice caz, Jennifer era un profesionist de top. Reacţiile ei arătau asta.

— Afganii nu te suspectează? întrebă Malko.

Ea zâmbit rece.

— Eu nu cred acest lucru.

— Când ai ajuns în Kabul, ai fost întâmpinată de acest Elias Mavros. Bibi Gur susţine că este un agent sovietic. Te-a dus la bazar?

— Nu m-a întâmpinat, îl corectă ea. Ne-am întâlnit întâmplător. E un tip amuzant, comunist, desigur, dar inofensiv, cred. Avea pe cineva de întâlnit în bazar şi am mers cu el. Asta e tot. Eşti mulţumit?

Se uită la el, îngrijorată. Ochii ei se cufundau în ochii aurii ai lui Malko. Îşi aminti că şi el era un profesionist.

— Totul este în regulă, spuse el călduros. Acum trebuie să ieşim din

Kabul. Oamenii KHAD ştiu că sunt aici.

— Eşti în siguranţă şi Selim Khan îşi vrea dolarii, remarcă ea. Acesta este cel mai bun mod de a-i asigura complicitatea.

— Această casă este supravegheată. Ai fost văzută intrând azi dimineaţă. Acest lucru ar putea pune probleme.

— Nu cred, spuse tânăra. Toţi jurnaliştii vin să-l vadă pe Selim Khan.

— Mai ai contact cu Bibi Gur? întrebă el.

— Pot încerca, dar nu este sigur. Vrei s-o întâlneşti?

— Dacă este posibil.

— O să încerc, promise ea.

După ce îşi aruncă o privire la ceas, ea se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Am vrut să mă asigur că eşti în siguranţă. Las lucrurile să se calmeze câteva zile. Apoi mă voi întoarce.

Traversară grădina. Malko deschise puţin poarta de fier şi se uită pe stradă. O Volga gri era parcata vizavi, ocupata de doi bărbaţi. KHAD-ul. Jennifer se strecură afară.

Rămas singur, Malko se întoarse în sufragerie. Spera că Jennifer era convinsă că el crezuse în explicaţiile ei. Dar lipsea lucrul principal: atacul oamenilor lui Selim Khan împotriva lui Bibi Gur. Imediat după ce acesta din urmă a aruncat suspiciuni asupra lui Jennifer. Ea îşi pregătise cu grijă răspunsurile. Era şi adevăr în ceea ce spusese ea. Natalya exista. Şi era ea… Erau încă o mulţime de lucruri neexplicate, dar avea cel puţin o idee vagă despre situaţie. Timpul era esenţial. Să o găsească pe Bibi Gur, singura lui speranţă. Pentru că dintr-un motiv oarecare, adversarii lui păreau că voiau să-l ţină în viaţă.

*

* *

Elias Mavros întindea unt rânced pe pâinea veche pentru a face să meargă cafeaua fără zahăr. La hotelul *Kabul* nu erau aproape deloc străini, iar restricţiile îşi puneau din plin amprenta… În ciuda acestui mic dejun sărac, jurnalistul grec era bine dispus. Seara precedentă fusese aproape un dezastru. Dacă Natalya nu ar fi reacţionat rapid şi înverşunat, ar fi fost arestată împreună cu agentul CIA şi întregul lui plan s-ar fi prăbuşit. Fie s-ar fi lăsat să fie torturată de KHAD, sau ar fi

fost forţată să-şi dezvăluie identitatea sa reală afganilor, ceea ce ar fi scos-o din afacere.

Reacţia ei îl mişcase până la lacrimi. Cu oameni ca ea, Uniunea Sovietică îşi va învinge toţi duşmanii. Desigur, manipularea lui aproape că explodase, dar, pe de altă parte, Malko Linge era acum identificat oficial de afgani ca un agent imperialist. Şi, în plus, idiotul ăla de Selim Khan îi oferea protecţie.

Grecul prefera să nu asculte vocea mică care îi spunea că vizita, sau mai bine-zis întâlnirea cu preşedintele Najibullah, nu fusese încă obţinută, în ciuda afirmaţiilor lui Selim Khan.

— Tovarăşe!…

El îşi ridică capul. Alex Goncharov îi zâmbea din dosul ochelarilor mari. Corespondentul *Novosti* se aşeză în faţa lui.

— Trebuie să trimit un telex, spuse el. Ai veşti bune?

— Da, spuse Elias Mavros. Am depăşit unele dificultăţi. Le puteţi scrie camarazilor de la Moscova că preşedintele Najibullah a decis să-şi viziteze prietenul, mareşalul Selim Khan în timpul luptelor cu câini de vinerea viitoare. Şi că planul trebuie să se împlinească în acea zi.

Cei doi bărbaţi schimbară un zâmbet înţelegător. În patru zile, Uniunea Sovietică şi-ar fi atins scopul. Preşedintele ar fi eliminat, imperialiştii ar purta responsabilitatea şi toţi cei care ar fi putut dezvălui manipularea ar fi lichidaţi fără milă.

CAPITOLUL XIV

Trei gărzi de corp înarmate cu Kalaşnikov săriră din gheretele lor de santinelă când marele Mercedes negru, urmat de o Volga de culoare deschisă, se opriră în faţa porţii de fier a lui Selim Khan. Noaptea începea să se lase şi Kabulul fusese deosebit de calm: chiar mai puţine rachete decât de obicei.

Vizitatorii au defilat toată ziua la casa căpitanului de război afgan: oameni din tribul său au sosit din Jalalabad aducând veşti proaspete şi nu tocmai fericite. Presiunea mujahedinilor era din ce în ce mai puternică şi erau multe victime. Comandanţii săi cereau prezenţa Mareşalului pe teren.

Selim Khan le-a dat răspunsuri evazive. Bineînţeles, era imposibil să dezvăluie adevăratele motive pentru şederea sa prelungită la Kabul. Aveau să afle destul de curând… Între două întâlniri, s-a dedicat tinerei Zeba, noua lui târfă, care s-a întrecut pe ea însăşi pentru a le îngropa o dată pentru totdeauna pe celelalte soţii. Haşişul, departe de a o inhiba, a dezlănţuit-o şi i-a dat o imaginaţie care a compensat lipsa ei de experienţă. Când a reuşit să-i stârnească dorinţa lui Selim Khan, apoi i-a oferit cu nebunie fiecare deschidere din corpul ei.

Selim Khan se pregătea să-şi aducă omagiile, enervat de un singur lucru: imposibilitatea de a-l trimite pe agentul americanilor să recupereze dolarii de la *piaţa monetară*. În ciuda lăudăroşeniei sale, el nu voia să se angajeze într-o luptă directă cu KHAD-ul. Cu toate acestea, agenţii KHAD îi supravegheau casa zi şi noapte. Spera că în cele din urmă se vor plictisi.

După ce-şi îndepărtase ultimul său vizitator, se cufundase din nou în delirul său erotic.

Zeba, prăbuşită într-un fotoliu, se târâse imediat spre el, începând să-i zgârie pieptul, în timp ce se freca de el. Selim Khan simţea un val de căldură ridicându-se din coapsele lui. În acelaşi timp, se auzi o bătaie timidă la uşa dormitorului. Selim Khan, care tocmai îşi prinsese tânăra soţie de păr pentru a o încuraja mai puternic, nici măcar nu se învrednici să răspundă…

Gura pricepută a lui Zeba era pe cale să-l cufunde în beatitudine când mai multe lovituri intercalate cu mârâiturile inconfundabile ale lui Gulgulab, îi tulburară nirvana.

Beat de furie, Selim Khan îşi luă pistolul lui Colt 45 de pe noptieră, îşi scoase bărbăţia din gura lui Zeba şi goli jumătate din încărcător prin uşă. Nu avea de ce să-şi facă griji. Gulgulab îl cunoştea prea bine pentru a rămâne în spatele uşii.

Spre imensa lui uimire, bătăile se reluară şi mârâiturile urcară cu un ton. Dorinţa lui dispăru. Gulgulab nu era unul care să-l deranjeze fără motiv. Dintr-o dată, o dădu pe Zeba deoparte, se ridică, înfăşurându-şi erecţia într-un *charouar* larg şi merse pentru a deschide uşa. Gulgulab începu prin a-i săruta mâinile pentru a compensa intervenţia sa, apoi îi explică prin gesturi, traduse în cuvinte de Selim Khan.

„Cineva foarte important voia să-l vadă urgent. A venit cu maşina. Era neînarmat.”

La rândul său, făcu câteva gesturi şi Gulgulab îl lămuri, de data aceasta descriindu-l pe vizitator:

Cinci degete pe umăr: un colonel. Fără uniformă. KHAD-ul. Mustăţi mari, fără păr pe cap. Colonelul Tafik! Bărbatul care pusese un preţ pe capul lui cu doi ani în urmă. Cum îndrăznea să vină să-l provoace acasă? Făcu un gest peremptoriu pentru Gulgulab: „Dă-l dracului”. Surdo-mutul reluă imediat o mimetizare disperată… Lui Selim Khan îi luă cinci minute bune să înţeleagă: era vorba de preşedintele Najibullah. Faptul că Tafik venise să-l vadă nu însemna nimic bun. Dar avea să se răzbune mai târziu.

— Lasă-l să intre jos, mă pregătesc, spuse el.

Gulgulab coborât imediat, fericit. Selim Khan se întoarse în camera lui, într-o dispoziţie proastă. Zeba îl aştepta, dar el merse în baie şi îi strigă:

— Pregăteşte-mi uniforma de mareşal, am să ţi-o trag după ce mă întorc.

*

* *

Colonelul Tafik golise o farfurie cu fistic când Selim Khan se hotărî să-şi facă intrarea, ţinând două degete ale mâinii drepte în formă de V, cu un zâmbet încântat, urmat ca o umbră de Gulgulab care, pentru orice eventualitate, introdusese un cartuş în camera cartuşului Kalaşnikovului. Oamenii mareşalului scotociseră cartierul: nicio altă maşină KHAD nu mai pândea în jur.

— Dost, nu te aşteptam! De ce nu ai telefonat?

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară aşa cum se cuvine să facă doi duşmani înverşunaţi, iar colonelul Dost Tafik luă loc în faţa lui Selim Khan. Modest, cu ochii în jos, el răspunse:

— Ştiu că ai mult de lucru, dar preşedintele a insistat să vin. Sper că nu te-am deranjat…

— Îmi făceam planuri pentru bătălia de la Jalalabad, spuse Selim Khan. Este absolut necesar ca oamenii mei să primească muniţie; ea este pe sfârşite…

Colonelul Tafik îşi mângâie bărbia nebărbierită.

— Ar trebui să fii mai atent, remarcă el. Mi s-a spus că, în mai multe rânduri, unii dintre oamenii tăi au vândut muniţie adversarilor. Dacă există trădători în tribul tău, depinde de tine să-i pedepseşti.

— Cu siguranţă este o greşeală, protestă Selim Khan. Deci, care este mesajul preşedintelui?

— Aşteaptă cu nerăbdare să te întâlnească vineri, recită Tafik. Îi plac luptele cu câini. Se pare că îi ai pe cei mai buni.

— Se luptă bine, mormăi Selim Khan.

Îşi făcea griji. În mod sigur, celălalt nu făcuse călătoria pentru a-l întreba despre câinii lui.

Dost Tafik mai ronţăi nişte fistic şi spuse:

— Preşedintele este preocupat de un fapt nou. El ştie că adăposteşti în această casă un spion imperialist, un agent al americanilor care a împuşcat cu brutalitate doi dintre oamenii mei aseară. Cum de s-a refugiat tocmai la tine?

Selim Khan se aştepta la această întrebare. Se uită ironic la interlocutorul său.

— Cum ar putea un agent imperialist să ajungă în Kabul? Înseamnă că supravegherea oamenilor tăi nu este bună. M-a contactat pentru a-mi cere să mă alătur forţelor pakistaneze. Am încercat să-l fac să vorbească şi chiar acum este interogat. Vreau să cunosc trădătorii din tribul meu.

— E treaba mea, nu a ta, remarcă sec Tafik.

— Şi noi o facem foarte bine, glumi Selim Khan. Dacă nu aş avea o inteligenţă bună, aş fi fost demult un om mort, Dost. Omul acesta va vorbi şi apoi ţi-l voi preda…

Colonelul Tafik dădu din cap impenetrabil.

— Am încredere în tine, Selim Khan, spuse el, eşti un aliat fidel, dar preşedintele este foarte supărat din cauza asta.

— Cine i-a spus?

Bineînţeles că nu putea fi decât Tafik. Acesta din urmă îşi coborî ochii cu modestie.

— Nu ştiu, dar ştii că are informatori foarte buni. În orice caz, vrea să-l interogheze el însuşi pe acest om, atât de gravă este problema pentru el. De luni de zile, niciun agent imperialist n-a reuşit să

pătrundă în Kabul, graţie loviturilor pe care le-am dat extremiştilor fanatici susţinuţi de pakistanezi.

— Îl va întreba tot ce vrea, răspunse Selim Khan. Îţi voi trimite înapoi în câteva zile.

Colonelul Tafik îşi făcu timp să bea o înghiţitură de ceai foarte dulce, înainte de a răspunde.

— Preşedintele mi-a spus să-ţi transmit că îşi doreşte foarte mult să-mi predai acest om imediat.

Selim Khan rămase tăcut. Faptul că-i nemulţumea pe Elias Mavros şi pe sponsorii săi, nu era o preocupare pentru el în acest moment. Şi dacă era sau nu un spion american în casa lui, era cea mai mică dintre grijile lui. Pe de altă parte, dacă l-ar fi livrat pe Malko celor de la KHAD, îşi putea lua adio de la cele două milioane şi jumătate de dolari. Şi asta, era mai puţin plăcut. Privirea ironică a lui Dost Tafik îl irita… Faţa i se lumină brusc, de parcă i-ar fi venit o idee genială.

— Ascultă, Dost, îi sugeră el, îl voi aduce vineri eu personal şi îl voi preda public preşedintelui.

Colonelul KHAD clătină încet din cap.

— Imposibil, preşedintele vrea să-l interogheze chiar astăzi.

Selim Khan îşi înghiţi furia. Putea fi adevărat sau nu. Dar nu avea acces direct la preşedintele Najibullah. Nu va putea să afle până vineri. Iar vineri ar fi fost prea târziu. Se confrunta cu o alegere dureroasă.

Îşi întinse mâinile într-un gest de capitulare.

— Nu am de gând să-l nemulţumesc pe Preşedinte pentru acest spion imperialist, afirmă el. Este al tău.

O fulgerare de bucurie trecu prin ochii posomorâţi ai lui Dost Tafik. Se ridică şi veni să-i strângă mâinile lui Selim Khan, apoi îl îmbrăţişă.

— Aştept cu nerăbdare să ne vedem vineri. *Inshallah!*…

— Şi eu, spuse Selim, sincer pentru prima dată.

Tafik ar fi fost primul care ar fi primit un glonţ în cap, dacă împrejurările i-ar fi permis.

Se întoarse către Gulgulab şi se angajă într-un dialog tăcut. Celălalt înţelese foarte repede şi dădu din cap afirmativ. El, cel puţin, nu avea nicio reţinere. Selim Khan îi spuse lui Tafik:

— Întoarce-te la maşină. Oamenii mei îţi vor aduce spionul.

Apoi ieşi cu demnitate şi urcă pe scara în spirală. Zeba îl aştepta, urmărind o casetă porno pe o combină video Samsung. Selim Khan se întinse pe pat, îşi deschise fermoarul pantalonilor, îşi aprinse o ţigară cu haşiş şi începu să se bucure de un sex oral divin. Îşi spunea că viaţa e frumoasă, că va fi Preşedinte, că o să aibă şi mai mulţi bani şi toate femeile pe care şi le va dori.

*

* *

Malko deschise uşa dormitorului şi Gulgulab îi zâmbea afectuos. Surdo-mutul, prin semne, îl făcu să înţeleagă că Mareşalul îl aştepta jos. Malko coborî pe scara în spirală. Tocmai când ajungea la primul rând de trepte, primi o lovitură puternică în ceafă, care îl lăsă fără cunoştinţă. Se prăbuşi şi imediat Gulgulab îl târî de picioare până jos.

Doi dintre complicii săi îl prinseră de mâini şi de picioare. Un pistol căzu de la centură, Gulgulab îl luă şi-l puse pe abdomenul lui Malko.

Trei minute mai târziu, ieşiseră în faţa porţii. Motoarele Mercedesului negru şi ale Volgii erau pornite. Trei gorile KHAD ieşiră din Volgă şi-l aruncară pe Malko în ea, pe podea, apoi practic se aşezară pe el. Ambele maşini demarară imediat. În Mercedes, colonelul Tafik îşi aprinse o ţigară şi scotea fumul voluptuos. Sarcina lui nu era terminată, dar avea un început bun. Descoperise un adevărat mister, o poveste din care nu cunoştea decât elemente disparate. Dar nimeni nu rezistase vreodată interogatoriilor KHAD. Visul său cel mai drag era să descopere un complot adevărat condus de Selim Khan şi să poată dezlănţui împotriva lui o unitate blindată KHAD care să-i regleze socotelile o dată pentru totdeauna. Dar, pentru a face acest lucru, trebuia să-i prezinte preşedintelui Najibullah un caz foarte solid... Mareşalul Selim Khan era esenţial pentru politica sa de deschidere...

*

* *

Natalya îşi curăţa aparatele foto când uşa dormitorului ei zbură din balamale. Înainte ca ea să poată reacţiona, trei sau patru bărbaţi se aruncaseră asupra ei, ţintuind-o la podea. Încercă să protesteze, dar

primi imediat un pumn violent care îi despică buza. Nedumerită, uluită, era târâtă afară din cameră.

Doi agenţi KHAD care rămaseră în cameră începură să îndese toate lucrurile ei în pungi mari de plastic.

— Hei! Pentru ce mă arestaţi?

Un jurnalist american care stătea în hol vru să vină în ajutorul tinerei femei. Un agent KHAD îl împinse înapoi cu ţeava unui pistol Uzi. „Ghizii" îşi întoarseră cu modestie capetele în cealaltă parte şi portarul gras părea să se fi micşorat la jumătate. O aruncară în Volga albă care aştepta afară şi un convoi cu trei vehicule plecă în viteză. Natalya îşi revenise în fire, dar făcea pe moarta, cântărindu-şi şansele.

Încă nu ştia de ce fusese arestată, dar jurnaliştii o văzuseră, asta era principalul. Elias Mavros va fi avertizat şi va reacţiona. Totuşi, ea risca câteva momente neplăcute. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, unul dintre răpitorii ei îşi puse talpa pantofului pe faţa ei şi apăsă cu toată puterea, strivindu-i nasul, iar ea scoase un urlet de durere.

Străbăteau oraşul în viteză şi cursa se încheie într-un viraj brusc. Volga albă se opri, bărbaţii coborâră şi o scoaseră afară. Se aflau în curtea unei cazărmi KHAD, nu departe de aeroport. Răsucindu-i braţele la spate, doi dintre bărbaţi o conduseră către o clădire gălbuie, dărăpănată, cu trei etaje. Civili înarmaţi şi soldaţi se înghesuiau peste tot. Trecură pe lângă un bărbat bărbos cu turban cocoţat pe un picior într-o curte mică. De îndată ce punea pe pământ al doilea picior, doi agenţi KHAD îl loveau cu bastoanele. Abia îmbrăcat, tremura la o temperatură de –10° C.

Natalya fu împinsă pe un hol întunecat şi apoi într-o celulă cu o mică deschidere din plasă de sârmă. Nu exista niciun mobilier, nici măcar o saltea. Ea înţelese destul de repede motivul. Podeaua era alcătuită din pietre ascuţite pe care trebuia să te întinzi pentru a dormi. Asta era o tortură continuă. Natalya se ghemui într-un colţ al celulei, cu spatele lipit de perete picurând de umezeală îngheţată. Prin tălpile pantofilor ei simţea deja pietrele învineţindu-i tălpile picioarelor. Era un sentiment curios să se trezească în mâinile oamenilor din KHAD, aliaţii săi… Misiunea ei era atât de secretă încât nu şi-ar fi putut dezvălui niciodată identitatea. În plus, îi cunoştea pe afgani. Să afle că este sovietică i-ar face să bănuiască un joc dublu al

„fratelui mai mare” şi nu i-ar împiedica să o chinuie pentru a o face să mărturisească totul. Chiar dacă ar însemna s-o lichideze discret după aceea.

Doar Elias Mavros putea s-o scoată din acest impas. Ea găsi o singură explicaţie pentru arestarea ei şi anume vizita făcută agentului american la casa lui Selim Khan. Desigur, fusese o imprudenţă, dar o imprudenţă indispensabilă.

*

* *

Malko avea mâinile legate la spate cu cătuşe. Gâtul îi durea îngrozitor. Îl aruncaseră într-o celulă goală, cu podeaua formată din pietre ascuţite care îl învineţiră, forţându-l să se ghemuiască într-un colţ, ca un animal. Bineînţeles, nu era încălzire şi îi clănţăneau dinţii. Când îşi recăpătase cunoştinţa, după ce-l părăsise pe Selim Khan, era în maşina care traversa Kabulul cu o viteză vertiginoasă.

De ce îl trădase Selim Khan?

Procedând astfel, afganul îşi pierdea banii pentru schimbarea taberei. Doar dacă nu jucase un joc dublu de la început… Se gândi brusc la Makarovul recuperat de lângă cadavrul agentului KHAD de la *Intercontinental*. Asta era o dovadă copleşitoare împotriva lui. Cum ar fi putut informa CIA despre arestarea lui? Iniţierea unui schimb de ostatici era probabil că o să dureze.

În ce stare ar mai fi atunci?

Cheia se răsuci în broască şi apărură doi civili uriaşi. Se îndreptară spre el şi brusc şi fără un cuvânt, începură să-l lovească cu picioarele şi cu pumnii. Imediat ce căzu, îl ridicară şi începură să-l bată din nou. Fără insulte, fără strigăte, fără comentarii. Mecanic. Malko încercă să evite primele lovituri, apoi încetă să se mai zbată, primind loviturile cu gâfâieli şi gemete de durere. Îşi pierdu cunoştinţa când unul dintre ei începu să-i calce pe burtă. O găleată cu apă cu gheaţă îl aduse înapoi în simţiri. Îl ridicară şi-l târâră pe un coridor mărginit de celule.

Torţionarii îl aruncară într-o celulă mică cu o fereastră cu gratii şi îl legară de un scaun de lemn.

În spatele unui birou stătea un tânăr cu faţa ascuţită, cu ochi

albaştri, tipici afganilor. Purta o uniformă cu faţa roşie, ceea ce însemna un ofiţer superior, cravată şi părea foarte civilizat. Sa adresă lui Malko într-o engleză excelentă.

— Domnule Linge, spuse el, ştim totul despre dumneavoastră. Serviciile noastre vă cunosc. Sunteţi vinovat de două crime împotriva agenţilor KHAD în misiune şi sunteţi pasibil de pedeapsa cu moartea. Vă rog să cooperaţi pentru a face lucrurile mai puţin neplăcute pentru dumneavoastră. Poate că în acest fel veţi obţine indulgenţă de la tribunalul militar chemat să vă judece.

Cu o falcă dureroasă, cu nasul spart, un ochi aproape închis, cu o durere ascuţită în coaste, Malko avea dificultăţi în a vorbi.

— Am văzut deja metodele voastre, spuse el, şi nu-mi fac iluzii. Puteţi să mă executi sau să mă torturaţi, la alegerea voastră.

Ofiţerul KHAD a zâmbit rece.

— Domnule Linge, sunteţi foarte arogant… Bărbaţii care v-au corectat s-au răzbunat modest din cauza camarazilor lor ucişi… Vreau doar să ştiu un lucru. Motivul şederii dumneavoastră în Kabul.

— Am venit pentru o evaluare a situaţiei militare.

— Şi nu ai avut niciun contact?

— Nu.

Mâna ofiţerului lovi puternic biroul, scuturând lemnul.

— Minţiţi, domnule Linge! strigă ofiţerul KHAD. Aţi venit din alt motiv. Aţi fost ascuns de mareşalul Selim Khan. Care sunt legăturile pe care le aveţi cu el?

— Niciuna, spuse Malko, am simpatizat, mă consideră jurnalist. A fost de acord să-mi dea azil din simţul ospitalităţii.

— Minţiţi! ţipă din nou ofiţerul. Mareşalul ne-a spus că v-aţi oferit să-l convingeţi să trădeze pentru mulţi bani şi că a respins oferta dumneavoastră. Te ţinea acasă să te interogheze.

— Acest lucru nu este adevărat.

Telefonul sună, întrerupând injuriile ofiţerului afgan. Acesta din urmă se ridică, schimbă câteva cuvinte cu interlocutorul său şi închise, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Veţi avea parte de o mare onoare, domnule Linge. Colonelul Dost Tafik a decis să conducă personal interogatoriul. Nimeni nu i-a rezistat vreodată. Trebuie să-ţi schimbi mentalitatea. Altfel, nu vei

avea o amintire bună despre Kabul.

Le dădu un ordin celor doi paznici care îl prinseră de braţe pe Malko şi-l târâră afară din cameră. Bătându-l tot drumul, îl târâră înapoi în celula lui. De îndată ce ajunse acolo, uşa se deschise din nou şi apăru un afgan gras îmbrăcat într-o parka, cu o mustaţă Ginghis Han. Se aplecă asupra lui Malko, îl lovi cu pumnul în faţă şi îi spuse în engleză:

— Ahmed era prietenul meu. O să-ţi smulg boaşele imperialiste.

Plecă imediat, lăsându-l pe Malko cu faţa însângerată.

*

* *

Natalya a fost dusă printr-un coridor lung către o cameră spaţioasă, cu pereţii acoperiţi cu hărţi. Temnicerii ei nu o brutalizaseră. A fost pusă să stea pe un fotoliu de lemn, iar braţele îi erau legate la spate cu cătuşe. Câţiva bărboşi KHAD stăteau în cameră, adânciţi într-o discuţie misterioasă în şoaptă. Păreau că aşteaptă ceva. Uşa se deschise şi intră un bărbat în uniformă, chel, cu o mustaţă mare neagră şi ochi surprinzător de limpezi. Un bărbat mai tânăr îl însoţea. Amândoi se aşezară în spatele biroului, iar cel mai tânăr îşi deschise servieta. Chelul se uită la Natalya.

— Sunt colonelul Dost Tafik, spuse el cu o voce blândă, într-o engleză bună, şeful secţiei a şaptea. Am o serie de întrebări să vă pun. Dacă răspundeţi corect la ele, veţi fi eliberată foarte repede. Nu vrem să punem probleme oaspeţilor noştri jurnalişti.

— Nu înţeleg de ce am fost arestată, spuse Natalya ferm. Mi-am făcut treaba doar în Kabul şi…

Colonelul Tafik o opri cu un zâmbet politicos şi se aplecă asupra documentelor întinse în faţa lui.

— Vă numiţi Jennifer Stanford şi sunteţi jurnalist independent în Sydney, Australia.

— Exact.

— Aţi venit în Afganistan pentru a relata despre plecarea trupelor sovietice şi despre viaţa din Kabul.

— Corect.

— Nu aţi avut niciun contact clandestin cu membrii rezistenţei?

— Nu.

— Bineînţeles, nu ştiţi de ce aţi fost arestată?

— Absolut.

Colonelul Tafik schimbă o privire amuzată cu adjunctul său şi spuse deodată:

— Tu nu eşti Jennifer Stanford. Nu mai minţi. Vreau să ştiu cine eşti.

Natalya simţi un fior de gheaţă curgându-i pe şira spinării. Se întâmpla ce era cel mai rău. Dar încă nu înţelegea cum. În timp ce ea tăcea, doi bărbaţi se apropiară de ea. Unul îi trase părul pe spate. Celălalt îi dădu o palmă grea peste faţă, care-i făcu falca să trosnească. Apoi urmă o alta în direcţia opusă. Şi încă una. Cu regularitatea unui metronom. La fiecare lovitură, îşi simţea creierul lovindu-se de pereţii craniului. Auzi vocea colonelului Tafik ca prin ceaţă.

— Cine eşti tu?

CAPITOLUL XV

— Stop!

Ordinul colonelului Tafik opri palma care urma să pornească. Disciplinaţi, cei doi agenţi KHAD se îndepărtară de Natalya. Nasul ei avea dimensiuni duble. Buza de jos era despicată şi sângele îi curgea pe bărbie. Ofiţerul se ridică, ocoli biroul şi veni să stea în faţa ei.

— Am examinat paşaportul tău, anunţă el. Şi am trimis fotografia ta corespondenţilor noştri din Sydney, Australia. Aceştia o cunosc pe Jennifer Stanford, pentru că uneori lucrează ca informator pentru americani. Aşa că s-au interesat de ea. Până la punctul de a avea fotografia şi chiar amprentele ei… Fotografia nu se potriveşte. Tu nu eşti Jennifer Stanford. Deci cine eşti tu?

Natalya se uită în jos, recăpătându-şi răsuflarea. Ascunzându-şi furia. Chiar era ironia sorţii! Fusese trădată de colegul ei de pe linia R, staţionat la Rezidenţa din Sydney. Fără intenţie, desigur, dar asta era picătura care umplea paharul.

— E o greşeală, protestă ea cu o voce fermă. Sunt Jennifer Stanford, dar nu lucrez pentru americani.

Colonelul Tafik clătină din cap cu o descurajare prefăcută.

— Îmi doream atât de mult să colaborezi! Pentru a evita lucrurile foarte neplăcute. Sunt responsabil cu securitate şi datoria mea impune uneori să fac lucruri dureroase. Şi nu doar pentru tine. Te întreb pentru ultima dată: eşti de acord să spui adevărul?

— Tocmai l-am spus.

— Păcat pentru tine.

Colonelul Tafik pocni din degete şi unul dintre agenţii KHAD ieşi în fugă din cameră. Se întoarse cu o tavă îmbrăcată în catifea neagră. Natalya simţi cum sângele i se scurge de pe faţă. Pe platou era Nikonul fals, complet dezasamblat. Arma ascunsă în interior, care ucisese doi agenţi KHAD, era lângă ea, cu cele patru cartuşe, plus o cutie de 25, ascunse într-un port Leica.

Colonelul Tafik se ridică, ocoli masa şi luă cu delicateţe mini-pistolul între două degete.

— Iată pistolul care i-a ucis pe doi dintre cei mai buni oameni ai noştri, spuse el cu insistenţă. Desigur, încă negi că eşti altceva decât o simplă jurnalistă?

Natalya nu răspunse. Mintea ei era blocată. Din momentul în care descoperiseră arma, ea nu mai avea nicio cale de ieşire. Afganii nu trebuiau să o lege niciodată de KGB. Aceasta era condiţia de bază a misiunii sale. Nimeni din tabăra ei nu ar veni să o caute. Ea devenise o victimă a ciumei. Pentru o clipă se gândi la Richard Sorge, spionul lui Stalin, decorat postum cu Ordinul lui Lenin. Japonezii l-au oferit sovieticilor la schimb. Aceştia au refuzat şi a fost spânzurat. Avea să fie foarte greu.

Ea îşi ridică capul.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, spuse ea cu o voce calmă, care te va face să te răzgândeşti. Vrei să mă dezlegi?

Vocea îi era atât de calmă, încât colonelul Tafik se lăsă păcălit. Făcu un semn să o dezlege. Natalya se ridică în picioare, îşi masă încheieturile, făcu un pas spre birou şi brusc, cu o relaxare sălbatică, se repezi spre fereastră. Cu capul înainte. Craniul ei zdrobi geamurile şi ar fi trecut în partea cealaltă dacă un poliţist uriaş nu ar fi placat-o la podea ca la rugby, trăgând-o înăuntru.

Se întoarse cu viteza unei cobre. Piciorul său lovi atacatorul în zona

inghinală, zdrobindu-i peritoneul. O veche mişcare de Taek Won Do. Ceilalţi poliţişti se repeziră asupra ei. Cu cătuşele şi cu picioarele, începură s-o masacreze sistematic: ca nişte adevărate fiare sălbatice. Stând în spatele biroului său, foarte palid, colonelul Tafik dădea ordine incoerente. Nu văzuse niciodată o asemenea tornadă! Un altul dintre oamenii lui zăcea mort, cu gâtul rupt de o lovitură de cătuşă folosită ca un baros… Unul dintre poliţişti scoase un pistol şi colonelul ţipă.

— *Ne miran!* Nu o ucide!

Era un colos care reuşi în sfârşit să cadă pe spatele Natalyei şi să o imobilizeze. Apoi ceilalţi îi puseră cătuşe la mâini şi la glezne. Liniştit, Tafik se aşeză din nou, cu fruntea transpirată. Când te gândeşti că pusese să fie arestată această femeie doar din cauza conexiunii ei cu spionul CIA!?... Pentru a încerca să afle mai multe despre el…

Cu capul în jos, Natalya îşi trase sufletul. Era disperată. Nu mai avea să găsească curând o oportunitate să se sinucidă. Colonelul Tafik o privi aproape cu admiraţie.

— Cred că ai multe lucruri să ne spui, remarcă el. Există unul care mă interesează în mod special. Pe cine ai venit să asasinezi la Kabul?

Natalya nu răspunse. Ea ştia că va fi îngrozitor de torturată. Dacă ar începe să vorbească imediat, nu ar mai avea nimic de spus după aceea. Aşa că decise să tacă.

Colonelul Tafik nu insistă.

— Adu-i pe jurnalişti, spuse el.

Unul dintre acoliţii săi deschise uşa şi o echipă de televiziune intră în cameră. Colonelul veni în întâmpinarea lor. Natalya abia reuşi să-şi păstreze calmul. Erau trei jurnalişti sovietici de televiziune care treceau prin Kabul! Ea îi întâlnise deja în diferite ocazii. Se uitau la ea surprinşi, precum şi la cei doi poliţişti KHAD întinşi la pământ. Colonelul Tafik le spuse în limba rusă:

— Tovarăşi, aţi venit la momentul potrivit! Tocmai am arestat o spioană imperialistă, care avea în posesia ei materiale destinate asasinării unuia sau mai multor lideri ai noştri. Iat-o, o puteţi filma. Este legată pentru că s-a dovedit a fi foarte periculoasă: în timpul unei tentative de evadare a ucis doi dintre oamenii noştri cu mâinile goale, pe care îi puteţi şi filma… Trebuie să fi primit o pregătire foarte

eficientă de la maeştrii săi de la CIA.

Cameramanul sovietic filma deja ca un nebun. În primul rând, componentele aparatului foto trucat şi apoi pe colonelul Tafik pozând cu multă satisfacţie lângă prizoniera sa. Natalya îşi privi compatriotul drept în ochi, cu o privire furioasă. Acest film urma să fie difuzat în Uniunea Sovietică. Ce vor crede cei care o cunoşteau? Voia să strige cine era, dar simţul datoriei o opri la timp.

Rodina... Pentru asta a fost crescută.

Ea se aplecă, profitând de acest armistiţiu. Jurnaliştii sovietici au pus o mie de întrebări, filmate din toate unghiurile, colonelul Tafik a fost inepuizabil, subliniind că misiunea acestei străine era cu siguranţă foarte importantă. Şi sugerând noi evoluţii. În cele din urmă, nu a mai putut să suporte.

— Tovarăşi, spuse el, dacă aveţi câteva minute, vă voi arăta un al doilea spion imperialist.

Chemă unul dintre ajutoarele sale şi îi şopti ceva la ureche.

*

* *

Malko simţi că este ridicat pe picioare. Fiecare dintre muşchi îl durea şi capul părea să-şi fi dublat dimensiunea. Spre marea lui surprindere, îi dezlegară picioarele şi îi trecură o cârpă umedă pe faţă ştergându-i sângele.

Apoi doi civili îl conduseră, fără o brutalitate excesivă, pe coridor, pentru a-l duce apoi într-un birou. Reflectoarele TV îl orbiră, dându-i şi mai mult relief chipului, umflat de lovituri.

Colonelul Tafik se grăbi să clarifice:

— Acest bărbat a fost arestat după o luptă violentă, ceea ce explică aspectul său. Numele lui este Malko Linge, este un aventurier austriac, simpatizant nazist, mercenar în serviciul CIA. Serviciile noastre de securitate l-au reperat datorită paşaportului său fals pe numele lui Mathias Lauman şi l-au scos din acţiune.

— Ce făcea la Kabul? întrebă jurnalistul sovietic.

— Nu a mărturisit încă, dar nu va dura mult, afirmă Tafik. În orice caz, era în legătură cu cea care îşi spune Jennifer Stanford. Prezenţa acestor doi bandiţi arată eforturile pe care coaliţia americano-

pakistaneză le depune pentru a doborî regimul democratic al preşedintelui Najibullah.

Cu evlavie, cameramanul filma această tiradă.

Malko căută privirea lui Jennifer. Imposibil s-o întâlnească. Tânăra părea într-o altă lume. Cum şi de ce fusese arestată? Îi luase câteva secunde să-şi dea seama că era luată pentru adevărata Jennifer Stanford.

Acum colonelul Tafik îi sâcâia pe reporterii sovietici să împacheteze. Se grăbea să se apuce de treabă… După ce ultimul tehnician de iluminat ieşi, se întoarse către cei doi prizonieri, vorbind cu Malko.

— Domnule Linge, nu mai încerca să negi. Acum ştim că nu i-ai ucis pe cei doi oameni ai noştri. Dacă cooperezi, poţi scăpa de închisoare. Cine este această femeie? De unde o cunoşti?

— Am cunoscut-o la hotel, spuse Malko, amândoi suntem jurnalişti.

Tafik izbucni în râs.

— Opreşte asta! Sunteţi amândoi spioni imperialişti. Dar cred că munca ta murdară este mai importantă decât cea a complicei tale. Altfel, ea ar fi ezitat să se omoare şi să se compromită pentru a-ţi permite să scapi. Veţi fi judecaţi împreună. Dar mai întâi trebuie să aflăm adevărul. De ce ai venit în Kabul?

— Am spus deja, răspunse Malko. Pentru a face o evaluare a situaţiei militare.

— Oh, bine. Şi ea lucrează cu tine?

— Ea nu lucrează cu mine.

— Îi ştii numele?

— Da. Jennifer Stanford. Este australiană.

Tafik dădu din cap şi puse sub nasul lui Malko o fotografie belino cu adevărata Jennifer Stanford.

— Iat-o pe adevărata Jennifer Stanford. Cea de aici şi-a jucat rolul. Dar cu siguranţă îi cunoşti adevărata identitate. Cine este? Vorbeşte, o să ţinem cont de asta.

Răspunsul se afla în cimitirul militar din Kabul. Dar asta nu ar fi clarificat cine era femeia de aici… Colonelul Tafik aprinse un mic trabuc. Se simţea într-o formă grozavă. Trecuse mult timp de când nu avea oameni atât de interesanţi de interogat.

Stând în faţa celor doi prizonieri, le vorbi:

— Acum că tovarăşii noştri sovietici au plecat, vom trece la treabă în mod serios. Vă las timp să reflectaţi pentru că trebuie să raportez preşedintelui însuşi. Când mă întorc, vom începe interogatoriul. Am toată noaptea la dispoziţie… şi mâine şi toată săptămâna. Atâta timp cât mai puteţi respira.

Părăsi camera, trântind uşa. Malko căută din nou în zadar privirea lui „Jennifer”. Tânăra părea deja moartă. Dar cine era ea?

Probabil o femeie sovietică. KGB-ul era, împreună cu CIA, singurele servicii majore care-şi apărau interesele în Afganistan. Dar care era adevărata ei misiune? Şi ce legătură avea ea cu el?

*

* *

— Tovarăşe Elias, trebuie să vii imediat.

Vocea lui Alex Goncharov era îngândurată. Elias Mavros preluase apelul în holul hotelului *Kabul*, tocmai când urma să iasă la cină la *Intercontinental*. Pentru ca sovieticii să-l cheme aşa, trebuia să existe un motiv serios.

— Vin, spuse el.

Se urcă într-un taxi şi spuse şoferului să o ia pe bulevardul Darulaman, care cobora spre sud, mărginit în stânga de terenuri virane şi în dreapta cu diverse clădiri administrative. Se opri în faţa porţii blindate a ambasadei sovietice şi eliberă taxiul. Imediat se aprinseră reflectoarele, inundându-l cu lumină puternică, iar camera început să bâzâie.

Un gardian declanşă deschiderea automată a porţii şi Elias Mavros trecu prin poarta magnetică. La această oră târzie, ambasada era goală. Alex Goncharov îl aştepta la intrare, cu faţa serioasă.

— Vino, tovarăşe.

Nu mai era veselia ultimei lor întâlniri… Elias Mavros îl urmă într-un birou plin de telexuri, aparate, grămezi de ziare şi o hartă mare a Afganistanului adnotată în toate direcţiile, cu haşuri, linii, steaguri de toate culorile. Totul era secret aici: acestea erau adevăratele poziţii ale mujahedinilor. Cu inima strânsă, Elias Mavros văzu cercurile multicolore din jurul Jalalabadului. Alex Goncharov băgă o casetă

într-un aparat video-recorder Samsung şi porni un monitor. La început, Elias văzu doar faţa dolofană a colonelului Tafik, apoi camera se roti, încadrând-o pe Natalya în prim-plan.

Dezordonată, vizibil supărată, cu ochii în jos.

Fascinat, asculta comentariile şi conversaţiile, neputându-şi lua ochii de la femeia sovietică. Scoase o exclamaţie când intră Malko, care era într-o stare regretabilă.

Într-o tăcere de moarte, cei doi bărbaţi ascultară restul interviului, apoi Alex Goncharov opri video-recorderul.

— Aceste imagini vor fi la Moscova într-o oră, prin satelit, spuse el cu o voce abătută. Tovarăşii noştri le vor vedea. Ei urmăresc îndeaproape ceea ce se întâmplă în Kabul, îţi poţi imagina. Telexurile vor începe să sosească foarte repede, mai mult, i-am spus cifratorului să nu plece.

— Când a fost filmat?

Vocea lui Elias Mavros tremura de emoţie. Avea lacrimi în ochi.

— Abia acum o oră. Au venit aici imediat, dar ei nu ştiu ce au filmat. Nimeni nu ştie…

— Cum au arestat-o? Pentru ce?

— Nu ştim nimic despre asta. Jurnaliştii au stabilit o întâlnire cu mult timp în urmă. Este o coincidenţă; altfel, n-am fi ştiut nimic… KHAD-ul nu se încrede în noi.

Elias îşi aprinse o ţigară cu o mână tremurândă.

— Mă duc să-l văd pe Tafik, spuse el, este un prieten bun. Trebuie să o salvăm pe Natalya.

Alex Goncharov îl privi grav.

— Nu, tovarăşe. Nu trebuie să faci nimic. Cea mai bună şansă a noastră este să moară repede. Amândoi.

CAPITOLUL XVI

Elias Mavros se uită îngrozit la ofiţerul KGB. Era pentru prima dată de când se cunoşteau, când între ei exista o lipsă totală de înţelegere. Cu o voce blândă şi controlată, jurnalistul grec insistă:

— Tovarăşe, sunt de acord cu americanul, dar nu o putem lăsa pe

Natalya în mâinile KHAD-ului, îţi poţi imagina ce îi vor face… Vor să ştie de ce a avut armamentul acesta. O vor tăia în bucăţi. Ea este una dintre noi, nu a greşit cu nimic, şi-a făcut doar datoria. Vreau să mă pot privi în continuare în faţa unei oglinzi.

Mecanic, Alex Goncharov scoase o sticlă de vodcă de sub birou şi umplu două pahare. Îl goli pe al lui imediat, înainte de a spune:

— Tovarăşe Elias, ştii prietenia şi stima pe care le am pentru tine, dar trebuie să înţelegi: nu este vorba doar despre Natalya, ci şi despre noi. Dacă afganii o vor face să mărturisească, se vor întoarce împotriva guvernului meu. Şi cine va plăti preţul? Tu şi cu mine. Tu te poţi întoarce în Grecia. În cel mai rău caz, ţi se va interzice să vii în Uniunea Sovietică. Dar eu voi fi rechemat la Moscova şi voi fi judecat în Consiliu de Război. Vor avea nevoie de un ţap ispăşitor. Numai pentru a le spune afganilor că a existat un derapaj în servicii. Un ministru va veni să-i ceară scuze lui Najibullah, eu voi fi împuşcat şi totul va reveni la normal.

— Aşa că trebuie să o salvăm, conchise Elias Mavros.

Alex Goncharov dădu din cap, în umbră.

— Aşa ar trebui. Numai că asta este imposibil fără a te descoperi pe tine însuţi. Şi atunci va fi şi mai rău. Tu şi cu mine ne vom întâlni la Poul-e-Charki… Şi nu pentru discuţii mărunte.

Elias Mavros îşi strânse capul cu ambele mâini. Ştia prea bine că sovieticul avea dreptate. Aveau în mâini o grenadă dezamorsată. În acelaşi timp, prea sentimental, nu putea să ia primul avion spre Delhi. El îşi ridică privirea.

— Podul aerian cu Moscova şi Taşkent funcţionează tot timpul?

— Da. De ce?

— Dacă am putea să-i aducem înapoi şi să-i punem în primul avion? Înainte să mărturisească. Întotdeauna putem inventa o poveste. Nu vor mai exista dovezi…

Ofiţerul KGB zâmbi.

— Ai vreun tanc, tovarăşe?

Elias Mavros ridică din umeri.

— Nu, dar am idei şi încrederea multor oameni aici.

— O să te epuizezi. Sau mai rău…

Bătrânul militant Cominform făcu un gest fatalist. La şaizeci şi opt

de ani, asta nu era de cea mai mare importanţă. În plus, ideea de a oferi un ultim serviciu Uniunii Sovietice, chiar şi cu preţul unui risc nebunesc, îl însufleţea. El se ridică în picioare.

— Nu există timp de pierdut, spuse el. Puteţi întreba despre transportul aerian. La ce oră pleacă Ilyushin?

— Depinde de vreme. De obicei la începutul după-amiezii.

— Poţi să-mi dai o maşină a ambasadei?

— Nu.

Clar şi negativ.

Elias Mavros se scutură şi se îndreptă spre uşă. Alex Goncharov îl întrebă:

— Ai o idee?

— Da.

— Care?

Bătrânul grec îşi recăpătă zâmbetul ironic pentru o scurtă clipă.

— Îţi voi spune doar dacă eşti dispus să mă ajuţi, *Aziz Rafik*…

*

* *

Malko se simţea ca şi cum ar fi fost deja mort. Şi, în acelaşi timp, să aibă milioane de ace înfipte în piele. Timp de trei ore fusese scufundat, sprijinit de o frânghie, într-un rezervor mare de apă cu gheaţă, în mijlocul unei curţi minuscule închise, aflată în clădirea care adăposteşte celulele şi camerele de interogatoriu. Temperatura lui trebuie să fi scăzut la +30°C şi uneori cădea în inconştienţă, incapabil să unească două gânduri coerente.

Avea o singură idee: să nu mai sufere. Abia auzea o conversaţie nu departe de el. Până când cineva îi ţipă la ureche.

— Ce ai venit să faci la Kabul?

Chiar dacă ar fi vrut să răspundă, buzele lui nu ar fi putut să se mişte. Se auzi o şoaptă scurtă şi frânghia care îl ţinea afară din apă se întinse. Aerul rece de pe corp se simţea cald şi strigă de durere când cineva începu să-l frece cu o pătură aspră.

Era distrus. Nu reacţionă când îl duseră într-o cameră care i se părea supraîncălzită, când îl frecară cu o altă pătura, aceasta caldă, când îl îmbrăcară din nou. Cu forţa, îl puseră să bea o vodcă foarte

tare. Reuşi să deschidă ochii şi văzu o cameră destul de mare, la care un perete fusese transformat într-o panoplie de groază, cu cabluri de oţel, bastoane şi bice de cauciuc. Un ţipăt îl făcu să-şi întoarcă capul.

Doi bărbaţi ţineau pe un al treilea, cu mâinile lipite de perete şi loveau acea mână cu un baston de lemn, rupându-i degetele unul câte unul…

Malko nu avu timp să se indigneze. Îl împinseră într-o altă cameră. Un fel de cuşcă de fier de 3 pe 2 metri, ai cărei pereţi erau făcuţi din foi de tablă. Uşa se închise şi liniştea deveni totală, ţipetele de tortură nu mai ajungeau la el. Se uită în jur. Camera avea doar un scaun de metal şi un mic birou pe care stătea ceva ce semăna cu o maşină de scris. Din ea ieşeau mai multe fire electrice.

Cei doi asistenţi ai colonelului Tafik îl legară de scaun. Simţi că pe sânul stâng i se puse o clemă de metal, una în nară şi a treia în lobul urechii.

Electrozi. Unul dintre torţionarii îl luă de glezne şi îi apăsă cu putere picioarele goale pe pământul ud. Colonelul Tafik se aşeză în faţa lui.

— Nimeni de aici nu te va auzi ţipând, spuse el. Avem tot timpul. Ce ai venit să faci în Kabul?

Malko clătină din cap. Voia să spună „nimic”, dar buzele nu-i mai funcţionau. Brusc, simţi ca şi cum o greutate uriaşă i-ar fi fost pusă pe inimă, întregul corp începu să-i tremure, membrele i se smuceau de spasme şi crezu că creierul îi va exploda. Începu să ţipe sub şocurile electrice, urmărit de privirea atentă a călăilor săi. Se opriră brusc şi el căzu pe spate ca o cârpă pe scaunul de fier. Simţea de parcă pulsaţia inimii sale avea să-i spargă cutia toracică. Că îi fierbea în continuare creierul.

— Pe cine trebuia să omoare complicele tău?

Tafik ţipa în faţa lui.

Malko îşi mişcă buzele pentru a spune „Nu ştiu”, dar nu-i ieşi niciun sunet din gură. Nu mai mâncase nimic de cu o zi înainte şi se simţea într-o stare de slăbiciune extremă.

— Aha, ha, ha!

Fără să-şi dea seama, începu din nou să ţipe. Din nou, curentul electric trecea prin corpul lui, transformându-l într-o marionetă

dezarticulată. Imposibil de spus cât a durat. Fulgerul trecu prin faţa ochilor lui.

Şi apoi gaură neagră.

Cu creierul gol, asculta întrebările, agăţându-se de o idee: se vor plictisi. Dacă nu mărturisea nimic, îl trimiteau la Poul-e-Charki, unde putea să doarmă şi să înceteze suferinţa. Piciorul începu brusc să bată spasmodic pe podeaua metalică şi durerea îi urca pe picior, arzându-l. ca şi cum ar fi fost tăiat cu fierăstrăul. Fără ca el să-şi dea seama, un electrod fusese ataşat de degetul de la picior. Scuturat de şocuri, el ţipa, cu gura căscată, simţind cum corpul i se dezmembrează…

Treptat, îşi pierdu noţiunea timpului. Perioadele de odihnă alternau cu cele de groază.

Simţi cum îi deschideau pantalonii şi cum îi erau traşi chiloţii.

Auzi vocea colonelului Tafik:

— Începi să mă oboseşti. Acum vei vedea cum e să suferi cu adevărat…

Malko simţit electrodul care era ataşat de penisul său. Ştia că de data aceasta durerea l-ar putea înnebuni. Gura îi era uscată, ciocane îi băteau în cap, transpiraţia i se scurgea pe piele. Colonelul Tafik îşi aprinse o ţigară şi îi suflă fumul direct în faţă.

— Îţi las câteva minute să te gândeşti la asta, spuse el. Mai bine te hotărăşti să fii inteligent. Managerii tăi CIA nu vor veni să te caute aici.

Părăsi camera şi uşa blindată se trânti cu un zgomot sinistru, răsunând dureros în timpanele lui Malko.

*

* *

Natalya stătea întinsă pe o masă de fier pătată de sânge în mijlocul uneia dintre cele trei camere din centrul de interogare Sadarat.

Puţin mai departe, era un cadavru, cu faţa vânătă, ascuns parţial sub o pătură. Îl lăsaseră acolo intenţionat pentru a o impresiona pe tânără. În fiecare zi, erau victime care cedau bătăilor. Acesta fusese sugrumat cu propriul său turban pentru că refuzase să dezvăluie locaţia unui depozit de arme. Colonelul Tafik intră în cameră, supărat. Cele trei ore de interogatoriu fără rezultat al lui Malko îl enervaseră.

Ţinea cu orice preţ să-l facă să vorbească.

Natalya suferise diverse umilinţe în timpul nopţii, inclusiv abuzuri sexuale ca de obicei, fără să scoată un cuvânt. Colonelul Tafik o privi îndelung, admirându-i muşchii puternici, abdomenul ei plat. Sânii îi erau atât de fermi, încât, chiar şi întinsă, rămâneau drepţi. În alte circumstanţe, ofiţerul afgan ar fi profitat din plin. Din păcate, trebuia să mărturisească mai întâi. Apoi, înainte de a o trimite la Poul-e-Charki, având declaraţiile ei semnate, ar putea s-o aibă dacă nu va fi prea schilodită…

— Eşti gata să vorbeşti? întrebă el cu o voce blândă.

— Nu ştiu nimic.

Ea nu ridica vocea, nu protesta. Era o mare profesionistă, care nu-şi irosea puterea. Tafik simţea că se confruntă cu cineva care a urmat un antrenament intens pentru o astfel de situaţie. Şi asta îl entuziasma.

Şi ideea de a-i depăşi rezistenţa şi că este o femeie. Îi contempla trupul, plin de dorinţă, sub privirile a doi dintre subordonaţi care râdeau. Dacă-ar fi fost singur, ar fi profitat de asta… Dar era în misiune oficială şi dacă devenea general datorită acestei spioane, merita. Se întoarse către unul dintre oamenii lui.

— Adu-mi o linguriţă.

O frază banală. Cu toate acestea, în ochii întunecaţi ai ofiţerului se strecurase o strălucire periculoasă. Această metodă era tocmai de la preşedintele Najibullah; el era cel care îl învăţase, pe când încă se numea Doctor Najib, un titlu la care era perfect îndreptăţit. În fruntea KHAD-ului, el crease o secţie de interogare „ştiinţifică” datorită cunoştinţelor sale medicale. Pentru a-i depăşi pe mujahedinii duri, era necesar să le insufle un sentiment puternic de groază.

Agentul KHAD reveni cu obiectul solicitat. Era o linguriţă de metal ale cărei margini, ascuţite cu o piatră de şlefuit, tăiau ca o lamă de ras. Tafik o luă ferm în mână şi se aplecă asupra Natalyei, ca un practician asupra unui pacient. De data aceasta, ochii li se întâlniră.

— Ştii ce am de gând să-ţi fac?

Un uşor tremur al bărbiei ei şi atât. Tafik, enervat, continuă:

— Cu această linguriţă, îţi voi scoate ochiul. O să te doară foarte mult şi mai presus de toate nu îl mai poţi pune înapoi. Dacă nu vorbeşti, o să ţi-l scot şi pe celălalt. Şi atunci vei fi oarbă… Dacă

vorbeşti, vei trăi. Facem proteze foarte frumoase acum.

Natalya nu răspunse, dar el îi văzu toţi muşchii încordaţi: era clar că fata îl credea. Pentru o fracţiune de secundă, o licărire de groază îi trecu prin ochii ei cenuşii. Apoi, nimic. Nici măcar nu i-a închis.

Fără ezitare, după cum îi arătase dr. Najibullah, colonelul Tafik înfipse brusc linguriţa pe verticală, chiar sub orbita stângă. Ţipătul tinerei era atât de cumplit, încât până şi anchetatorilor obişnuiţi cu suferinţa victimelor lor li se făcu pielea de găină. Una dintre curelele care îi ţineau braţul drept se rupse şi ea îl trase în jos cu o forţă extraordinară, măturându-l pe Tafik cu o cătuşă care îi tăie respiraţia.

Colonelul sări înapoi, lăsând linguriţa înfiptă în ochiul Natalyei, din care curgea sânge. Apoi, cu un rânjet de furie, se întoarse la atac, apucă coada linguriţei, o răsuci în sens invers acelor de ceasornic, tăind nervul optic şi apăsă pe ea.

Ochiul ieşi din orbită, sângele ţâşni ca o ploaie la câţiva centimetri de la picioarele călăului, care sări deoparte.

Natalya ţipa încontinuu, clătinându-şi capul la stânga şi la dreapta, sângele ţâşnind în toate direcţiile. Tafik se dădu la o parte, părând dezgustat.

— Ştergeţi-o şi puneţi-i un pansament, ordonă el.

El însuşi era verde la faţă. Merse într-un mic birou din apropiere, luă o sticlă de vodcă şi luă o înghiţitură lungă din ea. Alcoolul îi făcu bine şi se prăbuşi pe un scaun, slăbit. Ţipetele oribile continuau din cealaltă parte. El zâmbi sardonic la gândul că Amnesty International tocmai îi trimisese o telegramă de felicitare preşedintelui Najibullah pentru eliberarea unor prizonieri politici în stare jalnică.

*

* *

Un pansament ascundea orbita stângă mutilată a prizonierei. Toată faţa ei era încă contorsionată de durere. Colonelul Tafik se apropie de ea şi îi spuse:

— Îmi pare rău, ştiu că este îngrozitor de dureros, dar suntem în război, nu-i aşa? Şi trebuie să continui acest interogatoriu. Eşti gata să vorbeşti acum? Sau?…

Se juca mecanic cu linguriţa. Spre imensa lui surpriză, femeia pe

care tocmai o torturase îşi întoarse capul spre el, privindu-l fără nici cea mai mică ură.

— Da.

Răspunsul veni atât de neaşteptat încât el crezu că a auzit greşit, dar tânăra continuă imediat:

— Ce vrei să ştii?

— Aşteaptă.

Tafik îi făcu semn unuia dintre oamenii săi care veni să pună un mic reportofon pe masă.

— Pentru cine lucrezi? întrebă apoi colonelul.

— Pentru americani, răspunse prizoniera. Agenţia Centrală de Informaţii. Diviziunea Planificare.

— Cine este responsabil pentru asta?

— David Crumb, fost director adjunct pentru Informaţii. Din 1987. Nu trebuia să rămână.

— El este cel ce te-a trimis aici?

— Da.

— Care este legătura ta cu Jennifer Stanford?

— I-am luat locul, prin amabilitatea Australian Services. Pentru că ea avea viză aici.

— Care este numele tău adevărat?

— Nu pot să vă spun.

Colonelul Tafik nu insistă. Avea destul timp şi aliaţii săi sovietici ar fi putut s-o identifice cu computerele lor. Avea altceva mai urgent.

— Care era misiunea ta în Afganistan?

— Uciderea preşedintele Najibullah.

Ea spusese asta cu o voce calmă. Lui Tafik nu-i venea să creadă. Era uluitor! Abia îşi stăpânea emoţia. Întrebările i se înghesuiau pe buze. Aproape că ajunse s-o iubească pe această spioană. Datorită ei, avea să ajungă general.

— Cum trebuia s-o faci?

— Cu ajutorul echipamentului care mi s-a oferit.

— Cine l-a făcut?

— Divizia tehnică a CIA, din Langley.

Din fericire, reportofonul înregistra. Abia aştepta! Nu mai putea sta pe loc.

— Cum plănuiai să o faci?

— Fie la moschee, unde vine să se roage… Sau vineri la luptele cu câini.

— De unde ştiai că preşedintele trebuie să meargă la acea luptă de câini? E o informaţie secretă, observă Tafik, trezit brusc.

— De la mareşalul Selim Khan, le-a spus tuturor jurnaliştilor.

— Şi de unde ai ştiut de moschee?

— De la fratele preşedintelui, cel care are grijă de jurnalişti. El mi-a promis că mă duce în faţa moscheii. Apoi ar fi fost uşor cu aparatul meu de fotografiat.

— De ce a făcut el asta?

— Voia să se culce cu mine.

Tafik îşi şterse fruntea. Era o căldură intensă în camera de interogatoriu, dar aceste dezvăluiri erau atât de uimitoare încât avea transpiraţii reci. Mai erau câteva puncte întunecate.

— De ce au vrut americanii să-l omoare pe preşedinte?

— Nu ştiu. Această decizie nu este luată la nivelul meu…

— Ai mai fost folosită pentru acest gen de… muncă?

— Da.

— De multe ori?

— De câteva ori.

Natalya îşi închise ochiul, epuizată. Tafik mai avea sute de întrebări de pus, dar ceea ce aflase reprezenta deja o comoară de nepreţuit.

— Foarte bine, spuse el. Voi pune să se dactilografieze declaraţia şi o vei semna.

Ieşi din sala de interogatoriu şi se întoarse în camera de fier în care agentul american era încă întins pe „scaunul electric”.

— Ar fi bine să-ţi schimbi atitudinea. Complicea ta tocmai a mărturisit planul de asasinare a preşedintelui Najibullah de către CIA!

Se aplecă asupra lui Malko.

— Dacă cooperezi, promit că te voi împuşca repede, fără interogatorii neplăcute.

Malko abia îl asculta. Ceva se declanşase în creierul său şi tocmai înţelese totul. Un pic cam târziu, din păcate.

CAPITOLUL XVII

Elias Mavros nu închisese ochii toată noaptea. Trecuse în revistă toate soluţiile posibile pentru a o salva pe Natalya: fiecare dintre ele era mai nepractică decât cealaltă. Nu putea folosi decât înşelătoria. Acolo unde se afla ea, ar fi fost nevoie de o operaţiune militară pentru a o recupera. Fiecare oră conta. Pentru o afacere atât de importantă, călăii KHAD-ului se vor întrece pe ei înşişi. Terminase de îmbrăcat şi privea către cerul albastru imaculat. Ziua avea să fie din nou superbă. Avea un nod în gât şi îşi spuse că o cafea îi va face bine. Micul dejun în cameră era un concept necunoscut la hotelul *Kabul*, aşa trebui să coboare.

Dădu peste Alex Goncharov în hol. Sovieticul avea o faţă cenuşie şi obosită.

— Am veşti, anunţă el întunecat. Vino cu mine!

Elias îl urmă în Volga parcată în faţa hotelului *Kabul*.

— Nu am dormit deloc, spuse ofiţerul KGB. Nu poţi şti ce dezastru este la Moscova. Au analizat toată noaptea şi mi-au trimis instrucţiuni chiar acum. După ce au cântărit toate riscurile.

— Care dintre ele?

— Există un zbor spre Taşkent la ora două după-amiaza asta. Un Ilyushin 96 care se întoarce gol după ce a livrat rachete. Echipajul său a fost avertizat, la fel şi Rezidenţa noastră. Trebuie să facem tot ce putem ca Natalya să urce în el. Dar, bineînţeles, fără să ne expunem. Cu alte cuvinte, să facem un cerc pătrat…

Elias Mavros, uimit, întrebă:

— Rezidenţa este gata să facă ce?

— Nimic! Ne *lasă* pe noi.

Elias Mavros îşi dădu brusc seama de ceva.

— Natalya nu este singură. Mai este şi agentul americanilor.

Alex Goncharov zâmbi vesel şi feroce.

— Prietenii noştri vor fi încântaţi să-l aibă pentru câţiva ani la Moscova. Vom atribui asta afganilor.

Elias Mavros îşi frecă gânditor bărbia nebărbierită.

— Şi ticălosul ăla de Selim Khan? Şi el cunoaşte proiectul nostru.

— Vom încerca să-i trimitem un *spetnatz* cât mai curând posibil,

mormăi agentul KGB. Între timp, îşi va ţine gura închisă. Doar nu se va lăuda cu planurile lui, nu-i aşa?

— Asta nu ne dă o soluţie, oftă Elias Mavros. În acest moment ei trebuie să fie încă la centrul de interogatoriu Sadarat. Pot să mă duc să-l văd pe Tafik şi să merg la pescuit.

— Continuă să încerci, zise Alex Goncharov. O să mă gândesc şi eu la treaba asta.

*

* *

Malko se trezi din cauza frigului. În ciuda pietrelor ascuţite care-i pătrundeau cu înverşunare în carne, aţipise, rupt de oboseală.

Îi durea tot corpul şi îi clănţăneau dinţii. Interogatoriul său fusese întrerupt brusc cu o seară înainte, după ameninţările colonelului Tafik, care dispăruse imediat. Apoi îl duseseră înapoi în celula lui şi, pentru prima dată, fusese tratat cu o farfurie de supă cu câteva boabe de orez. Se ridică şi se uită prin orificiul de aerisire la cerul albastru. Ce îi va mai aduce şi această zi? Îl dureau toţi muşchii, abia îşi putea deschide maxilarul şi nările îi miroseau a carne arsă. Cineva gemea în celula alăturată.

Uşa se deschise şi un soldat îl ridică şi-l conduse la toaletă: abia stătea în picioare. Apoi îi dădură un litru de apă călduţă deghizată în cafea şi doi civili veniră să-l ia pentru a-l duce într-un mic birou. Colonelul Tafik, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat impecabil, îl întâmpină cu o expresie de dezgust.

— Dacă te-ar fi văzut sponsorii?!… Şi din nou, ieri, am întrerupt interogatoriul dintr-un sentiment de umanitate. Îl vom relua acum. Cine este femeia recrutată împreună cu tine de CIA?

— Jennifer Stanford, ştii asta.

Afganul clătină din cap.

— Nu, i-a luat numele, dar nu este ea. Dacă nu-mi spui adevărata ei identitate, vei fi împuşcat.

— O cunosc doar pe numele ăsta, repetă Malko.

Se gândea la cadavrul din cimitirul militar. Dacă ar putea să ajungă acolo!… Poate ar fi o oportunitate de a scăpa. Un civil deschise uşa şi se aplecă la urechea colonelului Tafik, care se ridică în picioare.

— Vom continua mai târziu, spuse el. Te vor duce înapoi în celulă.

Elias Mavros tocmai fusese anunţat şi simţea că agentul CIA nu va vorbi uşor. Avea lucruri mai bune de făcut acum. Se alătură grecului în biroul său şi-l primi, debordând de mândrie. Reporterul îi aruncă un zâmbet radios.

— *Aziz Rafik*, am aflat că ai făcut o treabă bună. Colegii noştri sovietici ne-au arătat filmul lor.

Dost Tafik îşi umflă pieptul ca un cocoş.

— Într-adevăr, am fost norocoşi, recunoscu el, doi agenţi imperialişti responsabili de o misiune foarte importantă: să-l ucidă pe preşedintele Najibullah!

— Nu!

Surpriza grecului era sinceră. Pe dinăuntru era înlemnit. De unde ştia el asta? Natalya vorbise. Simţea că picioarele îi cedau sub el.

— Da, continuă colonelul KHAD, femeia a mărturisit după un interogatoriu foarte dur. CIA a plătit-o să vină să-l asasineze pe preşedinte la Kabul.

— CIA!... exclamă Elias Mavros. Nenorociţii aceia imperialişti nu se vor schimba niciodată.

Avea lacrimi în ochi gândindu-se la Natalya. Fusese pur şi simplu genială! Şi atât de simplu. Ar funcţiona până îi vor afla adevărata identitate. Nu se putea demonstra nimic momentan. Dar o anchetă serioasă risca să fie devastatoare… Era necesar cu orice preţ s-o smulgă din ghearele afganilor.

— Ce ai de gând să faci cu ea? întrebă el.

— Pentru moment, interogatoriile sunt practic încheiate, explică Dost Tafik. Bărbatul a fost identificat ca fiind un cunoscut aventurier austriac care lucrează pentru CIA de mult timp. În ceea ce o priveşte pe ea, lucrurile sunt mai puţin clare. Ea şi-a asumat identitatea unei jurnaliste australiene care lucrează pentru CIA. Dar vom afla…

Elias Mavros zâmbi admirativ…

— Îi ţii aici?

— Nu, ancheta de fond va mai dura ceva timp. Apoi vor fi trimişi la Poul-e-Charki. De îndată ce eliberăm două celule din blocul B.

Închisoarea era formată dintr-un octogon imens împărţit în şaisprezece clădiri. Blocul A era rezervat pentru drepturile comune şi

politicile Khalk. Blocul B era pentru contra-revoluţionari.

— Putem să-i vedem?

Tafik ezită puţin.

— Tu, pentru că eşti prieten. Dar nu vei vorbi despre asta. Vei înţelege de ce.

O mână de oţel strânse stomacul lui Elias. Ce i se făcuse Natalyei? Odată ajuns la Poul-e-Charki, văzuse astfel de privelişti oribile. Îl urmă pe colonelul Tafik pe un hol sumbru, escortat de doi soldaţi. Prima uşă se deschise şi Elias Mavros văzu un bărbat ghemuit pe pietrele ascuţite de pe podea. Agentul american. Evident că suferise mult şi părea pe jumătate mort. Colonelul Tafik zâmbi răutăcios.

— Acesta nu va ieşi niciodată din Poul-e-Charki. Îl împuşcăm imediat ce ne va spune totul. Pentru femeie va fi nevoie de un proces public, e mai bine. Sper că vei veni şi vei trimite rapoarte bune.

— Desigur, încuviinţă cu căldură Elias Mavros.

Se deschise uşa alăturată, dezvăluind o celulă identică. Natalya stătea şi ea întinsă pe podea, înfăşurată într-o pătură ţeapănă de murdărie, ghemuită, tremurând. Faţa fetei era întoarsă spre ei şi Mavros văzu bandajul pătat de sânge pe ochiul stâng. Colonelul Tafik spuse cu o voce uşoară:

— A trebuit să o scuturăm puţin! Ea nu a mărturisit până când nu şi-a pierdut un ochi. Este una dură.

Elias Mavros îşi strânse mâinile mari adânc în buzunarele jachetei, prea emoţionat pentru a răspunde. Crezu că va exploda când văzu ochiul cenuşiu al Natalyei aţintit asupra lui: ea îl recunoscuse, desigur. Grecul vru să îngenuncheze lângă ea şi să-i ceară iertare. Se întoarse, după cea mai intensă privire pe care a putut-o avea.

Un gardian se apropie de ei şi îi adresă respectuos câteva cuvinte colonelului Tafik. Acesta din urmă traduse cu un zâmbet pentru vizitatorul său.

— Tipii ăştia sunt cu adevărat needucaţi! Ăsta spune că noaptea trecută ea a visat în rusă!

Elias Mavros crezu că pământul se prăbuşeşte sub picioarele lui. Tafik încheie ridicând din umeri:

— Fraierul ăsta este un hazara. El confundă rusa cu engleza. Sunt nişte sălbatici.

Elias Mavros nici nu mai avea puterea să zâmbească. Urcară înapoi la parter şi ieşiră în curtea mare.

— Asta e, în două ore vor fi transferaţi, aştept actele. Maşina este acolo, anunţă ofiţerul afgan.

Arătă spre o Volga înaltă, gri, parcată în faţa intrării în clădirea care găzduieşte celulele şi centrul de interogatoriu.

— Nu este înţelept, remarcă Elias Mavros. Poul-e-Charki este destul de departe…

Colonelul Tafik zâmbi viclean.

— Mai bine o maşină nemarcată cu escortă decât o dubă de închisoare a armatei. Există întotdeauna puncte de observaţie mujahedine pe aici. Ei urmăresc dube, nu maşini obişnuite ca asta. Noi folosim multe dintre ele pentru a duce suspecţii în oraş. Ei nu pot monitoriza totul.

Chiar atunci o altă Volga tocmai intrase în curte. Trei agenţi KHAD coborâră, flancând un bătrân cu un turban strâmb. Începură să-l lovească cu piciorul ca să-l facă să înainteze şi el se întinse pe jos… Colonelul îi strigă şi unul dintre ei se apropie, raportând respectuos:

— Nenorocitul ăsta bătrân conducea o caravană de cămile dinspre est, îi explică Tafik lui Elias Mavros. Au găsit nişte explozibili în marfă… Îl aşteaptă o perioadă grea.

În timp ce conducătorul de cămile refuza să înainteze, unul dintre agenţii KHAD începu să-i smulgă barba cu mâinile, declanşând strigăte ca ale unui porc care este sacrificat. Elias Mavros întoarse capul, stânjenit. Chiar erau nişte sălbatici. Din păcate, nu-ţi puteai alege aliaţii.

Colonelul Tafik îl conduse apoi la taxiul său şi-l îmbrăţişă. Înainte de urca, Elias Mavros aruncă o ultimă privire asupra plăcuţei de înmatriculare al Volgii gri.

Avea la dispoziţie puţin peste două ore pentru a face o minune.

CAPITOLUL XVIII

Selim Khan, în ţinuta lui obişnuită de culoare gri-fer, peste care purta o *poustine* colorată, asculta explicaţiile lui Elias Mavros, cu un

aer absent. Ochii lui roşii şi faţa nebărbierită îl făceau să pară învins. Aplecat asupra lui, grecul aproape că şoptea repede în rusă. Venise direct de pe bulevardul Darulaman. Timpul se scurgea. Îi trebuise deja un sfert de oră bun ca să-l scoată pe Selim departe de fumul de haşiş; visul lui de grandoare se prăbuşise, afganul nu mai avea poftă de nimic. Nu avea să fie preşedinte şi nici măcar nu-şi va mai primi cele două milioane şi jumătate de dolari. Nici măcar Zeba nu reuşea să-i scuture toropeala.

Mavros se opri din vorbit, cu gâtul uscat. Gândurile îi treceau prin cap cu repeziciune. Avea impresia că propunerea a fost bine pusă la punct. Selim Khan îi aruncă totuşi o privire nenorocită.

— Nu am nimic de câştigat făcând ceea ce îmi ceri…

Elias Mavros îl privi fix, plin de ură.

— Ba da, pielea ta! Dacă KHAD-ul află că ai vrut să preiei puterea, Najibullah nu te va ierta. Oamenii tăi nu vor rezista mult împotriva unei unităţi blindate.

— De unde ar putea să afle asta?

Mavros clătină din cap, copleşit de atâta naivitate.

— Ştii cum îi interoghează KHAD-ul pe cei care îi cad în mâini? Vor ajunge să mărturisească totul. Chiar şi Natalya. Şi va fi prea târziu pentru tine. Îţi vor înconjura casa şi te vor ucide. Ultima dată, nu mai era nevoie de prea mult. Ştii că Tafik te urăşte.

Selim Khan nu răspunse. Era cufundat în gânduri sumbre. Nu existau decât veşti proaste. Cu visul său prezidenţial şi cele două milioane şi jumătate de dolari dispărute, avea să fie nevoit să-şi părăsească sinecura din Kabul şi să se întoarcă la luptă pentru a preveni destrămarea trupelor sale. Îşi reprima dorinţa furioasă de a-l trimite pe porcul ăla gras de Elias Mavros la plimbare şi de a se întoarce la dulcea lui târfă Zeba, ale cărei farmece nu le epuizase încă.

— Ei, ce s-a întâmplat? îl sâcâi Elias încordat şi încruntat.

— La ce oră pleacă? întrebă afganul cu proastă dispoziţie.

— În jurul prânzului. Vor fi acolo o jumătate de oră mai târziu.

Închisoarea Poul-e-Charki se afla la aproximativ douăzeci de kilometri de Kabul, la poalele munţilor, în afara drumului spre Jalalabad, pe o câmpie pustie, înconjurată de mai multe tabere militare.

— La Moscova vei fi bine, insistă Mavros. Poţi să aduci una dintre soţiile tale, dacă vrei. Chiar înainte de plecarea avionului, îţi trimit o maşină de la ambasadă, nu vei trece niciun control la aeroport. Apoi vom interveni pentru tine la cel mai înalt nivel, astfel încât să te poţi întoarce la Kabul cu capul sus.

Selim Khan părea să nu fi auzit. Pentru prima dată în viaţă, îi era greu să ia o decizie. Şi deodată, haşişul îl făcu să aibă o revelaţie.

— *Baleh, baleh*, spuse el. Voi face ce-mi spui. Dar odată ce vor fi eliberaţi, când oamenii mei vor ucide oamenii KHAD care îi păzesc, ce se va întâmpla cu ei?

— Voi fi eu acolo, spuse Elias Mavros. Sau ai de gând să acţionezi?

Ochii lui Selim Khan erau aproape închişi. Îşi trecu o mână peste obrazul aspru şi spuse încet:

— La intersecţia spre Poul-e-Charki, pe dreapta, la un kilometru după drumul de Jalalabad, există o bază radio foarte mare. Puteţi vedea antenele. Acolo nu e nimeni niciodată şi e suficient de departe de închisoare pentru ca ei să nu audă nimic.

Elias Mavros se uită la ceas. Mai aveau doar o oră şi jumătate. Mai erau multe detalii de rezolvat. Mai presus de toate, să iasă în evidenţă din această operaţiune. Cu stomacul în noduri se ridică, Selim Khan făcu la fel şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Ne vedem în avionul spre Moscova, spuse Elias. *Inshallah*.

*

* *

Alex Goncharov aştepta în faţa unui ceai rece, într-unul din saloanele mohorâte ale hotelului *Kabul*. Elias Mavros se aşeză lângă el, cu părul mai dezordonat ca niciodată, zâmbind uşurat.

— A acceptat!

Ofiţerul KGB dădu din cap.

— Elias, eşti uimitor!

Grecul nu avea chef să se culce pe lauri.

— Stai aşa. Mai este o problemă de rezolvat! Sau mai degrabă două. Mai întâi, adu-l înapoi pe Selim. Dar asta e uşor, îi trimiţi o maşină. Pe de altă parte, trebuie să-i luăm pe ceilalţi doi de acolo. Şi nu putem folosi un taxi sau o maşină de acasă…

— Este adevărat, confirmă Goncharov. Ai o idee?

— Da. Am să-l rog pe prietenul meu Sultan Ketschmand să-mi împrumute pe a lui!

Alex Goncharov se uită la el, uluit.

— Dar tu?!…

— A făcut deja asta, îl întrerupse Elias Mavros. Ştii, el mă iubeşte foarte mult. Am de gând să-i spun un basm. În plus, este o maşină a Comitetului Central, aşa că nimeni nu ne va pune întrebări.

— Dar şoferul? Este probabil un tip de la KHAD.

Elias dădu din cap.

— Ştiu… ştiu… Vezi altă soluţie?

— Da, spuse Goncharov. Khaled. Va veni cu taxiul lui. Apoi va pleca cu noi.

— Nu, cu taxiul, riscăm să fim opriţi. Vom lua Volga de la Sultan Ketschmand dar cu şoferul nostru. Îi vom da un bacşiş celuilalt şofer. Nu va cere mult.

— Dacă poţi aranja asta…

— Am plecat, spuse grecul.

*

* *

Preşedintele Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri îl îmbrăţişă pe Elias Mavros şi îl conduse în biroul său.

— Credeam că ai de gând să-mi spui o veste mare, remarcă el. Nu am mai primit veşti de la tine de când…

Mavros îşi duse un deget la gură.

— Aşteaptă o clipă. În primul rând, Jalalabadul nu a căzut…

— Da, asta nu este o noutate…

Elias Mavros îl trase deoparte şi îi şopti la ureche:

— Poţi să-mi faci o favoare? Împrumută-mi maşina ta pentru o oră. Atunci îţi voi spune o veste mare.

Preşedintele Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri zâmbi amuzat.

— Dacă vrei, dar am nevoie de el la ora două. Eu iau prânzul aici, apoi mă duc la Ministerul Afacerilor Externe.

— Nicio problemă, îl asigură Elias Mavros. Dar trebuie să te întreb

altceva. Am o întâlnire secretă, nu vreau să ştie şoferul tău care lucrează pentru KHAD. Te superi dacă îl folosesc pe al meu? Al tău va trebui doar să bea o ceaşcă de ceai la hotelul *Kabul* în timp ce mă aşteaptă…

Sultanul Ketschmand se uită la el, pe jumătate amuzat, pe jumătate intrigat.

— Ce altceva ai mai găsit?

— Îţi voi spune mai târziu.

— Bine! Sper că şoferul tău nu va avea un accident.

Ridică telefonul şi dădu câteva instrucţiuni şoferului său.

Se despărţiră cu un zâmbet complice. Afganul îl privi plecând. Elias Mavros punea mereu ceva la cale. Probabil că voia să impresioneze vreun general cu maşina lui. Uneori se comporta ca un copil bătrân.

*

* *

Malko clipi, orbit de soare. Abia se putea ţine pe picioare. Mâinile îi erau legate cu o frânghie şi îl flancau două namile. În spatele lui, Natalya, cu bandajul pătat de sânge peste ochi, se clătina şi ea. Li se dăduse să nişte orez şi zăpadă topită. Într-un fel, acest transfer era o uşurare. Însemna sfârşitul torturii.

— Repede, repede!

Gardienii îi bruscau. Au fost înghesuiţi pe bancheta din spate a unei Volgi cenuşii mari, între doi gardieni; în faţă, şoferul şi un alt agent KHAD. Alţi cinci urcară într-o a doua Volgă şi le deschideau drumul. Din exterior abia de vedeau. Malko văzu un autobuz, câţiva copii care coborau, câţiva trecători, apoi un bulevard pustiu. Ambele maşini mergeau cu viteză. Se întoarse către Natalya.

— Ai dureri foarte mari?

Imediat îşi înăbuşi un strigăt de durere. Vecinul lui tocmai îi dăduse un cot violent în coaste, care îi tăie răsuflarea.

— Nu vorbi!

De altfel, tânăra nu răspunsese, de parcă el nici nu ar fi existat. Părea să fie într-un alt univers. Malko îşi apăsă uşor coapsa de a ei, dar de data aceasta ea nu se dădu înapoi. Primul semn de recunoaştere de când o găsise în camera de interogatoriu.

Dintr-o dată fu aruncat peste ea, maşina făcând o întoarcere bruscă în jurul unui sens giratoriu. Cu coada ochiului văzut un tanc T62, cu tunul îndreptat spre munţi, apoi puţin mai încolo, un copac de care atârnau relicve şi steaguri islamice. Mormântul unui om sfânt. Chiar în faţa hidoaselor locuinţe din Microrayon. Se aflau pe drumul spre Jalalabad.

Cele două maşini accelerară şi mai mult, claxonând în timp ce depăşeau un convoi militar, format din camioane şi trei vehicule blindate uşoare care se îndreptau spre front.

Ameţit de foame, Malko închise ochii în faţa peisajului monoton, o câmpie maronie cu cercul de munţi acoperiţi cu zăpadă. Era departe de castelul Liezen. Cine ar fi putut să-l salveze? Vru să se mişte şi dintr-o dată îşi dădu seama că, în graba de a pleca, temnicerii nu-i legaseră bine frânghiile de la încheieturile mâinilor. Placid, amândoi gardienii fumau. În faţă, cea de-a doua Volgă ţopăia prin gropile drumului. Foarte încet, începu să-şi mişte încheieturile, lărgind treptat buclele frânghiei. Absorbiţi, gardienii lui nu îşi dădeau seama de asta. În zece minute căpătase suficientă lărgime pentru a-şi elibera mâinile dacă ar fi vrut. Se uită la Natalya. Cu capul pe piept, tânăra părea că doarme.

Dintr-odată, Malko îşi recăpătă speranţa. Auzise de Poul-e-Charki. Odată înăuntru, ar fi fost distrus. Afganii nu l-ar fi dat niciodată înapoi. L-ar da sovieticilor pentru un interogatoriu care ar putea dura ani de zile.

Nu voia să moară încet. Îşi aruncă o privire discretă spre vecini. Unul dintre ei avea un Makarov strecurat în centură la nivelul cataramei. Cu un singur gest, Malko i-l putea smulge. Începu să se gândească la un plan. De îndată ce încheieturile lui erau libere, lua arma. Îi ucidea pe cei doi gardieni şi pe cei doi bărbaţi din faţă. Apoi lua maşina şi pleca spre Kabul. Chiar şi urmărit de cealaltă Volga, ar putea ajunge la bazar. Dacă reuşea să ajungă la ascunzătoarea lui Bibi Gur, avea şanse mici să scape…

Oricum, era mai bine să mori cu capul sus decât să putrezeşti de viu. Planul său avea atât de multe „găuri” încât era practic irealizabil. Nici măcar nu ştia dacă era introdus glonţ pe ţeava Makarovului şi dacă va avea timp să-i omoare pe cei patru oameni ai KHAD-ului

înainte ca aceştia să reacţioneze.

Şi ei erau profesionişti…

Prefăcându-se că doarme, continuă să-şi slăbească legăturile. Toarcerea motorului era ca un somnifer. Brusc maşina încetini. Departe, în dreapta, zări Poul-e-Charki. Cele două autovehicule virară pe drumul care ducea la închisoare, situată într-un teren al nimănui, aflat între satul cu acelaşi nume – case de lut – şi închisoare. Şoferul încetini din cauza găurilor uriaşe din drum. În dreapta lui se aflau antenele înalte ale Radio Kabul. Un vehicul verzui – un Jeep rusesc mare – venea din faţă.

Trecu pe lângă maşina de protecţie, apoi viră imediat, venind drept spre Volgă! Ciocnirea era inevitabilă! Şoferul ţipă, încercă să vireze, dar bara de protecţie a Jeep-ului îi spărgea deja radiatorul. Toţi fură aruncaţi unii peste alţii. În şoc, ultimele legături ale lui Malko se desfăcură. Îşi lăsă capul înainte. Când îl ridică, văzu mai mulţi bărbaţi sărind din Jeep, civili înarmaţi până în dinţi.

Un bărbat înalt porni spre cealaltă Volgă – care tocmai se oprise la cincizeci de metri înainte –, ţinând în braţe o mitralieră uşoară sovietică cu o cutie de cartuşe. O rafală lungă rupse tăcerea.

Malko îl văzu deodată pe Gulgulab, surdo-mutul, cu fruntea îngustă şi bretonul lui în franjuri, apărând în faţa capotei maşinii sale, rânjind ca un nebun. El sări pe capotă ca o maimuţă, îşi îndreptă Kalach-ul cu încărcătorul său uriaş spre interiorul maşinii şi deschise focul.

*

* *

Într-o fracţiune de secundă, Malko se prăbuşise pe podea. Detonaţiile îl asurzeau, auzea gloanţele ricoşând de pe tablă cu un sunet surd, scufundându-se în carne. Urletele celor patru oameni ai KHAD-ului. Parbrizul Volgii explodă, bucăţi de metal şi plastic zburau în toate direcţiile. Era pur şi simplu iadul. Asta dură câteva secunde, apoi se lăsă tăcerea. Unul dintre gardieni se prăbuşise deasupra lui Malko, inundându-l cu sângele lui. Nu se mai auzeau decât câteva gemete. Alte rafale de focuri izbucniră afară.

O explozie scurtă, o buf surd. Rezervorul tocmai se aprinsese. Mirosul de vopsea arsă îl făcu pe Malko să tuşească. Se forţă să

rămână nemişcat încă vreo câteva secunde, apoi simţi că flăcările se răspândesc în interior. Bâjbâind, se târî, deschise uşa, apucând un pistol pe lângă care trecu.

După ce se rostogoli pe pământ, se îndepărtă de foc şi privi în jur. Jeep-ul se îndepărta spre drumul principal. Trei cadavre erau întinse în jurul Volgii protectoare, găurite ca un ciur, celelalte două trebuie să fi fost înăuntru. Totul nu durase nici măcar un minut.

Clătinându-se, se uită în jur. Nu avea să dureze mult până ce aveau să vină gardieni de la Poul-e-Charki. Focuri de armă atât de violente nu puteau rămâne neobservate. Cele două maşini Volga erau complet scoase din funcţiune. Cu pistolul la îndemână, stătea ameţit, întrebându-se ce putea face. În jurul lui, până la Kabul erau doar posturi militare şi tot terenul era plat. Începu să alerge spre drumul principal. Singura lui şansă era să oprească o maşină.

*

* *

— Ticălosul!... Nenorocitul!...

Elias Mavros făcea spume, lovind cu pumnii în genunchii săi graşi. Alături de el, Khaled, cu o faţă şi mai cal şi mai supărat decât de obicei, strivea acceleraţia. Alex Goncharov, aşezat în spate, sprijinit pe spătarele lor, nu-şi luat deloc ochii de la cele două maşini Volga. Ascunşi în spatele unui zid de la intrarea în sat, ei asistaseră la atacul asupra celor două vehicule ale KHAD-ului.

Îşi dădură imediat seama că oamenii lui Selim Khan nu veneau să-i elibereze pe prizonieri, ci veniseră ca să-i omoare. Nimeni nu putea supravieţui potopului de plumb care coborâse asupra celor două maşini. Selim Khan găsise o modalitate elegantă de a şterge posibilele suspiciuni împotriva lui prin suprimarea martorilor…

Maşina Comitetului Central făcu un zigzag pentru a evita cadavrele împrăştiate în jurul Volgii însoţitoare. Aproape două sute de gloanţe loviseră maşina, sfâşiind-o literalmente. Tuburile de cartuşe străluceau peste tot.

Khaled se opri la douăzeci de metri de Volga în flăcări, neîndrăznind să se apropie din cauza focului. Elias Mavros şi Alex Goncharov se grăbiră să se apropie. Ambele uşi din spate erau

deschise. Cei doi bărbaţi din faţă erau prăbuşiţi pe scaun, ciopârţiţi de proiectile, unul dintre ei fără cap. Resturile de oase şi păr erau lipite de plafon. Dar singurul lucru pe care Elias îl văzu era Natalya, aruncată înapoi de gloanţele care o loviseră, cu fruntea zdrobită, cu pieptul sângerând.

— Nenorociţii! mormăi Mavros.

Alex Goncharov se uită în jurul maşinii şi apoi îl văzu pe Malko ce se îndepărta clătinându-se. Alergă după el, şi imediat i se alătură şi Elias Mavros. Malko se întoarse şi îl recunoscu pe grec. Acesta îl luă de braţ.

— Haide, vino repede!

Malko înţelese imediat ce căutau cei doi bărbaţi acolo. Se lăsă târât la vehiculul lor. Mavros, pe drum, se opri şi plonjă în Volga care era plină de cadavre.

— Ce faci? strigă Goncharov în rusă.

— O iau, strigă Mavros.

— Dar e moartă!

Elias Mavros nu răspunse imediat: se lupta cu cadavrele pentru a-l elibera pe cel al tinerei. Reuşi s-o scoată şi apăru ţinând-o în braţe ca pe un copil, clătinându-se sub încărcătură şi îi spuse lui Goncharov:

— Tocmai de asta! Nu o vom lăsa în urmă!

Tandru, puse cadavrul pe bancheta din spate şi se aşeză lângă el. Malko fu împins în faţă între Khaled şi Goncharov. Demarară, praful ţâşni de sub cauciucuri şi se îndreptară spre drumul spre Kabul într-o tăcere încordată… Malko îşi revenea. Se întoarse către Elias Mavros:

— Natalya, ea este, nu-i aşa?

Grecul dădu din cap în tăcere.

— De unde ştii? întrebă Goncharov.

— Mi-a spus povestea ei, inversând rolurile. Deci era sovietică. Acum înţeleg totul. Najibullah vă deranjează.

Între timp, ajunseră la drumul principal. Dintr-o dată, văzură mai mulţi soldaţi, în jurul unui transportor de trupe blindat. Un baraj rutier. Soldaţii fuseseră alertaţi de focurile de armă. Alex Goncharov deveni palid. O duzină de soldaţi se desfăşuraseră, cu Kalach în mână, blocând drumul. Se uită înapoi.

— Îndrept-o, repede.

Malko se uită la feţele impasibile ale soldaţilor. Unul dintre ei ridică o paletă roşie, ordonându-le să se oprească. Era o unitate specială a KHAD-ului staţionată puţin mai departe, la intrarea în cheile Bagrani.

Khaled, şoferul era palid. Malko îşi spuse că de data aceasta s-a terminat. Aceştia nu s-ar fi lăsat să fie cumpăraţi. Îşi strecură mâna în centură şi apucă tocul Makarovului. Era hotărât să nu meargă niciodată la Poul-e-Charki.

Un glonţ în cap era infinit mai de preferat decât anii de închisoare, departe de lumea pe care o iubea.

CAPITOLUL XIX

Silueta soldatului care ţinea paleta creştea în parbriz. Mitraliera grea a transportorului îşi îndreptă ţeava ameninţător spre maşină. În jur, militarii desfăşuraţi în semicerc aveau armele la şold, gata să tragă. Alex Goncharov se întoarse către Khaled şi îi dădu un ordin în dari, chiar înainte ca vehiculul să se oprească.

Se apropie un ofiţer cu şapcă înconjurată de o bandă verde, deci cel mult un căpitan. Khaled coborî geamul.

— De unde veniţi? întrebă ofiţerul.

— De la Poul-e-Charki.

Aruncă o privire înăuntru. Natalya părea că doarme; era întoarsă cu faţa în partea cealaltă şi nu îi putea vedea faţa. Elias Mavros îi zâmbi călduros ofiţerului. Acesta din urmă îl întrebă pe Khaled:

— Cine sunt aceşti oameni? Cui îi aparţine această maşină?

— *Kala-e-dajari*[23], a răspuns Khaled. Această maşină este cea a tovarăşului Sultan Ketschmand, preşedintele Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri. Sunt într-o misiune pentru el.

Fără să-i dea timp ofiţerului să mai pună întrebări, acesta îi înmână actele vehiculului cu permisul care permitea accesul la Preşedinţie. Ofiţerul le examină, le compară cu numărul plăcuţei – A00320 – şi îi înapoie hârtiile. Toate plăcuţele care începeau cu A aparţineau guvernului. Atât intimidant, cât şi intrigant. Alex Goncharov nu

[23] Ofiţeri sovietici.

pierdu timpul.

— Porneşte, îi spuse el în rusă lui Khaled.

Acesta din urmă nu ezită. Fără să se mai uite la ofiţerul care îi controla, de parcă verificarea se terminase, intră în treapta întâi de viteză şi se strecură încet printre obstacole.

Ofiţerul deschise gura să-l cheme înapoi, dar maşina parcursese deja câţiva metri. Pentru a-l opri, ar fi trebuit să tragă. Şi nu se putea trage în maşina preşedintelui Comitetului Executiv al Consiliului de Miniştri. La urma urmei, împuşcăturile pe care le auzise ar fi putut proveni dintr-un scurt schimb între o patrulă şi mujahedinii care se infiltrau dinspre cheile Bagrani.

*

* *

Drumul se întindea în faţa lor, drept spre Kabul. Malko se întoarse către Alex Goncharov. Era încă şocat, dar începea să realizeze situaţia.

— Unde mergem? întrebă el în rusă.

Elias Mavros a fost cel care a răspuns cu o voce caldă.

— Mai întâi la Taşkent, apoi la Moscova. Sunt două avioane Ilyushin care decolează într-o oră şi jumătate. Te luăm cu noi. Acolo, vă vom explica tot ce s-a întâmplat. Şefii tăi nu ţi-au spus totul…

Malko dădu din cap. Piesele puzzle-ului erau, în sfârşit, la locul lor.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă pe Goncharov.

— Alex Goncharov.

Malko îşi întoarse capul spre el.

— Natalya trebuia să-l elimine pe preşedintele Najibullah, în numele Uniunii Sovietice, nu-i aşa?

— Absolut, fu de acord Elias Mavros, dar oamenii de partea ta ştiau despre acest lucru. Ştii, de la crearea Perestroikăi, multe lucruri s-au schimbat. Avem interese comune în această ţară.

Malko nu răspunse. Un lucru îi scăpa. De ce au executat-o cei doi bărbaţi pe Natalya, care aparţinea taberei lor? Desigur, ar fi trebuit să fie ucis şi el. Se întoarse.

— De ce aţi lichidat-o pe Natalya? Înţeleg că…

— Am vrut să vă salvăm pe amândoi, spuse Elias Mavros. Dar acel porc de Selim Khan ne-a trădat. Ar trebui să fii şi tu mort. Acum vom

trece cu toţii peste asta.

Vocea lui devenea din ce în ce mai caldă. Malko privi Kabulul apropiindu-se, cu mausoleul Regelui în dreapta sa, dominând cimitirul militar. Dacă nu ar fi fost uciderea lui Jennifer Stanford, ar fi putut crede în acest basm. Motivele „salvatorilor" săi erau clare. În primul rând, să nu lase în urmă pe nimeni care cunoştea trucurile sovieticilor şi, în plus, să recupereze un şef de misiune de la CIA. Deodată, în faţa parbrizului apărură fulgi de nea. În mai puţin de jumătate de oră, cerul se înnourase şi nori mari şi gri începeau să umple cerul Kabulului. În rusă, Alex Goncharov îi spuse cu o voce neliniştită lui Elias Mavros:

— Dacă vremea se va înrăutăţi, nu vor putea decola.

— În acest caz, mergem la ambasadă, răspunse grecul. Afganii vor pune cazul pe spatele lui Selim Khan. Vom pleca de îndată ce vremea va fi bună. Acum să ne luăm maşina de la hotelul *Kabul*.

Se apropiau de centru. Maşina ocoli sensul giratoriu şi tancul T62 aflat în poziţie de tragere, şi se angajară pe bulevardul Maiwand. Cinci minute mai târziu, ajunseră în faţa hotelului *Kabul*. Malko văzu o maşină cu plăcuţe diplomatice roşii. Era cea a sovieticului. A lor parcă lângă ea. Alex Goncharov se întoarse spre Malko.

— Hai să schimbăm maşina. Trebuie să…

Nu-şi termină fraza, observând Makarovul îndreptat spre el. Din afară, nu se putea vedea.

Malko spuse cu o voce calmă:

— Nu merg la Moscova. Lăsaţi-mă să plec!

Alex Goncharov se uită la el, uluit. Elias Mavros încercă să-l prindă pe Malko de umăr, spunând cu o voce gravă, în rusă:

— Nu aveţi de ce vă teme! Apoi vă puteţi întoarce acasă.

Malko împinse ţeava armei puţin mai adânc în coasta ofiţerului KGB.

— Tu eşti cel care a ucis-o pe Jennifer Stanford, aşa că Natalya i-a luat locul. Şi ceea ce trebuia să fac aici nu avea nimic de-a face cu manipularea ta.

Împingându-l deoparte pe Alex Goncharov, coborî din maşină.

— Dă-te la o parte din calea mea sau te omor, îi spuse el calm celui din urmă.

Evenimentele prin care trecuse în ultimele ore îi dăduseră o hotărâre de oţel. Elias Mavros spuse în spatele lui:

— Dar eşti nebun, KHAD-ul te va găsi!

— Ar fi bine să speri că nu, spuse Malko, pentru că eu nu voi tăcea.

Cu un salt, se îndepărtă spre piaţa Pachtukistan. Îi văzu pe cei doi bărbaţi rămaşi cu gurile căscate. Era imposibil pentru ei să intervină în forţă, cartierul era plin de soldaţi. Ce idee bună avusese să ia arma aia de la agentul KHAD doborât în Volga! Altfel, s-a fi trezit la Moscova, pentru o vreme.

Ajuns în piaţă, făcu dreapta, traversă piaţa, apoi podul peste râul Kabul şi se cufundă pe aleile bazarului. Tremura de frig. Nu avea niciun ban, nici acte, nici măcar o haină, era vânat de KHAD, de sovietici şi, de îndată ce se va afla că trăieşte, de Selim Khan sau de Gulgulab. Ridică privirea, cerul era cenuşiu şi plafonul foarte jos. Avioanele Ilyushin nu vor decola astăzi.

*

* *

Strângând din dinţi, Malko se aplecă pentru a traversa bolta care ducea la pasajul dinspre tarabele cu păsări. Mai devreme, aşteptase mult timp ascuns după colţul a două alei pentru a se asigura că nu este urmărit. Acum înţelegea de ce Natalya se acuzase că aparţine CIA. Îşi făcuse datoria până la sfârşit, şi pentru ea nu mai conta prea mult. A avut un mic şoc în inimă: de data aceasta croitorul era acolo, aşezat în faţa maşinii de cusut, înfăşurat în cârpe, cu o pătură pe umeri. Bărbatul îi aruncă o privire aparent indiferentă. Malko se apropie de el şi îi şoptit la ureche.

— *Bibi Gur, Khodjas? (Unde este Bibi Gur?)*

Bărbatul se comportă de parcă nu ar fi auzit.

Malko insistă, arătând spre uşa de lemn a casei unde îl dusese rezistenţa.

— *Bibi, Inja? (Bibi este acolo?)*

I se păru că croitorul îşi înclină imperceptibil capul. Bătrânul se aplecă din nou peste maşina lui. Malko merse treizeci de metri mai departe şi bătu la uşa albastră. Avea noduri în stomac. Dacă Bibi nu era acolo, era pierdut. Singur în Kabul, nu avea să reziste prea mult.

Uşa se deschise imperceptibil. Un ochi negru îl examină pe Malko, după care uşa se mai deschise puţin pentru a se putea strecura înăuntru, apoi se închise imediat. O lampă cu kerosen răspândea o lumină gălbuie. Văzu siluete ghemuite şi întinse; într-un colţ, Abdul, uriaşul cu barbă, fuma. Aşezată pe un covor vechi, vizavi de el, Bibi Gur ţinea în mâini un pahar de ceai.

Tresări când îl văzu pe Malko şi se ridică, mergând spre el.

— De unde ai venit? Mi s-a spus că Selim Khan te-a predat KHAD-ului. Că ai fost trimis la Poul-e-Charki.

— E aproape adevărat, spuse Malko. Aş vrea să mă aşez.

Se simţea ameţit şi, odată ce tensiunea se mai domoli un pic, durerile reapărură în tot corpul. Pe scurt, îi povesti lui Bibi Gur evenimentele recente. Abdul îi întinsese un pahar cu ceai şi lichidul fierbinte îi făcu bine.

Când termină, Bibi Gur dădu din cap cu tristeţe.

— Nu ar fi trebuit să vii aici. Nu mai pot face nimic pentru tine…

— De ce?

— Şi noi am avut probleme, explică tânăra. Un trădător i-a condus pe cei de la KHAD la depozitul nostru de arme şi muniţie. Au luat totul şi ne-au întins o ambuscadă, lăsându-ne cu trei morţi şi cu ultimele cartuşe pe care le mai avem. Cartuşul ăsta mi-a rămas, cu excepţia unui încărcător plin.

Ea îi arătă un cartuş agăţat în partea din faţă a ţevii Kalach-ului ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko.

— Noi îi spunem „glonţul mortului”, explică Bibi Gur. Cu el mă voi împuşca în inimă ca să nu cad vie în mâinile lor. În cele din urmă ne vor descoperi. Şi nu le putem face faţă.

— Dar nu există alte grupuri de rezistenţă în Kabul care să te poată ajuta?

— Da, desigur, spuse Bibi, dar noi suntem regalişti, iar ei sunt fundamentalişti. Ai noştri nu sunt departe de aici, sunt în defileul Bagrani. Dar armata şi KHAD-ul controlează zona dintre Kabul şi munţi. Nu vom putea trece niciodată. Ar fi nevoie de multă muniţie, lansatoare de rachete, arme antitanc. Nu am nimic din toate astea. Şi chiar mai puţini bani pentru a le cumpăra.

Malko văzu deodată pete în faţa ochilor, începu să dea din cap şi fu

nevoit să lase jos paharul cu ceai pentru a se sprijini de pământ ca să nu cadă. Bibi Gur se repezi:

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e foame?

Îi dădură un castron de *palau* cu nişte oase de oaie. Apoi ceai foarte fierbinte, cu – în mod miraculos – puţin zahăr… Unul dintre bărbaţi deschise o trapă în podea, după ce rulă un covor, dezvăluind o scară de lemn. Bibi Gur îl ajută să se ridice.

— Vino şi odihneşte-te. Ar trebui să dormi.

Coborâră amândoi. Podeaua de pământ a pivniţei era acoperită cu mochetă, iar într-un colţ stătea un cufăr rusesc din fier decorat cu picturi naive. Câteva arme. Un ceainic şi pahare. Trapa fusese închisă deasupra lor. Malko văzu în faţa lui o deschidere blocată cu scânduri şi Bibi Gur îi explică:

— Acesta este locul ultimei şanse. Acest tunel dă într-un magazin puţin mai departe. Dacă KHAD ajunge în deasupra, vom avea timp să scăpăm.

Îşi coborâse Kalach-ul pentru a-l aşeza de-a lungul peretelui. Îşi dezbrăcă o parte din haine, păstrând doar un *charouar* şi un fel de bluză colorată care îi îmbrăţişa sânii mari. Ea aranjă câteva perne pe covoare, împreună cu nişte pături. Malko visa la un pat, precum un câine visează la un os. Muşchii lui învineţiţi de tortură îl dureau de-i venea să ţipe. S-a întins pe spate şi a închis ochii. A simţit imediat respiraţia tinerei afgane lângă faţa lui. Gura ei a atins-o pe a lui şi ultimele cuvinte pe care le-a auzit, au fost:

— Dormi.

*

* *

Cămila alerga prin deşert cu paşi lungi, legănându-l pe Malko înainte şi înapoi. Braţul lui stâng ţinea în jurul taliei o femeia goală aşezată în poala sa şi fiecare pas îi împingea sexul bandajat şi mai adânc în crupa ei. Se aplecă, dându-i părul pe spate pentru a-i vedea faţa şi se trezi faţă în faţă cu trăsăturile strâmbătoare ale lui Elias Mavros.

Tresări şi se trezi, rămase nemişcat câteva secunde, în întuneric, întrebându-se unde se află. Lampa cu kerosen ardea slab. Simţi ceva

cald de-a lungul corpului. Bibi Gur stătea întinsă pe o parte lângă el, cu împletitura părului gâdilându-i faţa. Penisul său erect întindea ţesătura pantalonilor, lipit de mătasea *charouarului* care modela fundul fetei.

Rămase nemişcat, revenindu-şi în simţiri. Nu ştia dacă Bibi Gur dormea. Tăcerea era absolută.

Apoi, fără să se mişte, trecu o mână în jurul corpului afganei, închizându-l aproape la întâmplare peste sânul plin. Bluza ei era deschisă şi găsi pielea caldă şi fermă. Nu îndrăznea să se mişte ca să nu rupă vraja. Corpul lui era încă chinuitor de dureros, muşchii înţepeniţi, maxilarul aproape blocat. Trăia doar prin membrul său rigid, unde toată vitalitatea rămasă părea să se concentreze.

Cu îndrăzneală, îl eliberă şi îşi reluă poziţia, împingându-l uşor în mătasea *charouarului*. Şoldurile lui Bibi Gur se însufleţiră brusc. O umflătură foarte blândă îl masa. Îşi înăbuşi o exclamaţie de plăcere.

Multă vreme rămaseră aşa; nu ştia dacă tânăra afgană visa sau dacă îşi dădea seama ce se întâmplă. Apoi ea se întinse încet şi de data aceasta mişcarea fundului ei era fără echivoc, apăsându-l fără ruşine. Cu ambele mâini, el făcu să-i alunece elasticul *charouarului* peste şolduri, dezvăluindu-i carnea plină, arcuită şi tare. Se opri la jumătatea distanţei dintre coapsele ei, căci pentru a-l scoate complet ar fi trebuit să o dezbrace ca pe un iepure şi să o trezească complet. Nu îndrăzni.

Alunecă puţin în jos şi penisul lui ajunse în contact cu cel arzător şi gol, al lui Bibi Gur. Îi dădu o uşoară smucitură, pătrunzând imediat până în fundul pântecului şi scoase un urlet de durere!

Bazinul îi era blocat şi avea senzaţia că un sadic îi ciupise un nerv de pe o parte a coloanei vertebrale. Cu respiraţia tăiată, rămase în aceeaşi poziţie. Bibi îşi întoarse capul spre el şi-l întrebă cu o voce îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse Malko, nu mă pot mişca. Rinichii mă dor îngrozitor. M-au bătut mult timp şi apoi a fost frigul.

— Nu te mişca, spuse tandru Bibi Gur.

Cu blândeţe, ea se eliberă, apoi îl ajută pe Malko să se întindă pe spate. Durerea dispăru, dar de îndată ce făcu o mişcare, durerea

reveni fulgerătoare. Îngenuncheată lângă el, Bibi Gur îl privea, cu un amestec de tandreţe şi dorinţă. Degetele i se închiseră în jurul penisului lui încă încordat şi-i şopti:

— Lasă-mă pe mine s-o fac.

Cât ai clipi, ea îşi dezbrăcă hainele. Avea pielea foarte albă, sânii mari şi fermi, o talie îngustă care-i scotea în evidenţă senzualitatea şoldurilor şi coapsele lungi şi pline. Cu grijă, se aşeză deasupra lui Malko şi îl ghidă încet înăuntrul ei, împingându-se încet în bărbăţia lui până îşi atinse adâncul abdomenului. El închise ochii, senzaţia de a o lua în stăpânire pe tânără în acest fel era emoţionantă.

Vru să se mişte, să-i întâmpine mişcările ei şi, din nou, durerea îl lovi.

— Rămâi aşa cum eşti, şopti ea.

Sprijinindu-se pe mâini, începu să se mişte în sus şi în jos pe coloana înţepenită, cu capul dat pe spate, respirând din ce în ce mai repede. Malko îi cuprinsese sânii cu ambele mâini şi o trăgea spre el.

Au făcut dragoste foarte mult timp. Din când în când, Bibi Gur întrerupea mişcarea înainte şi înapoi, lăsând sexul adânc în ea. Apoi accelera şi la un moment dat scoase brusc un geamăt lung, răguşit şi bestial; corpul ei fu zguduit de mai multe spasme şi se prăbuşi pe pieptul lui Malko, şoptindu-i la ureche:

— Te-am simţit venind. Asta m-a făcut şi pe mine să vin. A fost minunat!

Sângele încă mai bătea în sexul ei. Ea era cea care făcuse dragoste cu el.

*

* *

Ceasul lui Bibi Gur arăta ora opt. Îmbrăcată, cu faţa netedă, tânăra femeie făcea ceai. Ochii lor se întâlniră şi ea zâmbi slab.

— Am o veste proastă, îi spuse ea lui Malko. În timp ce tu dormeai, eu am urcat sus. Observatorii noştri au zărit câţiva oameni KHAD în zonă. Ne vor găsi până la urmă. Ar trebui să pleci.

— Şi tu?

Ea ridică din umeri, arătându-şi Kalach-ul.

— Nu mă vor lua în viaţă. Am avut deja sute de mii de martiri.

Fiecare sat şi-a plătit datoria.

— Nu pot pleca din Kabul, spuse Malko, decât să merg la Moscova… Dar poate am o idee… pentru a ne salva pe toţi.

Ea se uită la el, neîncrezătoare.

— Nu există miracole aici. Cheile Bagrani sunt foarte departe. KHAD-ul nu ţi-a găsit cadavrul, aşa că te caută peste tot.

— Ştiu, spuse Malko, nu avem mult timp. Vrei să asculţi ce am să-ţi spun? Aceasta este singura noastră şansă.

CAPITOLUL XX

Malko transpira sub *chadriul* gros şi verzui, în ciuda frigului, încercând să adopte un mers feminin, în timp ce aluneca pe solul alunecos şi îngheţat din bazar. În faţa lui, Bibi Gur deschidea drumul. Aveau doar câte un pistolet fiecare. Acum erau de-a lungul râului Kabul, ajungând în faţa intrării în *piaţa monetară*.

Acesta era singurul moment periculos. Foarte puţine femei mergeau acolo, dar nu aveau de ales.

Trecură pe sub boltă şi se amestecară cu mulţimea de schimbători, urmăriţi de priviri curioase. Trecuseră în siguranţă pe lângă o patrulă chiar înainte de a veni. Malko urcă scara de lemn şi intră în galeria de la primul etaj, ocolind şirul de lustruitori de pantofi. Un şoc în inimă. Sikhul în turban roz era acolo, aplecat peste o maşină de calcul, discutând cu un bărbat cu barbă.

Malko şi Bibi Gur se aşezară liniştiţi pe bancă şi abia dacă le aruncă o privire. Imediat ce tranzacţia se încheie, le întrebă pe femei în dari.

— Ce vreţi să schimbaţi?

Malko se aşeză în faţa lui: plasa de material a *chadriului* său era atât de groasă, încât sikhul nu-i putea distinge trăsăturile feţei. Se aplecă şi întrebă cu voce joasă:

— Ai găsit restul celor două milioane şi jumătate de dolari?

Celălalt deschise ochii mari ca nişte farfurioare. Mai ales că Bibi Gur se ridicase şi tocmai închisese uşa pe interior. Malko îşi băgă mâna în buzunarul *chadriului*, scoase Makarovul, pe care îl aşeză lângă el, invizibil din galerie. Sikhul îşi înghiţea saliva.

— Da, da, se bâlbâi el.

— Unde?

— În seif, dar nu pot să ţi-i dau aşa. Trebuie să-i numeri. Să-i verifici.

— Am încredere în tine, spuse Malko. Grăbeşte-te!

— Trebuie să semnezi, protestat sikhul, este o sumă uriaşă.

— Am să semnez, spuse Malko. Hai, repede!

Celălalt scoase o coală de hârtie cu antet şi începu să scrie în engleză o confirmare de plată. Imediat ce a fost gata, Malko semnă şi luă un duplicat.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva, spuse el, aş putea oricând să trimit asta KHAD-ului…

Sikhul deschidea deja seiful. Malko observă, îngrămădite pe rafturi, pachete învelite în hârtie de ambalaj de mărimea unei cărămizi mici. Indianul începu apoi să le îndese într-un sac de voiaj negru din plastic. Malko se aplecă şi deschise unul dintre pachete. Bancnote de o sută de dolari, legate cu benzi elastice.

— Fiecare pachet face o sută de mii de dolari, murmură sikhul cu vocea sa onctuoasă. I-am numărat chiar eu.

Malko puse pachetul înapoi în sac, se ridică şi puse pistolul în toc.

— Nu încerca să ne urmăreşti, spuse el, avem protecţie.

Hammond Singh îi privi ieşind din magazin, mut de uimire… Traversară galeria şi se treziră de-a lungul râului Kabul. Malko ar fi sărit în sus de bucurie. Acum avea o monedă de schimb.

*

* *

Răsunară împuşcături intercalate cu explozii mai înăbuşite. Bibi Gur se întoarse brusc şi reveni spre Malko.

— Este locul nostru, spuse ea. Ne-au găsit. Trebuie să plecăm.

Soldaţii treceau în fugă. Bibi Gur şi Malko se aruncară în bazarul cu haine vechi. Vizavi, bătălia continua. Susţinătorii lui Bibi Gur erau făcuţi bucăţi. Ea şi Malko se refugiară sub o polată.

— Să nu pierdem timpul, spuse Malko. Hai să luăm un taxi.

Bibi Gur făcu semn unuia şi îi spuse şoferului o adresă în dari, în Share Naw. Malko îşi strânse cu grijă sacul plin de dolari. Planul lui

era nebunesc, dar avea şanse să funcţioneze. Bibi Gur clătină din cap.

— O să ne omoare pentru a lua dolarii.

— Nu, spuse ferm Malko.

Taxiul se opri în faţa porţii de fier a casei lui Selim Khan. Cele două „femei” merseră direct spre poartă şi o deschiseră, ignorând interpelările gardienilor aflaţi în corpul de gardă de lângă poartă. Intrară în casă, verificând dintr-o privire dacă sufrageria era goală. Mirosul greu de haşiş plutea în aer. Când ajunseră la primul etaj, Bibi Gur şi Malko auziră mârâituri furioase venind de la parter.

Întinzându-şi Kalach-ul, Gulgulab alerga după ei.

Malko începu să deschidă uşile camerelor. În a treia îl găsi pe Selim Khan, gol, întins pe spate, tânăra lui soţie îngenuncheată între picioare.

Zeba scoase o exclamaţie surprinsă, Selim Khan întoarse capul şi se uită la ei, uluit. Gulgulab sări pe urmele lor, ţopăind ca o capră. Îşi lăsă Kalach-ul jos pentru a-i explica mai bine stăpânului său că cele două femei îşi forţaseră intrarea. Selim Khan strigă la el în dari.

Malko lăsă jos sacul negru care conţinea dolarii şi îşi trecu *chadriul* peste cap.

*

* *

Selim Khan se aşeză pe pat, împingându-şi tânăra soţie deoparte. Gulgulab sări la Kalach-ul lui cu încărcător portocaliu. Malko îşi scosese deja Makarovul şi puse degetul pe trăgaci, ţintindu-l pe surdo-mut.

Se auzi un „clic” surd şi nu se întâmplă nimic. Cartuş prost! Trase manşonul înapoi şi cartuşul rămase blocat în cameră, făcând pistolul inutilizabil! Bibi nu mai avu timp să-şi apuce arma. Se aruncă asupra lui Gulgulab, încurcându-l şi făcându-l să piardă câteva secunde preţioase… Cu o lovitură de cap direct în piept, surdo-mutul o trânti la pământ şi apucă Kalach-ul, tocmai când Malko fugea din cameră, năvălind pe palier.

Dintr-un salt, ajunse la o mitralieră uşoară sovietică, aşezată pe o masă şi imediat acţionă culata pentru a o încărca. Se întoarse şi apăsă pe trăgaci în momentul în care Gulgulab intra pe uşă. Surdo-mutul fu

lovit de o rafală de gloanţe ca de un jet de apă. Dintr-odată, craniul său părea plat: fruntea şi părul îi dispăruseră. Ca o raţă cu capul tăiat, mai făcu câţiva paşi, fără creier, în timp ce gloanţele de 7,62 mm îi sfâşiau carnea de pe el. Sângele împroşca pereţii, iar zgomotul era asurzitor.

Când Malko încetă să tragă, ceea ce mai rămăsese din Gulgulab se afla pe primele trepte ale scării în spirală. Nu era suficient pentru a umple un coş de rufe.

Bibi Gur se aplecă şi luă Kalach-ul cu încărcătorul portocaliu.

Malko intră în cameră şi strigă:

— Nu-l ucide!

Un cap apăru pe scări şi el trase o scurtă rafală de avertizare înainte de a se întoarce în dormitor. Selim Khan, livid, stătea în genunchi pe pat, Zeba ghemuită lângă el. Malko luă unul dintre pachetele din sac şi-l aruncă spre el.

— Deschide-l!

Afganul se supuse cu stângăcie, văzu banii verzi şi aruncă o privire de neînţelegere lui Malko.

— Mi-am ţinut promisiunea, spuse el, deşi ai încercat să mă omori după ce m-ai predat KHAD-ului. Acum am nevoie de tine. Imediat.

Dolarii îi restabiliseră mândria lui Selim Khan.

— Ce… ce vrei? întrebă el. Nu înţeleg nimic din toate astea.

— Vreau să mă duci în defileul Bagrani, spuse Malko. Tu şi oamenii tăi. Tu eşti ostaticul meu. Dacă reuşim, vom fi liberi şi tu la fel. În caz contrar…

Din nou, domnul războinic încercă să găsească o cale de ieşire.

— Dar avem nevoie de timp, spuse el.

— Imediat, spuse Malko. Poartă-te ca şi cum ai merge la Jalalabad pentru a te alătura oamenilor tăi.

Selim Khan îşi fixă ochii roşii asupra lui Malko, mărindu-i, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, mă îmbrac.

*

* *

În ţinuta lui kaki, cu un pistol Colt la burtă, Selim Khan părea

aproape mândru. În niciun moment Malko nu renunţase la mitraliera uşoară îndreptată spre el. Pe bandă mai rămăseseră suficiente cartuşe pentru a-l face bucăţi. Casa răsuna de strigăte, era un du-te-vino, copii care plângeau, iar soţiile părăsite gemeau de durere aşa cum se cuvenea. Doar Zeba, fata cea nouă, strălucea: o lua cu el. Lui Malko îi tremurau picioarele. În orice clipă, KHAD-ul putea sosi…

În sfârşit, totul era gata. Maşinile erau aliniate pe strada din faţa casei. Cinci în total, inclusiv jeep-ul de comandă al lui Selim Khan. Aproximativ treizeci de gărzi zdrenţuite îl însoţeau. Malko schimbă mitraliera uşoară cu Kalach-ul „special” al regretatului Gulgulab. Înfăşurat în stil afgan, cu un *pacol* pe cap, cu partea inferioară a feţei ascunsă de o eşarfă, nu se vedea că este vorba despre un străin. Ca din întâmplare, ţeava Kalach-ului era îndreptată spre ceafa lui Selim Khan. Acesta din urmă informase Preşedinţia, care părea uşurată să-l vadă părăsind Kabulul.

Strâns lângă Malko, două femei în *chadri:* Zeba şi Bibi Gur.

Micul convoi porni la drum. În afara porţii, Selim Khan adresă trecătorilor V-ul pentru victorie. Se întoarse, aruncând o ultimă privire spre casa lui. Drumul spre Jalalabad era lung! Ocupanţii tancului T62 de la sensul giratoriu îl salutară veseli. Malko începea să respire. Totul părea să meargă bine şi cerul devenise din nou albastru.

Porniră pe drumul drept şi lung, conducând cu viteză ameţitoare. Treizeci de minute. Inima lui Malko se strânse când trecură prin intersecţia Poul-e-Charki… La trei kilometri mai încolo, era ultimul post militar înainte de cheile Bagrani.

Împrăştiaţi pe marginea drumului, cu tancuri şi arme antitanc, se aflau vreo sută de oameni. Un soldat le făcu semn să se oprească şi un ofiţer veni să le vorbească. În spatele lui, soldaţii nu ridicaseră grilajul, împiedicând trecerea.

Discuţii interminabile. Bibi Gur interveni şi traduse pentru Malko.

— Nu a primit niciun ordin. De când cu legea marţială, nu putem depăşi această linie de demarcaţie fără aprobare din partea statului major…

Selim Khan începea să se enerveze. Malko auzi nişte zgomote discrete de chiulasă în celelalte vehicule. Se apropia o maşină blindată uşoară, acoperită de soldaţi. Drumul cotea imediat după baraj,

urmând cursul râului. Apoi, urma tărâmul nimănui al mujahedinilor. Tonul creştea… Ofiţerul făcu brusc un pas înapoi, încercând să-şi scoată Makarovul din toc.

Selim Khan fu mai rapid: Coltul său sări în sus şi trase un glonţ, lovindu-l în faţă pe ofiţer, a cărui şapcă zbură la trei metri distanţă.

O fracţiune de secundă mai târziu, izbucniră focuri de armă.

— Dă-i drumul! strigă Selim la şofer.

Marele Jeep rusesc sări înainte. Malko se întoarse şi văzut un soldat care lua linia de ochire cu un RPG-7!

Nici nu mai avut timp să-i fie frică. O flacără galbenă, o explozie surdă, iar Jeepul păru să se ridice de pe sol. Căldură intensă, fum, ţipete. Şoferul nu mai avea controlul asupra vehiculului său, care mergea în zig-zag. Un nor verde urma Jeep-ul. Grenada explodase chiar pe sacul cu dolari, amortizând şocul. Acum bancnotele alunecau din sacul rupt. Selim Khan se întoarse şi urlă de furie.

Prea târziu! Şoferul, rănit de moarte, aruncă Jeep-ul în albia uscată a Bagraniului. Maşina ajunse pe o parte, sub şosea. Ceea ce le salvă vieţile. Blindata uşoară înaintase şi mătura spaţiul cu foc puternic de mitralieră. Malko, cele două femei şi Selim Khan se târau printre stânci.

O altă explozie puternică: unul dintre oamenii lui Selim Khan tocmai aruncase în aer maşina blindată cu un RPG-7! Coloană uriaşă de fum negru. Oamenii lui Selim Khan trăgeau din şanţ, pentru a-i opri pe soldaţii guvernului.

Bibi Gur îl trase pe Malko de braţ.

— Repede, suntem aproape salvaţi.

Lui Selim Khan nu-i mai păsa de ei. În timp ce oamenii săi îi respingeau treptat pe cei de la post, el încerca să adune dolarii împrăştiaţi peste tot. Abia observă dispariţia lor. Bibi Gur şi Malko dispăruseră după o curbă. De cealaltă parte, o caravană de cămile aştepta liniştită ca focul să se liniştească… Bibi se repezi spre conducătorul caravanei şi-i puse o întrebare.

Celălalt se întoarse, arătând spre panta stâncoasă.

— Ei sunt acolo! strigă Bibi.

Începură să urce printre stânci. Un zgomot puternic îi făcu să se aplece. Un Mig trecut pe lângă creste, fără mitralieră… Urcau aproape

în patru labe, îndepărtându-se de drum. Deodată, după o curbă a drumului, se treziră faţă în faţă cu o duzină de bărbaţi bărboşi, înarmaţi până în dinţi cu Kalach-uri şi RPG-7, care îşi îndreptară armele spre ei. În timp ce îşi scotea *chadri*, Bibi începu să strige în dari. Apăru un bărbat uriaş, bărbos şi cu turban, şi când o văzu alergă spre ea să o îmbrăţişeze. Fata se întoarse spre Malko:

— Suntem salvaţi! Să plecăm, s-ar putea să se întoarcă avioanele… Trebuie să ne ascundem până la căderea nopţii.

Jos, Selim Khan şi oamenii săi încă se luptau, unii pentru a se apăra de soldaţii guvernamentali, celălalt pentru a-şi recupera bancnotele. Dintr-odată, Bibi îi smulse unuia dintre bărbaţi puşca lui grea rusească echipată cu lunetă. Ea o fixă în umăr, ţintind câteva secunde. Se auzi o pocnitură surdă şi Selim Khan, la 200 de metri distanţă, căzu înainte, lovit de fulger… Ea aruncă arma spre proprietarul ei şi-i spuse lui Malko:

— Era un câine şi un trădător!

*

* *

Adăpostiţi la intrarea în peştera folosită ca post de comandă înaintat, Malko şi Bibi Gur se odihneau. Împuşcăturile încetaseră şi caravana de cămile putu să se întoarcă la Kabul. Privind spre şosea, binoclul arăta soldaţi guvernamentali şi oameni ai lui Selim Khan care căutau frăţeşte dolari înainte de a-i împărţi. Lipsiţi de liderul lor, oamenii lui Selim nu mai doreau să lupte cu adevărat. Peisajul era somptuos cu bazinul Kabulului pe fundal, care se afla la doar vreo douăzeci de kilometri distanţă…

Deodată, Malko văzu artificii pe cer, foarte departe, deasupra aeroportului. Luă un binoclu şi distinse un uriaş Ilyushin 96 care tocmai decolase din Kabul şi se căţăra în cercuri concentrice, eliberând zeci de momeli care se stingeau ca stelele căzătoare… În jurul lui, mujahedinii au început să sară ca nişte capre, prefăcându-se că ţintesc.

— *Chouravis! Chouravis!*

Marele avion alb continua să urce maiestuos, cu coada sa

asemănătoare unei comete, pentru a traversa crestele din jurul Kabulului, unde ar fi fost în afara razei de acţiune a rachetelor.

Malko îl urmări cu privirea, cu un sentiment ciudat. Ar fi putut fi acolo. Natalya, al cărei nume real nu l-ar fi cunoscut niciodată, se întorcea în ţara ei, învelită într-o folie de plastic. Jennifer Stanford avea să se odihnească multă vreme de acum, acolo în cimitirul de pe dealul cu drapele, într-un pământ care nu era al ei. Pioni de sacrificiu pe care toată lumea avea să-i uite foarte curând.

Bibi Gur se aplecă în urechea lui.

— Ne vom întoarce la Kabul. Curând. Împreună cu ei.

Arătă războinicii pashtun din jurul lor.

Malko nu răspunse.

Nu mai voia să se întoarcă la Kabul.

ROMANIA INEDIT